

புதிர் பூத்த நந்தவனம்

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

புதிர் பூக்க நந்தவனம்

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

உள்ளே...

1. புதிர் பூத்த நந்தவனம்	5
2. இரவு பத்து	75
3. அழைக்காதே வரமாட்டாள்	184

புதிர் பூத்த நந்தவனம்

1

சுவேரா ஹோட்டலின் தான். பெரன்ஸ் ஹாலில் அவர்கள் கூடியிருந்தார்கள். பெண்கள் பெரும்பாலும் நாற்பதைத் தொட்ட பெண்கள். ஆனால் முப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ள எல்லா வகைகளிலும் முயன்றிருந்த பெண்கள். கிட்டத்தட்ட அத்தனை பேருக்கும் வாசலில் கார்கள் காத்திருந்தன.

நிர்மலா ஜெயராமன், "நம்மை இழிவாக எழுதிய அந்தப் பத்திரிகைக்கு நாம் ஏதாவது ஒரு நூதனமான வகையில் நம் கண்டனத்தைத் தெரிவித்தே ஆக வேண்டும் என்று சொல்லி அடுத்ததாக நமது மரியாதைக்குரிய தலைவி திருமதி அர்ச்சுனா துரைராஜ் அவர்களைப் பேச அழைக்கிறேன்" என்றதும்...

அர்ச்சுனா துரைராஜ் தன் நாற்காலியைவிட்டு எழாமல், தன் முன்னால் இருந்த மைக்கை ஒரு தரம் தட்டிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"எனதினிய தோழிகளே, வணக்கம். இது அவசரமாகக் கூட்டப்பட்டுள்ள ஒரு கூட்டம். ஒரு முன்னணி வார இதழில்

பெண்களைக் கேவலப்படுத்துகிற விதமாக ஒரு செய்தி வெளியிட்டுள்ளார்கள். அதைப் படிக்காதவர்களுக்காக அதைப் பற்றிச் சற்று விரிவாக முதலில் சொல்லி விடுகிறேன்."

என்று பேசத் துவங்கின அர்ச்சனாவுக்கு வயது முப்பத்தி நான்கு. டெபுடி கமிஷனர் ஆஃப் போலீஸ் துரையாஜின் மனைவி. இரண்டு குழந்தைகள். ப்ரீதி, வயது பதினாலு. ப்ரசாத், வயது எட்டு.

ஆனால் அர்ச்சனா தன்னைப் பதினாலும் நிறையாத பருவ மங்கையாகத்தான் பாவித்துக் கொண்டு அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஸ்லீவ் லெஸ் ஜாக்ஸெட் முதுகில் ஓடும் கட்டிங். பியூட்டி பார்வரில் தலையின் முன்னுச்சி முடிகளையும், பின்புறமும் ஸ்டைலாகக் கத்திரித்திருக்கிறாள். மெலிதான மைசூர் சில்க், பிரசவம் பரிசளித்த வரிகள் லேசாகத் தெரிந்தாலும் பரவாயில்லை என்று அபாயகரமான லோ-ஹிப். கண்களுக்கு மஸ்காரா, உதடுகளுக்கு லிப்ஸ்டிக், கன்னங்களுக்கு ரூஜ் தடவாமல் அர்ச்சனா தன் அறையை விட்டு வெளியே வருவதில்லை.

இனி அர்ச்சனாவின் பேச்சை கவனிக்கலாம்.

"பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தியை அப்படியேப் படிக்கிறேன். காலம் கெட்டுப் போச்சு! நீங்கள் வாட்டசாட்டமான வாலிபரா? நமது கடற்கரைக்கு வந்து சும்மா நின்று கொண்டிருந்தால் போதும். சொகுசான கார் வந்து உங்கள் அருகில் நிற்கும். காருக்குள் பணக்கார வீட்டு லேடி இருப்பாள். உங்களைப் பார்த்து கண்ணடிப்பாள். 'வாங்களேன், ஐஸ் க்ரீம் சாப்பிடலாம்' என்பாள். 'இல்லைங்க, இப்பதான் காபி சாப்பிட்டேன்' என்று சொன்னால் நீங்கள் அசடு. உங்களை விட்டு விட்டுக் கார் போய் விடும். 'ஓ, சாப்பிடலாமே' என்று சொல்லிவிட்டு நீங்கள் உற்சாகமாக காரில் ஏறிக்கொண்டால், அதன் பிறகு அன்று முழுக்க உங்களுக்கு ஐஸ்க்ரீம் தவிரவும், என்னென்னவோ கிடைக்கும்.

புறப்படும்போது கற்றையாய் பணமும் கிடைக்கும். கரும்பு தின்னக் கூலி! உங்களுக்கு ஆச்சரியம். ஆனால் இந்த ஃபாஷன் இப்போது நகரத்தில் பெருகி வருகிறது. நமது திருபரின் பல நாள் கண்காணிப்புக்குப் பிறகே இதை எழுதியுள்ளோம். இந்த மன்மத லீலைகளில் ஈடுபடுபவர்கள் முழுக்க பணக்கார வீட்டுப் பெண்கள். அதிலும் திருமணமானவர்கள். பெரிய பெரிய அதிகாரிகளின் மனைவிகள்! இந்த இரவுக் கூத்தில் வாலிபர்களே, எச்சரிக்கையாக இருங்கள்! எந்தப் புற்றில் எந்த பாம்பு இருக்குமோ! எந்த ஐஸ் க்ரீமில் எய்ட்ஸ் இருக்குமோ!... இதுதான் பத்திரிகையில் வந்துள்ள செய்தி!"

கூட்டத்தில் இருந்த அத்தனைப் பெண்களும் ஒரே நேரத்தில், "வேஷம்! வேஷம்! அவர் ஜெண்டர்!" என்றும் "இதைக் கண்டிச்சே ஆகணும்" என்றும் கத்த, நடுவில ஒரு குரல், "எழுதின பொறுக்கியை நடு ரோட்ல நிக்க வெச்சி செருப்பால அடிக்கணும்" என்று கத்தியது.

கையமர்த்தி அவர்களை அமைதிப்படுத்திய அர்ச்சனா, "கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க. செய்தியில எந்த ஆதாரமும் இல்லை. அப்படியே அந்த திருபர் ஒரு பொண்ணு தப்பு செய்றதைத் தெரிஞ்சிக்கிட்டிருந்தாக் கூட இப்படி பணக்கார வீட்டுப் பொம்பளைங்க எல்லாருமே இப்படித்தானனு பொதுப் படுத்தி எழுதியிருக்கக் கூடாது. மட்டமான வியாபார நோக்கத்தோட இந்தப் பத்திரிகை தரமில்லாத இந்த செய்தியை வெளியிட்டிருக்கு. இதை நாம வன்மையா கண்டிச்சி பத்திரிகைக்கும், தமிழக முதல்வருக்கும், பிரதமருக்கும் தந்திகள் கொடுத்திருக்கோம். இதைத் தவிர நம்ம கண்டனத்தோட தீவிரத்தைக் காட்டறதுக்காக சில யோசனைகள் நான் சொல்றேன். ஆனா நான் சொல்ற திட்டத்தில் ஒருத்தர் பாக்கியில்லாம அத்தனை பேரும் கலந்துக்கணும். கலந்துக்கிறிங்களா?"

"கலந்துப்போம்!" என்று கத்தினார்கள்.

“நாளாக்குக் காலை கண்ணகி சிலையிலேர்ந்து ஊர்வலமா புறப்படலாம். நேரா அந்த பத்திரிகை ஆபிஸ் போய் அதோட வாசல் செய்தி வெளிவந்த இதழ்களைப் போட்டுக் கொளுத்தலாம். பத்திரிகை ஆசிரியர் மன்னிப்பு கேட்டு அடுத்த இதழ் வராதது தெரிவிக்கிற செய்தி வெளியிடறதா உத்தரவாதம் கொடுக்கற வரைக்கும் அவரை கேரோ பண்ணிக்கலாம்.”

“தைஸ் ஐடியா” என்றார்கள்.

“ஆனா எந்த ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாம வன்முறை இல்லாம இதைச் செய்யணும். இதுக்கான போலீஸ் பர்மிஷன் என் ஹஸ்பண்ட்கிட்டச் சொல்லி நான் வாங்கிடறேன். காலையில ஒன்பது மணிக்கு நாளாக்கு எல்லாரும் கண்ணகி சிலைகிட்ட ஆஜராகலாம்.”

“இதோட அதை எழுதினவனை நம்மகிட்ட ஒப்படைக்கச் சொல்லணும். எழுதின விரலை உடைக்கணும்!”

“வேணாம். இது ஓவர். பொறுப்பு இதமோட ஆசிரியருக்கு தான். யாரோ எதுவோ எழுதிக் கொடுத்தாலும், அவர் எப்படி அதைப் போடலாம்? முறை கெட்டு நாம நடக்க வேணாம்” என்றாள் அர்ச்சனா துரை.

மேற்கொண்டு கிளப் சார்பாக ஒரு டென்னிஸ் கிரவுண்டும், கிளப் உறுப்பினர்கள் உடற் பயிற்சி செய்வதற்காக ஒரு ஜிம் மற்றும் நீச்சல் குளம் கட்டுகிற ப்ராஜெக்ட் பற்றியெல்லாம் பேசி முடித்துவிட்டு கேக், சம்ஸா, டீ சாப்பிட்டு கலையத் துவங்கினார்கள்.

டிரைவர் கதவு திறந்துவிட தன் காண்ட்டெஸா காரில் ஏறிக் கொண்டாள் அர்ச்சனா. “ஏ.சி.யைப் போடேன்ப்பா” சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள். தன் கைப்பை திறந்து சிகரெட் எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டாள்.

“மருது. வண்டியை ஓரமா நிறுத்து. தீர்ந்துடுச்சி. போய் வாங்கிட்டு வந்துடு” என்று அந்த வைன்ஸ் கடைசைக் காட்டி ஐந்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்தாள்.

மருது சென்று காகிதக் கவரில் சுருட்டி வாங்கி வந்ததைப் பெற்று அருகில் வைத்துக் கொண்டாள்.

கேஸட்டில் மைல்டான சாக்ஸ்போன் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, அர்ச்சனாவின் இமைகளில் வேசான மயக்கம் வந்து அமர்ந்தது. சிகரெட்டில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்டீப் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“அய்யா எத்தனை மணிக்கு வர்றதா சொன்னார் மருது?”

“ஒரு மணி ஆகும்னு சொன்னார் மேடம்.”

“இப்ப மணி என்ன?”

“எட்டே கால்.”

“அப்படினா வீட்டுக்கு லேட்டாப் போகலாம். திருவான் மியூர் கெஸ்ட் ஹவுசுக்குப் போய்டு.”

துரைராஜ் தன் நேர்மையான சம்பாத்தியத்தில் கட்டின வீடு கோபாலபுரத்தில். அப்படி, இப்படி சம்பாதித்ததில் அர்ச்சனா பெயரில் வாங்கிய வீடு திருவான்மியூரில்.

தனி வீடு. வாட்ச்மேன் யாரும் இல்லாத வீடு. அங்கே காரில் வந்து இறங்கியதும், “மருது, நீ ஆட்டோ பிடிச்சி வீட்டுக்குப் போய்டு நாளாக்கு வா, இங்கேர்ந்து நான் போய்க்கிறேன்” என்றாள் அர்ச்சனா.

தயங்கி நின்றான் மருது.

“என்ன?”

“நான் உங்களை வீட்ல கொண்டு போய் விட்டுட்டு அப்புறம் போறேனே...”

“இல்லை. ஸ்டடியாய்டுவேன். போடா கண்ணா” என்று சிரித்தபடி அவன் கன்னத்தில் தட்டினான்.

சாவி போட்டுக் கதவை திறந்து உள்ளே வந்ததும் போன் எடுத்தாள்.

"ஹலோ துரைராஜ் ஸ்பீக்கிங்."

"குட் ஃபினிங் டார்லிங்."

"என்னம்மா?"

"சவேரால மீட்டிங் முடிஞ்சிடுச்சி. கோகிலா கந்தசாமி வீட்ல ஒரு பர்சனல் பார்ட்டின்னு இன்வைட் பண்ணா. அங்கப் போறேன். பன்னிரெண்டு மணிக்குள்ள வரப் பார்க்கறேன்."

"சரி. நான் வர்றதுக்கும் லேட்டாய்டும். ஏய், பியர் உண்டா?"

"ஒன்லி ஒன் கிளாஸ் டார்லிங்."

"என்ஜாய் ஹனி. டிரைவர் இருக்கானில்ல?"

"நேரமாச்சுன்னு அவனை அனுப்பிட்டேன்."

"பிக்கப் பண்ணிக்க நான் வரட்டுமா?"

"நோ பிராப்ளம் டியர். நான் வந்துடறேன்."

"ஓக்கே."

வைத்துவிட்டு உடனே வேறு ஒரு எண்ணைத் தொட்டாள்.

"சுரேந்தர் இருக்காரா? பேசச் சொல்லுங்க" என்றாள்.

"இல்லைங்க. ஷூட்டிங் போயிருக்கறார்."

"எங்கே ஷூட்டிங்?"

"வேளச்சேரில ஒரு பங்களால."

"போன் நம்பர் ப்ளீஸ்..."

"நீங்க யாரு?"

"சினிசித்ரா ப்ரொடக்ஷன்ஸ் ஆபீஸ்லேர்ந்து, ப்ரட்யூஸரோட சேகரட்டரி பேசறேங்க. சுரேந்தர் வைஃப்தானே நீங்க?"

"ஆமாம். சொல்றேன். குறிச்சுக்கங்க."

"தேங்க் யூ."

உள்ளங்கையில் குறித்துக் கொண்ட எண்ணை அழைத்தாள்.

"அங்கே ஸ்டண்ட் மாஸ்டர் சுரேந்தர் இருப்பாரு. கொஞ்சம் பேசச் சொல்ல முடியுமா?"

"நீங்க யாரு?"

"அவரோட பொண்டாட்டி."

"ஒன் மினிட்."

அர்ச்சனா கட்டிலில் சற்றுத் தள்ளிக் கிடந்த தலையணையை அருகில் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டு காத்திருக்க...

"ஹலோ, என்னடி, சொல்லு. ஷூட்டிங்ல இருக்கறப்ப டிஸ்டர்ப் பண்ணக் கூடாதுன்னு சொல்லிருக்கேனில்ல?"

"சுரேந்தர், நான் அர்ச்சனா பேசறேன்."

"ஓ! ஐம் ஸாரிங்க."

"ஷூட்டிங்ல இருக்கறப்ப டிஸ்டர்ப் பண்ணக் கூடாதா?"

"ஸாரிங்க. நான் வைஃப்து நினைச்சுக்கிட்டு..."

"நான் டிஸ்டர்ப் பண்ணலாமா?"

"பண்ணலாம். எங்கேர்ந்து பேசறீங்க?"

"வேளச்சேரியிலேர்ந்து பதினைந்து நிமிஷ தூரத்திலேர்ந்து."

"கெஸ்ட் ஹவுஸா?"

"ம்."

"இங்கே கிளைமாக்ஸ் ஃபைட்டுங்க. ஹீரோ மேக்கப் போட்டுக்கிட்டிருக்கார்."

"அப்போ பிஸியாக்கும்!"

"எவ்வளவு நேரம் இருப்பீங்க."

"ஒரு மணி வரைக்கும்."

"நான் ஆரம்பிச்சி வெச்சிட்டு, ஒரு பெரிய செட்டப் ரிகர்சல் கொடுத்துட்டு வரட்டுமா? பத்து மணி ஆய்டும்."

"உனக்காக வெய்ட் பண்ணுவேன் சுரேந்தர்."

"கண்டிப்பா வருவேன்."

போனை வைத்துவிட்டு அர்ச்சனா வீடியோவில் படம் போட்டுக் கொண்டு கட்டிலில் சரிந்து படுத்துக் கொண்டு ரசித்துப் பார்த்தபடி காத்திருந்தாள்.

2

தெரு முனையில் விளக்கு எரியாத கம்பத்திற்குக் கீழே அந்த அம்பாஸிடர் கார் வந்து நின்றது. எஞ்ஜினும், விளக்குகளும் அனைந்தன.

அவர் கீழே இறங்கினார்.

மெதுவாக சாலையோரமாக நடந்தார். உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு நாய் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொண்டது. பெரும்பான்மையான வீடுகள் கறுப்பணிந்திருந்தன. வெளிச்ச சதுரங்கள் தெரிந்த ஜன்னல்களிலிருந்து பின்னிர்வு தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகளின் ஆடியோ தப்பித்து வந்து காற்றில் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

தன் சிகரெட்டைக் கீழே போட்டு விட்டு அவர் அந்த ஃபிளாட் சிஸ்டத்தின் லிஃப்ட் நோக்கி நடந்தார். உள்ளே நுழைந்து எண் ஆறு அழுத்திவிட்டுக் காத்திருக்கும் நேரத்தில் கண்ணாடியில் தன் மீசையைப் பார்த்துக் கொண்டார்.

லிஃப்டில் இருந்து வெளிப்பட்டு நடந்து, நின்று... 'டிங், டாங்' கதவு திறந்ததும் 'FOR EVER FOR YOU' செண்ட் மணம் முதலில் அவரை வரவேற்றது.

"ஒரு மணி நேரம் நீங்க லேட்" என்றாள் அவள். திரைச் சீலைத் துனியில் நைட்டி அணிந்திருந்தாள்.

படுக்கையறைக்கு வந்தார். தயாராய் ஹாட் பேக்கில் வைக்கப் பட்டிருந்த அயிட்டங்களைத் திறந்து பார்த்தார்.

"ஸாரி, உனக்குப் பசிச்சா சாப்பிட்டிருக்கலாமே."

சட்டை, பேன்ட்டை கழற்றி விட்டு ஹோங்கரில் மாட்டினார். கட்டில் மேலிருந்த லுங்கியை அணிந்து கொண்டார்.

அவள் கிளாஸ் வைத்து ஊற்றினாள்.

அவர் ஃபிளாஸ்க்கில் இருந்து ஐஸ் கட்டிகள் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கடக், கடக் என்று குடித்தார்.

"கைல என்ன?"

அவர் அருகில் அமர்ந்தவளின் முழங்கையில் பிளாஸ்த்திரி பார்த்துக் கேட்டார்.

"கதவுல இடிச்சுக்கிட்டேன்."

"முதல்ல சாப்டுடலாம். பாவம் நீ பசியா இருக்கே."

இரண்டு பீங்கான் தட்டுகளில் பிரியாணி வைத்துக் கொண்டு, கோழி குருமா ஊற்றிக் கொண்டு சாப்பிட்டார்கள்.

ஃபிரிஜிலிருந்து எடுத்து வந்த வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பு தடவிக் கொடுத்தாள். போட்டுக் கொண்டார். சிகரெட் எடுத்து தன் உதட்டில் வைத்துக் கொண்டதும், லைட்டரால் கிளிக்கிப் பற்ற வைத்தாள்.

சாப்பிட்ட, தட்டுகளை சிங்கில் போட்டுவிட்டு, கை துடைத்து விட்டு அருகில் வந்து அமர்ந்தவளின் முகத்தில் ஊதினார்.

“வயசு ஏற ஏற நீ அழகா இருக்கே.”

தோளைப் பிடித்துத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டார். அவர் மார்பில் தொங்கிய புலிநகச் செயினை விரலில் சுற்றி நிமிண்டினாள்.

“ஏன் ஒரு வாரமா வரலை?” முனகலாகக் கேட்டாள்.

“கொஞ்சம் பிஸி”

“உங்களுக்கு உங்க வைஃப் இருக்காங்க. நான் இல்லைன்னாலும் பரவாயில்லை. எனக்கு யார் இருக்காங்களாம்?”

“போடி பைத்தியக்காரி! அவளை நான் தொட்டு நாலு மாசம் ஆச்சு.”

“ஏன்?”

“கொஞ்சம் லிபர்ட்டி கொடுத்தேன். ஓவராப் போய்ட்டா. எதுவும் செய்ய முடியாம தவிக்கிறேன்.”

“என்னாச்சுங்க?”

“போன் பண்றா கோகிலா கந்தசாமி வீட்ல பார்ட்டி, வர லேட்டாகுமனு.”

“இதில என்ன?”

“கோகிலா கந்தசாமி ஒரு வாரமா ஊர்ல இல்லை. இவ கெஸ்ட் ஹவுஸ் போயிருப்பா. அங்கே கூத்தடிச்சுக்கிட்டிருப்பா.”

“எப்படி இவ்வளவு தூரம் விட்டிங்க?”

“சுவாதி. நான் ஒரு மாதிரியானவன். என் பாலிஸி தனி. இந்த விஷயத்துல நான் கட்டுப்பாடு இல்லாதவன். தேவையும் இல்லைன்னு நினைக்கிறவன். இந்த உடம்பை ஆண்டவன் அனுவிக்கிறதுக்காகத்தான் கொடுத்தான். அனுபவிக்கணும். முடிஞ்ச வரைக்கும் அனுபவிக்கணும். என் பிரைவேட் லைஃப் பத்தி யாரும் கேள்வி கேட்கக்கூடாது. அதே மாதிரி அடுத்தவங்க

பிரைவேட் லைஃபையும் நான் கேள்வி கேக்கறதில்லை. என் பொண்டாட்டியை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறப்ப எனக்கு அவளைவிட அவளோட பணம்தான் பெரிய கவர்ச்சியா இருந்திச்சி. லட்சாதிபதி அப்பா. ஒரேப் பொண்ணு. ரொம்ப மாடர்ன் டைப் பொண்ணு. நிறைய பாய் ஃபிரண்ட்ஸ்! எல்லாம் தெரிஞ்சுதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். ஃபர்ஸ்ட் நைட்ல ஓப்பனா சொன்னேன். ‘நான் தொடற முதல் பொண்ணு நீ இல்லை’ன்னு. உடனே அவ சொன்னா என்னைத் தொடற முதல் ஆம்பளை நீங்க இல்லை’ன்னு. எனக்கு அதிர்ச்சியா இருந்திச்சி. ஒரு மாசத்துக்கு அப்செட் ஆகிட்டேன். டைவர்ஸ் பண்ணிடலா மான்னுகூட பட்டுது. நாற்பது லட்சம் சொத்தைவிட மனசில்லை. யோசிச்சுப் பார்த்தப்ப எனக்கு இருக்கிற அதே உரிமை அவளுக்கும் இருக்குனு பட்டுது. மனசை சமாதானப்படுத்திக் கிட்டேன். அவங்கவங்க அந்தரங்க வாழ்க்கையில நானும் சரி, அவளும் சரி தலையிடக் கூடாதுன்னு ஒப்பந்தத்துக்கு வந்தோம். என்னை மாதிரியே அவளும் இருந்துத் தொலைப்பாணு நான் எதிர்பார்க்கலை. ஆனாலும் மனசு அப்பப்ப நொந்து போகுது. ‘நான் எப்படி வேணாலும் இருப்பேன், நீ ஒழுக்கமா இருக்கணும்னு’ ஒரு மேல்சாவனிச தாட் அடிக்கடி ஓடுது. பட், ஐம் ஹெல்ப்லெஸ்!”

“ரெண்டு குழந்தைகளுக்கு அப்புறமுமா அவங்க...?”

“இப்பதான் அதிகமா ஆட்டம் போடறா.”

“பெண்கள் சங்கத் தலைவி!”

“இதான் இன்னும் கஷ்டமா இருக்கு. எதுக்கு ரெட்டை வேஷம்? எப்படியோ இருந்துக்கோ! ஒழி! இந்த சங்கம், பெண்ணுரிமை, புடலங்கா எல்லாம் எதுக்கு உனக்குன்னு ஆயிரம் தடவை கேட்டாச்சு. பப்ளிக் இமேஜ் வேணுமாம்.”

“என் விஷயம் தெரியுமா அவங்களுக்கு?”

“நல்லா தெரியும்.”

"திட்டறதில்லையா?"

"நோ! அதான் தலையிடக் கூடாதுன்னு பேச்சு இருக்கே. இன்ஃபாக்ட் ஒரு விஷயம் சொன்னா நீ ஆச்சரியப்படுவே." "

"என்ன?"

"உன் பிறந்தநாளுக்கு ஒரு பட்டுப் புடவை பிரசண்ட் பண்ணேனே, அதை அவதான் செலக்ட் பண்ணா."

"அபூர்வமான புருஷன்! அபூர்வமான பொண்டாட்டி!" என்று சிரித்தாள் சுவாதி.

"எனக்கு இப்ப இந்த பைத்தியக்காரத்தனமான ஐடியாலஜி மேல இன்ட்ரஸ்ட் குறைஞ்சுகிட்டு வருது சுவாதி."

"வயசாய்ச்சின்னு அர்த்தம்."

"திமிரா? அதில்லை. குழந்தைங்க வளர்ந்துட்டாங்க! தப்பு. இது தப்புன்னு மனசுல ஒரு கில்ட்டி ஃபீலிங்."

"உங்களுக்கா? அர்ச்சனாக்காவுக்கா?"

"எனக்குதான். அவ டோண்ட் கேர் டைப்."

"பேசறதைப் பார்த்தா இங்கே வர்றதை நிறுத்திடுவீங்க போலிருக்கு!"

"சேச்சே! ஆறு வருஷ பந்தம் சுவாதி! மத்தபடி குறைச்சக் கலாம்பனு பார்க்கறேன்!" என்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அவளைத் தன்னோடு நெருக்கமாக அணைத்துக் கொண்டார் துரைராஜ்.

3

முகமலர்ச்சியுடன் செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் அர்ச்சனா. அதில் அவள் புகைப்படம் வெளிவந்திருந்தது.

கண்ணகி பெண்கள் சங்கம் நேற்று சென்னையில் ஒரு ஊர்வலம் நடத்தியது. இந்த ஊர்வலத்தை சங்கத் தலைவி அர்ச்சனா துரைராஜ் தலைமை ஏற்று நடத்தினார்.

'பெண்களைக் கேவலப்படுத்தாதே!' என்று கோஷமிட்ட நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் ஊர்வலத்தில் வந்தனர்.

பெண்களைப் பற்றி தரக்குறைவான செய்தி ஒன்றை வெளியிட்ட பத்திரிகை அலுவலகத்திற்கு முன்பாக அவர்கள் கூடி செய்தி வெளிவந்த இதழ்களை கோஷம் போட்டபடி எரித்தார்கள்.

பிறகு பத்திரிகையின் ஆசிரியர் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்று கோரி ஆசிரியரின் அறைக்கு முன்னால் நின்று அவர் வெளியேற முடியாதபடி கேரோ செய்தார்கள்.

மூன்று மணி நேரம் இந்த நூதனமான போராட்டம் தொடர்ந்தது. இறுதியில் பத்திரிகை ஆசிரியர் வெளியே வந்து அந்தச் செய்தியை வெளியிட்டதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டார். அடுத்த இதழில் வருத்தம் தெரிவித்து எழுதுவதாகவும் உறுதியளித்த பிறகு பெண்கள் கலைந்து சென்றார்கள்.

பெண்கள் சங்கத் தலைவி அர்ச்சனா துரைராஜ் அவர்களை நமது நிருபர் பேட்டி கண்டார்.

"உங்கள் போராட்டம் வெற்றி பெற்றதைக் குறித்து உங்களுக்கு மகிழ்ச்சிதானே?"

"நிச்சயமாக இது என் போராட்டத்துக்கான வெற்றி இல்லை. பெண் இனத்தின் தன்மான உணர்ச்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றி. பெண்களைப் பற்றி எது வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். எப்படி வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்கிற தைரியப் போக்கு இனி தளரும். பத்திரிகைகள் மட்டுமல்ல, எங்கு பெண்ணுக்கு ஒரு அவமானம் நேர்கிறதோ அங்கு எங்கள் சங்கம் நிற்கும்."

"உங்கள் சங்கத்தின் நோக்கம் என்ன?"

“ஒரே வரியில் கூறுவதென்றால் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவது தான் எங்கள் நோக்கம். பெண்களை மதிக்கிற, பெண்ணுரிமைக்காக வாதிடுகிற எவரும் எங்கள் நண்பர்கள்.”

“பெண்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?”

“கட்டுப்பாடுகளை, தடைகளை உடைத்தெறிந்து முன்னேற வேண்டும். எங்கு பெண்ணுக்கு ஒரு இழிவு ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் பொங்கி எழ வேண்டும். இணைந்து குரல் கொடுக்க முன் வர வேண்டும். பெண்கள் இணைந்து போராடினால் அவர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படுகிற அநீதிகளை ஒடுக்கி விடுவது சுலபம்.”

இவ்வாறு அர்ச்சனா துரைராஜ் கருத்து கூறினார்.

பேப்பரை மடக்குவதற்குள் போன் அடித்தது. யாரோ பாராட்டினார்கள். காலையில் இருந்து இது முப்பதாவது போன் மருது அவளிடம் வந்தான்.

“மேடம், உங்களைப் பார்க்கறதுக்கு ஏழெட்டு பேர் வந்திருக்க காங்க. பாரதி நற்பணி மன்றமாம்.”

“உட்காரச் சொல்லு. வர்றேன்.”

அர்ச்சனா கண்ணாடியில் தன்னை ஒருதரம் பார்த்துக் கெண்டு, செண்ட் எடுத்து பீய்ச்சி கொண்டு வாசனையாக வரவேற்பறைக்கு வந்தாள்.

அமர்ந்திருந்த இளைஞர்கள் எழுந்து கொண்டு கைகூப்பினார்கள். அவர்களின் கையில் பூச்செண்டு வைத்திருந்தவன் முன்னால் வந்து அவளிடம் நீட்டினான்.

“பேப்பர்ல செய்தி பார்த்தோம் மேடம். உங்களை உடனே பாராட்டணும்னு தோணிச்ச வந்தோம்” என்றவன் சிகப்பா இருந்தான்.

“எதுக்கு இதெல்லாம்? முதல்ல உக்காருங்க. நீங்கல்லாம் யாரு?”

“மேடம் என் பேர் லட்சுமணன். பாரதி நற்பணி மன்றம்னு ஒண்ணு நடத்திக்கிட்டு இருக்கோம். எல்லாரும் பாரதியோட ரசிகர்கள். அவரோட கருத்துக்கள் எங்களுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். குறிப்பாக அவர் பெண்கள் முன்னேற்றத்துக்காகச் சொன்னதெல்லாம் நாங்க ரசிப்போம். புக்குல அந்தச் செய்தியைப் படிச்சிட்டு ஆசிரியருக்கு நாங்க கூட ஒரு கண்டனக் கடிதம் எழுதிப் போட்டோம். ஆனா நீங்க செயல்ல இறங்கி சாதிச்சுட்டிங்க.”

அர்ச்சனா அவன் முகத்தில் இருந்த மென்மையை உதடுகளில் இருந்த பெண்மையை, தோள்களிலும், மீசையிலும் இருந்த ஆண்மையை ரசித்தாள்! எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறான் இவன்!

“மருது, எல்லாருக்கும் கூல் ட்ரிங்ஸ் கொண்டு வரச் சொல்லு.”

“அதெல்லாம் வேணாங்க. இதே மாதிரி நாளைக்கு நீங்க என்ன போராட்டம் நடத்தினாலும் எங்களை உதவிக்குக் கூப்புடலாம்.”

“நீங்க என்ன செய்றிங்க லட்சுமணன்?”

“எலெக்ட்ரானிக்ஸ்ல டிப்ளமா படிச்சிருக்கேன் மேடம். டி.வி., வி.சி.ஆர். இதெல்லாம் சர்வீஸ் பண்ண கடை வெச்சிருக்கேன். என் அட்ரஸ்” என்று விலாச அட்டை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“எங்க தலைவருக்கு அடுத்த மாசம் கல்யாணம்” என்றான் ஒருவன்.

“டேய்! சும்மா இருங்கடா! அதையெல்லாம் போய் சொல்லிக் கிட்டு என்று அவன் முகத்தில் வெட்கம் பரவ சினுங்கலாக அதட்டியது ரசிக்கும்படி இருந்தது.

“பொண்ணு சொந்தமா?” என்றாள் அர்ச்சனா.

“இல்லைங்க. அப்பா, அம்மா ஜாதகப் பொருத்தம் எல்லாம் பார்த்து...”

“எந்த ஊரு பொண்ணு?”

“விருத்தாசலம்.”

“நீங்க பொண்ணைப் பார்க்கலையா?”

“பார்த்தேங்க” என்று நெளிந்தான்.

“உங்களை மாதிரியே சிகப்பா?”

“இல்லைங்க மாநிறங்க. நாங்க வற்றோம்.”

“என்ன தலைவரே, வந்த விஷயத்தையே மறந்துட்டே?”
என்றான் ஒருவன்.

“ஆமாம். மறந்தே போய்ட்டேங்க. நீங்க எங்களுக்கு ஒரு உதவி பண்ணணும்.”

“என்ன சொல்லுங்க.”

“அடுத்த வாரம் எங்க மன்றத்துக்கு முதலாம் ஆண்டு நிறைவு விழா வருது. விழாவுல நீங்க சிறப்புப் பேச்சாளரா கலந்துக் கணும்.”

“நானா?”

“கூட்டம் கம்மியாதான் இருக்கும். ஒரு ஸ்கூல்ல பர்மிஷன் வாங்கி வெச்சிருக்கோம். நீங்க வந்தா நாங்க சந்தோஷப் படுவோம்.”

“வற்றேன். கண்டிப்பா வற்றேன்.”

எல்லோருக்கும் குளிர் பானம் வந்தது. குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். லட்சுமணன் கொடுத்த விசிட்டிங் கார்டைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

4

ஒலித்த போனை எடுத்தான் லட்சுமணன், “ஹலோ சூப்பர் ஃபைன் எலெக்ட்ரானிக்ஸ்” என்றான்.

“லட்சுமணன் இருக்காரா? நான் அர்ச்சனா துரைராஜ் பேசறேன்.”

“நான் லட்சுமணன்தான் பேசறேன். வணக்கங்க. நீங்க போன் பண்ணுவீங்கன்னு... என்னால் நம்பவே முடியலைங்க.”

“ஏன், நான் போன் பண்ணக் கூடாதா?”

“நான் எதிர்பார்க்கலைன்னு சொன்னேன்.”

“இனிமே அடிக்கடி எதிர்பாருங்க லட்சுமணன். அதாவது நான் எவ்வளவோ லட்சியங்கள் வெச்சிருக்கேன். அதை எல்லாம் செயலாக்க உங்களை மாதிரி துடிப்பான ஒரு தளபதி எனக்கு வேணும்.”

“அய்யோ! என்ன மேடம் பெரிய வார்த்தை எல்லாம் சொல்லிகிட்டு...”

“மிகையா சொல்லலை. என் ஹஸ்பண்ட் பிஸி. என் ஆக்ஸி விசுக்கு உதவறதுக்கு சரியான ஆள் இல்லை. என்ன உதவி வேணும்னாலும் கூப்பிடுங்கன்னு நீங்கதானே சொன்னிங்க.”

“உதவி இல்லைங்க! தொண்டு! சமுதாயத்து மேல இன்னிக்கு யாருக்கும் அக்கறை இல்லை. உங்களை மாதிரி சில பேர்தான் அக்கறை காட்டறாங்க. உங்களுக்குச் செய்யற உதவி சமுதாயத்துக்குச் செய்யற தொண்டு.”

“ரொம்ப அழகா பேசறேபா நீ! ஸாரி! மரியாதை இல்லாமப் பேசிட்டேங்க.”

“இப்பதாங்க என்னை நீங்க அவமானப்படுத்தறிங்க. உங்களுக் கென்ன வயசு! எனக்கென்ன வயசு! நீங்க என்னை உரிமையோட வா, போன்னே கூப்புடலாம். நான் உங்க தம்பி மாதிரி!”

“அரசியல்லதான் இந்த அண்ணன் தம்பி எல்லாம் புழங்கும்! வயசு ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். நீ என்னோட ஃப்ரண்ட் நான் உன்னோட ஃப்ரண்ட் ஒக்கே?”

"என்னமோ சொல்ல வந்திங்க."

"பாரு, அதை மறந்துட்டு ஏதேதோ பேசறேன். உங்க பாரதி மன்றத்துல என்னைப் பேசக் கூப்புட்டிங்களே. அந்த நிகழ்ச்சியைப் புதுவிதமா அமைக்கலாமான்னு ஒரு யோசனை பட்டுது."

"என்ன யோசனை?"

"எல்லாத்தையும் போன்லயே சொல்லணுமாப்பா?"

"நான் வந்து உங்களைப் பார்க்கறேங்க."

"வீட்ல நிம்மதியாப் பேச முடியாதுப்பா. ஒண்ணு செய்யேன். சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு வள்ளுவர் கோட்டம் வாசல்ல வெய்ட் பண்ணேன். நான் வந்து உன்னை பிக்கப் பண்ணிக் கிறேன். பேசிட்டு உன்னை வீட்ல ட்ராப் பண்ணிடறேன்."

"சரிங்க."

போனை வைத்த லட்சுமணனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது.

அர்ச்சனா துரைராஜ்! எவ்வளவு பெரிய அந்தஸ்த்தில் இருப்பவர்கள். பெரிய வி.ஐ.பி. பேப்பர்களிலும், டி.வி.யிலும் தினம் வருபவர்கள். அவர்கள் தன் தளபதியாக இருக்கச் சொல்லி என்னிடம் இவ்வளவு வாஞ்சையாகப் பேசுகிறார்களே... நான் எங்கே! அவர்கள் எங்கே! ஆனால் எந்த தராதர வித்தியாசமும் பார்க்காமல் இயல்பாகப் பேசுகிறார்களே...

மாலை ஆறு மணிக்கு வள்ளுவர் கோட்டத்தில் காத்திருந்த அவனருகில் காரை நிறுத்தின அர்ச்சனா, "ஏறிக்கோ லட்சுமணா" என்றாள்.

"குட் ஈவினிங் மேடம்" என்று அமர்ந்து கொண்டு கைகளைக் கட்டிக் கொண்டான் ஒரு மாணவனைப் போல.

அர்ச்சனா இன்றைக்கு எதற்காக இவ்வளவு கவர்ச்சியாக உடை அணிந்திருக்கிறார்கள் என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. திரும்பிப் பார்க்கக் கூசியது. இவர்களிடம் பிடிக்காத அம்சம்;

இப்படி கவர்ச்சியாக உடையணிவதுதான். சரி இது அவரவர் தனிப்பட்ட விஷயம். எண்ணமும், சிந்தனையும் சுத்தமாக இருக்கிறதே, அதுதானே முக்கியம்.

காரை ஓட்டியபடி கேட்டாள்.

"என்னப்பா எதுவுமே பேச மாட்டேங்கறே?"

"நீங்கதானே ஏதோ சொல்றேன்னிங்க."

"உடனே பிஸினெஸா? ரிலாக்ஸ்டா எதாச்சும் பேச மாட்டியா? சினிமா அதிகம் பார்ப்பியா?"

"மாசம் ஒரு தடவைங்க."

"என்ன வயசு உனக்கு?"

"இருபத்தி நாலுங்க."

"எக்ஸர்சைஸ் பண்றியா தினமும்?"

"இல்லைங்க, ஏன்?"

"உடம்பை விண்ணுன்னு வச்சிருக்கேயேன்னு கேட்டேன்."

அவன் நெளிந்தான் தர்ம சங்கடமாக.

"ஸ்ட்ராப் அவுந்துடுச்சி கட்டி விடேன்" என்று வலது கை ஸ்டிரிங்கைப் பிடித்திருக்க, இடது கையை அவன் பக்கம் நீட்டினான்.

அவிழ்ந்திருந்த ரிஸ்ட் வாட்ச்சின் ஸ்ட்ராப்பை அவள் கையில் தன் விரல் படாமல் ஜாக்கிரதையாகக் கட்டி விட்டாள்.

"இயல்பாகவே நீ ரொம்ப கூச்சமா?"

"ஆமாங்க."

"இப்படி வெட்கப்பட்டா எப்படி? கல்யாணத்தை சந்திச் சாகணுமே?" என்று சிரித்தாள். இவனும் சங்கடமாக இணைந்து சிரித்தான்.

“உன்னை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குப்பா எனக்கு. ஏன் சொல்லு.”

“தெரியலைங்க.”

“உன்கிட்ட பெண்மை கலந்திருக்கு. பெண்மை கலந்த ஆண்களை பொதுவா எல்லா பொம்பளைங்களுக்கும் பிடிக்கும். அதே மாதிரி எந்த மாதிரி பெண்களை எல்லா ஆம்பளைங்களுக்கும் பிடிக்கும் சொல்லு?”

“தெரியலைங்க.”

“அட! யோசனை பண்ணிச் சொல்லேன்.”

“நிஜமா தெரியலைங்க.”

“சரி, இப்படி கேக்கறேன். உனக்கு எந்த மாதிரி பொண்ணுங்களைப் பிடிக்கும்.”

அவன் எச்சில் விழுங்கினான்.

“ஒரு காரணமாதான் கேக்கறேன். சும்மா கூச்சப்படாம சொல்லேன்.”

“அழகான பொண்ணுங்களைப் பிடிக்கும்.”

“அதான் எல்லாருக்கும் தெரிஞ்ச விஷயமாச்சே. ஒரு இங்கிலீஷ் மேகசின்ல சர்வே பண்ணி எழுதிருக்கான்.”

அவனுக்கு ஷாக் அடித்தது போலிருந்தது. என்ன இவர்கள் இந்த மாதிரி எல்லாம் பேசுகிறார்கள்!

“ஏன் உம்முன்னு ஆய்ட்டே?”

“ஒண்ணுமில்லை.”

“நான் அழகா இருக்கேனா லட்சுமணா?”

“ம்” என்றான்.

“கேட்டதுக்காக சொல்லக் கூடாது.”

“நிஜமா நீங்க அழகா இருக்கீங்க.”

“ஹும்!” என்று பெருமூச்சு விட்டான் அர்ச்சனா.

“ஏங்க, பெருமூச்சு விடறீங்க?”

“உன்கிட்ட எது சொன்னாலும் பர்சனலா வெச்சப்பியா?”

“வெச்சப்பேன். ஆமா எங்கப் போறீங்க நீங்க?”

“திருவான்மியூர்.”

“அங்கே என்ன?”

“எனக்கு அங்கே ஒரு கெஸ்ட் ஹவுஸ் இருக்கு. யார் தொந்தரவும் இல்லாம நிம்மதியாப் பேசலாம்” என்று அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

அந்த சிரிப்புதான் அவனைக் குழப்பியது.

திருவான்மியூர் தனி வீட்டுக்கு வந்து உள்ளே ஹாலில் அமர்ந்தார்கள். கால் மேல் கால் அணிந்து அவனைப் பார்த்தாள் அர்ச்சனா. பார்வையில் நிச்சயமாக பாரதியார் இல்லை.

“லட்சுமணா, தோட்டத்துல ஒரு ரோஜாப் பூ அழகா பூத்திருக்கு. அதை யாராச்சும் பறிச்ச தலையில வச்சிக்கிட்டாதானே ரோஜாவுக்கு மரியாதை?”

“ஆமாம்.”

“பறிக்காம செடியிலயே விட்டா?”

“வாடிப் போய்டும்.”

“நான் வாடிக்கிட்டு இருக்கேன்ப்பா.”

“புரியலைங்க.”

“என் புருஷன் சும்மா அலங்காரத்துக்காக என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டார். அவருக்கு உடம்பு சரியில்லை. நாங்க சந்தோஷமா இருந்து பல வருஷம் ஆச்சு” என்று மறுபடி அவனைப் பார்த்தாள்.

“இன்னைக்கு வெயில ஜாஸ்தி இல்லை?”

“ஆமாங்க.”

“ஒரே கசகசன்னு இருக்கு. ஒரு பத்து நிமிஷம் வெய்ட் பன்றியா? குளிச்சுட்டு வந்துடறேன். இந்தா, இந்த புகஸ் படிச்சுக்கிட்டிரு.”

அவனுக்கு புத்தகம் புரட்டுவது தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை.

அர்ச்சுனா தன் படுக்கையறைக்குள் வந்தாள். ஒரு நீளமான துண்டு மட்டும் கட்டிக் கொண்டாள்.

குளியலறைக்குள் வந்து நின்று கொண்டாள். ஷவரைத் திறந்து விட்டு அதனடியில் துண்டோடு நின்றாள். முழுக்க நனைந்தாள். பத்து நிமிடங்கள் கழித்து குளியலறையின் தாழ்ப்பாளை வேண்டுமென்றே சத்தப்படுத்தி...

“லட்சுமணா! லட்சுமணா!”

கதவுக்கு வெளிப்பக்கம் ஓடி வந்து நின்று, “என்னங்க?” என்று லட்சுமணன் கேட்டான்.

“இந்தக் கதவு டைட்டா இருக்கு. திறக்க முடியலைப்பா ப்ளீஸ்... கொஞ்சம் தள்ளேன்.”

அவன் தள்ளத் தோதாக உள்பக்கம் தாழ்ப்பாளைத் திறந்து வைத்திருக்க, அவன் முழு பலத்துடன் கதவைத் தள்ள...

கதவு உடனே திறந்து கொண்டதால் அவன் பேலன்ஸ் தடுமாறி உள்ளே நனைந்து நின்ற அவள் மேல் சாய... அவனை அப்படியே கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் அர்ச்சுனா.

“இன்னும் எப்படிதான் புரிய வைக்கிறதாம்” என்று அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட...

விருட்டென்று அவளை விலக்கித் தள்ளி விட்டு இரண்டடி பின்னால் தள்ளி நின்றான் லட்சுமணன். அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. மூச்சு வாங்க ஆவேசமாகப் பேசினான்.

“ச்சீ நீ இவ்வளவு மட்டமானவளா? ஊர்ல உன்னைப் பத்தி எவ்வளவு உயர்வா நினைச்சுக்கிட்டிருக்காங்க! ஆனா நீ ஒரு சாக்கடைப் புழுவை விட கேவலமானவளா இருக்கே! உன்னைப் போய் பெரிய புதுமைப் பெண், அது, இதுன்னு நினைச்சேன் பாரு! உன்னோட நிஜமான முகம் என்னன்னு ஊருக்கெல்லாம் தெரியப்படுத்தறதுதான் இனிமே என்னோட வேலை! இந்த மாதிரி மட்டரகமான அழைப்புக்கல்லாம் மயங்கறதுக்கு நான் உன்னை மாதிரி கேவலமானவன் இல்லைடி! நீ எல்லாம் ஒரு பொம்பளை!”

காறித் துப்பிவிட்டு வெளியேறியவனை ஆத்திரத்தோடு பார்த்தபடி நின்றாள் அர்ச்சுனா துரைராஜ்.

5

லட்சுமணனுக்கு தன் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து போன் செய்து பேசினார் அவன் அப்பா.

“பொண்ணோட அப்பாவும், அம்மாவும் வந்திருக்காங்கப்பா. கல்யாணத்துக்கு எடுத்திருக்கிற பட்டுப் புடவை, செஞ்ச நகைகள் எல்லாம் காட்டிட்டுப் போறதுக்காக வந்திருக்காங்க. வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போறியா?”

“நான் வந்து என்னப்பா பண்ணப் போறேன். அதெல்லாம் நீங்களும் அம்மாவும் பார்த்தா சரிதான்.”

“அதுக்கில்லை. வந்திருக்கிறவங்களை நீ வந்து ஒரு வார்த்தை வாங்கன்னு கூப்புட்டாதான் நல்லா இருக்கும்.”

"சரி, வர்றேன்ப்பா."

லட்சுமணன் தன் ஸ்கூட்டரை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து வந்தவர்களை வரவேற்றான்.

பெண்ணின் அப்பா லட்சுமணனின் அப்பாவிடம் புன்னகையோடு சொன்னார், "மாப்பிள்ளையை வெச்சுக்கிட்டே நான் அதிகமா சொல்லக் கூடாது. ஊர்ல யார்கிட்ட போய் இந்த மாதிரி உங்க வீட்டுப் பையனுக்கு எங்க பொண்ணை நிச்சயம் பண்ணிருக்கோமனு சொன்னாலும் அடுத்த வார்த்தை 'உங்கப் பொண்ணு அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கணும்'னுதான் சொல்றாங்க. இதை மனசார சந்தோஷத்தோட சொல்றேன்" என்றார்.

லட்சுமணனுக்குச் சற்று சங்கடமாக இருந்தது.

"நாங்க மெட்ராசுக்கு வந்து பதினைஞ்சு, இருபது வருஷம் ஆனாலும் இன்னும் நம்ம பக்கத்து தஞ்சாவூர்காரங்களாதான் வாழ்ந்துகிட்டிருக்கோம். என் பையனைப் பத்தி நானே சொல்றது நல்லா இருக்காது. தன் சொந்த புத்தியில படிச்சான். தொழில் ஆரம்பிச்சான். நிறைவா சம்பாதிச்சிக்கிட்டிருக்கான். ஒரு சிகரெட், ஒரு வெத்தலை பாக்கு எதுவும் கிடையாது. தான் உண்டு, தன் வேலை உண்டுன்னு இருக்கிறவன். இன்னும் சொல்லப் போனா அவன்..."

லட்சுமணனின் அப்பா மேலும் தொடர இருந்தபோது...

வாசலில் ஒரு போலீஸ் ஜீப் வந்து நின்றது.

அதிலிருந்து ஒரு இன்ஸ்பெக்டர், இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் இறங்கி தபதபவென்று உள்ளே வந்தார்கள்.

"நீ தானே லட்சுமணன்?"

இன்ஸ்பெக்டர் அவனருகில் வந்து காட்டமாகக் கேட்டார்.

"ஆமாம். என்ன விஷயம்?"

"என்ன? விஷயமா? ரத்தினலால் சேட்டை கொலை செஞ்சிட்டு ஹாயா வீட்ல வந்து உக்காந்துகிட்டு அப்பாவி மாதிரி கேள்வியா கேக்கறே?"

எல்லோரும் அதிர்ந்து போனார்கள்.

"என்ன இன்ஸ்பெக்டர்? எந்த ரத்தினலால்?"

"போனவாரம் கொலை செய்யப்பட்ட வைர வியாபாரி பிரதர்!"

"அதுக்கு என்னை ஏன்?"

"நடிக்கிறியாடா ராஸ்கல்! நீயும், வேலுத்தம்பியும், சின்ன மணியும் சேர்ந்துதானேடா அவரைக் கத்தியால குத்தி கொலை செஞ்சி வைரங்களை கொள்ளையடிச்சிங்க!"

"நீங்க தப்பான விலாசத்துக்கு..."

லட்சுமணன் பேசி முடிக்கும் முன்பாக அவன் கன்னத்தில் தீப்பொறி பறக்க அறை விழுந்தது.

"வேலுத்தம்பியையும், சின்ன மணியையும் முந்தா நாளே அரெஸ்ட் பண்ணி வைரங்களையும் கைப்பற்றியாச்சு. மூணாவது ஆளு நீதான்னு அவங்க கிளியர் கட்டா ஸ்டேட்மெண்ட் கொடுத்துட்டாங்க. வாடா! உன்னை ஸ்டேஷன்ல வச்சி விசாரிக்கிற விசாரிப்புல எல்லாத்தையும் வெளில கொண்டாந்துட மாட்டேன்!"

இன்ஸ்பெக்டர் அவன் கழுத்தில் நண்டுப் பிடியாகத் தன் வலுவான வலது கையை வைத்துப் பிடியை விடுவிக்காமலேயே வாசல் பக்கத்திற்கு உந்தித் தள்ளினார்.

அப்பாவும், அம்மாவும் கதறியபடி அவரிடம் மன்றாட, லட்சுமணன் மறுபடி மறுபடி பரிதாபமாக மறுக்க... எதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், கான்ஸ்டபிளை விட்டு அவனுக்கு விலங்கு மாட்டச் செய்து... வாசலுக்கு நடத்தினார்.

தெருவில் பாதிப்பேர் தங்கள் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து வேடிக்கை பார்க்க...

ஜீப் விரிரென்று புறப்பட்டுச் சென்றது.

நீதிபதி அவர்கள் சற்று இடைவெளி கொடுத்து விட்டு மீண்டும் தன் தீர்ப்பைத் தொடர்ந்து வாசித்தார்.

“இந்தக் கொலை வழக்கில் பிரதானமாகச் செயல்பட்ட வேலுதம்பி மற்றும் சின்னமணி ஆகிய இருவருக்கும் தலா ஏழு ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பளிக்கிறேன். அவர்களுக்கு உடந்தையாக இருந்து, கொலை செய்யவும், கொள்ளையடிக்கவும் உதவிய லட்சுமணனுக்கு ஐந்தாண்டு கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கிறேன்...”

கைகளில் விலங்குடன் கோர்ட் கட்டிடத்தில் இருந்து வேலுக்கு நடத்திச் செல்லப்பட்ட லட்சுமணன் உறைந்த முகத்தோடு அமைதியாக நடந்தான்.

வேன் அருகில் முந்தானை முனையால் வாய் பொத்தி கேவியபடி அம்மாவும், கண்ணீர் வற்றிப்போன கண்களுடன் அப்பாவும் நின்று அவனைப் பார்க்க...

அவர்களை சலனமே இல்லாமல் பார்த்தான் லட்சுமணன்.

அவன் உதடுகள் துடித்தன.

விருட்டென்று வேனில் ஏறிக் கொண்டான்.

சென்னை மத்திய சிறைச்சாலை.

தன் தனிச் சிறையில் சுவரில் முதுகு சாய்த்து அமர்ந்திருந்த லட்சுமணன் சிறைக் கதவின் கம்பிகளையே வெறித்தான்.

எத்தனை திட்டமிட்ட சதி! வேலுதம்பி, சின்னமணி இரண்டு பேரையும் மிரட்டி அவர்கள் குடும்பங்களுக்கு உதவுவதாக ஆசை காட்டி கொலையில் நானும் சம்பந்தப்பட்டவன் என்று சொல்லச் செய்து... அதற்குத் தகுந்தபடி தடயங்களை உருவாக்கி...

எல்லாம் டெபுடி கமிஷனர் துரைராஜின் வேலை!

ஏன்? அவர் அர்ச்சனாவின் கணவர்! அர்ச்சனாவின் சொல்படி நடப்பவர். குத்திரதாரி அவள்!

அவளின் காம இச்சைக்கு இணங்காமல் போனதற்காக ஆத்திரம் கொண்டு பழி வாங்கி விட்டாள்!

இதை வக்கீலிடம் சொன்னபோது சிரித்துவிட்டார்.

“அவ கூப்புட்டா. நீ சம்மதிக்கலை. அதுக்காக புருஷன்கிட்ட சொல்லி உன்னைக் கொலை கேஸ்ல மாட்டி வைக்கச் செய்துட்டா! கேக்கறதுக்கு சுவாரஸ்யமா இருக்குப்பா. ஆனா என்னாலேயே நம்ப முடியலை. ஐட்ஜ் எப்படி நம்புவாரு? நீ பொய் சொல்றேன்னு நான் சொல்லலை. இருக்கலாம். வெளில பக்டா இருக்கிற இடங்கள்ல உள்ளே இந்த மாதிரி அசிங்கங்கள் இருக்கறதுண்டு. ஆனா அவ அந்த மாதிரி கூப்புட்டு, நீ மறுத்து, அதனால அவமானப்பட்டா அதை வெளில சொல்வானோ? போயும் போயும் இந்த அசிங்கமான அவமானத்தை புருஷன்கிட்ட சொல்வானோ? எடு செருப்பைன்னு அவளைப் பிச்சி விளாசிட மாட்டான்?”

“அந்த டி.சி.யும் பொம்பளைங்க விஷயங்கள்ல மோசமன்னு நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன் சார்.”

“எனக்குத் தெரியும். உன்னை மாட்டி வைக்கிறதில அவர் நிறைய இன்ட்ரெஸ்ட் எடுத்துக்கிட்டார்னு எனக்கும் ரகசியமா தகவல்கள் வந்துச்சி. ஆனா இதையெல்லாம் கோர்ட்ல சொல்ல முடியாதுப்பா. உன்னை வேற கோணத்துல காப்பாத்தறதுக்கு என்னால முடிஞ்ச வரைக்கும் முயற்சி பண்ணேன். அப்புறம் ஆண்டவன் விட்ட வழி.”

வக்கீல் என்னவோ திறமையாகத்தான் வாதாடியது போலத் தெரிந்தது. ஆனால்...

இறுதியில் ஆண்டவன் விட்ட வழி ஐந்தாண்டு கடுங்காவல் தண்டனையாக அமைந்து விட்டது.

கோபப்பட்டு கோபப்பட்டு அதனால் எதுவும் செய்ய இயலாமல் இப்போது லட்சுமணனால் கோபப்படக் கூட முடியாதபடி மனது வெறுமையாகியிருந்தது.

இத்தனை நாளாக சமுதாயத்தில் சேகரித்த நல்ல பெயர், குடும்ப மானம், நடக்க இருந்த கல்யாணம், எதிர்கால வட்சியங்கள்... எல்லாம்! எல்லாம் வெடித்துச் சிதறிவிட்டன.

இன்னும் என்ன பாக்கியிருக்கிறது?

சிறையின் கதல்வ வார்டன் திறந்து, "வா உன்னை சூப்பிரண்டு அய்யா கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னார்" என்றான்.

லட்சுமணன் தளர்வாக எழுந்து அவனைத் தொடர்ந்து அந்த அறைக்கு வந்தான்.

"லட்சுமணன், உனக்கு ஒரு அதிர்ச்சியான செய்தியை நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. நேத்து ராத்திரி உங்கம்மாவும், உங்கப்பாவும் விஷம் சாப்பிட்டு தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டிருக்காங்க" என்றார்.

அவன் ஆடாமல், அசையாமல் நின்றான்.

"லட்சுமணன்" என்று அவன் தோளில் கை வைத்தார்.

"என்ன சார்?"

"நான் என்ன சொன்னேன்னு நீ புரிஞ்சுகிட்டியா? அமைதியா நிச்சிக்றியே!"

"எப்ப கோர்ட்ல எனக்கு தண்டனை கொடுத்தாங்களோ, அப்பவே அவங்க செத்துப் போய்ட்டாங்க சார்! நீங்க எனக்கு ரொம்ப லேட்டா தகவல் சொல்றிங்க...!"

"உன்னோட விரக்தி புரியுதுப்பா. என்ன செய்றது? பட்ட காயத்துலயே படுமனு சொல்வாங்க. அந்த மாதிரி..."

லட்சுமணன் நெற்றியின் நரம்புகள் அசைய வேசாகத் தள்ளாடி, "நான் கொஞ்சம் உக்காந்துக்கலாமா சார்?" என்று நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

"உங்கப்பா, அம்மாவுக்கு கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு உன்னை ஸ்பெஷல் பர்மிஷன்ல விடச் சொல்லி உத்தரவு வாங்கியிருக்கார் உன் வக்கீல். நீ போய்ட்டு வரலாம்."

நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த லட்சுமணன் மயக்கம் அவனை ஆட்கொள்ள அப்படியே மேஜை மீது கவிழ்ந்தான்.

* * *

மயானத்தில் அத்தனை பேரும் காத்திருந்தார்கள்.

போலீஸ் ஜீப் வந்து நின்றது.

அதிலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர், இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் முதலில் இறங்கி, கையில் விலங்கிடப்பட்ட லட்சுமணனை இறங்கச் சொன்னார்கள்.

இரண்டு கான்ஸ்டபிள்களும் துப்பாக்கி ஏந்தியிருந்தார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் இடுப்பில் ரிவால்வர் இருந்தது.

அடுத்தடுத்து அமைக்கப்பட்டிருந்த சிதைகளுக்கு அருகில் உறவினர்களும், நண்பர்களும் கூடியிருக்க, லட்சுமணன் முகம் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக அவன் அப்பா, அம்மாவின் முகங்களை மட்டும் விராட்டி கொண்டு மூடாமல் விட்டிருந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர், லட்சுமணனின் கை விலங்கைக் கழற்றிவிட்டு அவனைக் காரியங்கள் செய்ய அனுமதித்தார்.

ஒரு இயந்திர மனிதனைப் போலத்தான் அவன் நடந்து வந்து நின்றான். கழுத்தைச் சாய்த்து மூக்கு துவாரங்களில் பஞ்சடைக்கப் பட்டிருந்த தன் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

"எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசைடா. எல்லாப் பொம்பளைங்களுக்கும் உள்ள ஆசைதான். நான் சுமங்கலியா பூவோட, பொட்டோட உங்கப்பாவுக்கு முன்னால செத்துடனும்."

அம்மாவின் குரல் காதருகில் ஒலித்தது.

திரும்பி அருகில் நின்ற தன் மாமாவைப் பார்த்தான்.

"யார் மாமா முதல்ல இறந்தது?"

“உங்கப்பாதான்ப்பா. ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்துதான் அம்மா போனாங்க.”

மறுபடி அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். பொல பொலவென்று கண்ணீர் உதிர்ந்தது.

“எனக்கு இந்த வீட்ல எந்தக் குறையும் இல்லைடா. நான் சாமிக்கிட்ட எனக்காக வேண்டிக்கிறதே இல்லை. நீ தொழில்ல அமோகமா முன்னேறி பெரிய ஆளா ஒகோன்னு வரணும். உன் மனக்கேதப்படி ஒரு பொண்டாட்டி அமைஞ்சி சீக்கிரத்துல நான் பாட்டியாகணும். என் பேரனை பெரிய என்ஜினியரரா படிக்க வைக்கணும்.”

லட்சுமணன் மடங்கி அமர்ந்து பெரிய குரலில் வாய்விட்டு அழத் துவங்கினான். நிமிர்ந்து தன் அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“எனக்கு நீ நிறைய காசு சம்பாதிச்சு மாடி வீடு கட்டணும். படகு கார் வாங்கணும்னு எல்லாம் ஆசை இல்லைப்பா. அந்த அளவுக்கு நீ உசந்தா சந்தோஷம்தான். ஆனா ஒரு நல்ல மனுஷனா வாழணும். உன்னைப் பத்தி யாரும் ஒரு சின்னத் தப்பும் சொல்லிடக் கூடாது. என் காலத்துல நான் பெரிசா எதுவும் பணம் சேர்க்கலை. ஆனா நம்ம குடும்பத்துக்கு ஒரு கௌரவத்தையும், நல்ல பேரையும் சேர்த்து வெச்சிருக்கேன். ஒருத்தன் நம்ம குடும்பத்தைப் பார்த்து முகம் சுளிச்சி ஒரு வார்த்தை பேசிட்டாக் கூட என்னால தாங்க முடியாது.”

சொன்ன சொல்படி கவரிமான் ஜாதியாக மாண்டு போனீர் களே அப்பா! குமுறி அழுதான்.

மாமா அவன் தோளைத் தொட்டார்.

“அழுதுகிட்டே இருந்தா எப்படிப்பா? மனசை தேத்திக்க! எந்திரி! ஆக வேண்டிய காரியங்கள் இருக்கே!”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தான் லட்சுமணன். ஐதீகக் காரியங்களை முடித்துவிட்டு, சிதைக்குத் தீ மூட்டினான்.

கொழுந்து விட்டு இரண்டு சிதைகளும் எரியத் துவங்கின.

தன்னைத் தாங்கிப் பிடித்திருந்த மாமனை ஒரு ஆவேசத்துடன் விலக்கிய லட்சுமணன் திடீரென்று ஓடத் துவங்கினான்.

சற்றே அசட்டையாக நின்ற இன்ஸ்பெக்டரும், கான்ஸ்டபிள் களும் சுதாரித்துக் கொண்டு அவனைத் துரத்தத் துவங்கினார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் கத்தினார், “லட்சுமணா! ஓடாதே! சுடுவேன்!” ஓடியபடி தன் ரிவால்வரை எடுத்தார்.

லட்சுமணன் மயானத்தில் இருந்து புயல் வேகத்தில் விலகி சாலைக்கு வந்து அதைக் குறுக்கில் கடந்து முழு வேகத்தில் ஓடத் துவங்கினான்.

துரத்தி வந்தவர்கள் சாலையைக் குறுக்கில் கடக்க இயலாமல் வரிசையாக பஸ்களும், கார்களும் வந்தன.

அவற்றுக்கு நடுவில் உயிரைப் பணயம் வைத்து அவர்கள் ஓடி, பல டயர்களைக் கிரீச்சிட வைத்து... இந்தப் பக்கம் வந்து பார்த்தபோது...

லட்சுமணனை கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை காணவில்லை.

கொலைக் குற்றவாளி தப்பினான்!

இன்ஸ்பெக்டர், காவலர்கள் சஸ்பெண்ட்!!

- என்று தலைப்பிட்டு செய்தித்தாள்களில் லட்சுமணன் புகைப்படத்துடன் செய்திகள் வந்தன.

‘ரத்தினலால் கொலை வழக்கில் ஐந்தாண்டு ஜெயில் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட குற்றவாளி லட்சுமணன் நேற்று பெற்றோரின் உடலுக்கு கொள்ளி வைப்பதற்காக அனுமதிக்கப்பட்டார்.

அப்போது அவர் யாரும் எதிர்பாராத சமயத்தில் தப்பி ஓடினார். அவருக்குத் துணையாகச் சென்றிருந்த இன்ஸ்பெக்டரும், காவல்காரர்களும் அவரைத் துரத்திச் சென்றபோதும், அவர்களுக்கு டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டு குற்றவாளி, மாயமாக மறைந்தார்.

தப்பிச் சென்ற குற்றவாளியின் புகைப்படம் இங்கே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அவரைப் பற்றிய தகவல்கள் அறிபவர்கள் எந்த ஒரு காவல் நிலையத்திலும் தகவல் தரலாம் என்று உயர் போலீஸ் அதிகாரி துரைராஜ் கூறினார்.

6

புடைவையிலிருந்து மாறி நைட்டி அணிந்து கொண்டாள் அர்ச்சனா. சட்டிலில் சாய்ந்தமர்ந்திருந்த துரைராஜ் சிகரெட் புகையினூடே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆஷ்ட்ரே எடுத்து வந்து அவர் அருகில் வைத்துவிட்டு அமர்ந்தாள். "ஏதாச்சும் தகவல் உண்டா?" என்றாள்.

"ப்ச்" என்று உதட்டைப் பிதுக்கினார். "பெரிய வில்லங்கத்தில் மாட்டிகிட்டிருக்கோம்னு படுது அர்ச்சனா."

"என்ன வில்லங்கம்?"

"லட்சுமணன் உயிராசையில் தப்பிச்சிருக்கிறதா நாம நினைச்சா அது முட்டாள்தனம் அர்ச்சனா. அப்பா, அம்மா ரெண்டு பேரும் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்ட சூழ்நிலையில், தன்னோட எதிர் காலமே பாழாப் போய்ட்ட நிலைமையில் அவன் மனசுல எவ்வளவு தூரம் பழி வெறி இருக்கும்!"

அர்ச்சனா அமைதியாக விஸ்கி இரண்டு கிளாஸ்களில் ஊற்றத் துவங்கினாள்.

"தப்பு அர்ச்சனா."

"என்ன?"

"எல்லாமே தப்பு!"

அர்ச்சனா ஐஸ் துண்டுகளை மிதக்க விட்டாள். ஒரு கிளாஸை எடுத்து அவர் கையில் கொடுத்துவிட்டு, தன் கிளாசை சிப் செய்யத் துவங்கினாள்.

"அவனால உன் இமேஜ் பாதிக்கப்பட்டுங்கற பயத்துல, உன்னோட வேஷத்தைக் காப்பாத்திக்கிறதுக்காக அவனைப் பழி வாங்கிட்டே அதுக்கு நானும் ஒத்துழைச்சேன் பாரு!"

"என்னோட இமேஜ்ல உங்க இமேஜும் கலந்துதானே இருக்கு டார்லிங்!"

"அந்த ஒரே காரணத்தால்தான்! அவனால நம்ம குடும்ப மானமே கப்பல் ஏறிடக் கூடாதேன்னுதான் நான் அவனை உள்ளே அனுப்ப ஏற்பாடு செஞ்சேன். இப்போ கிரிட்டிகலாய்டுச்சி."

"இப்ப என்ன ஆய்டுமனு நினைக்கிறீங்க?"

"உன்னையும், என்னையும் பழி வாங்கறதுக்காகத்தான் அவன் தப்பிச்சி தலைமறைவா இருக்கான்னு நான் ஸ்ட்ராங்கா நம்பறேன் அர்ச்சனா..."

"அவனைக் கண்டுபிடிச்சி மறுபடி ஜெயில்ல அடைக்கிறதுக்கு முயற்சிகள் எதுவுமே கிடையாதா?"

"உளறாதே! ரொம்ப தீவிரமா அவனை தேடிக்கிட்டுதான் இருக்கோம். ஆனா... எனக்குப் பதட்டமா இருக்கு. உன்மேல கோபமா இருக்கு. என்னை நினைச்சா ஒரு பக்கம் வெக்கமா இருக்கு."

"எதுக்கு கோபம்? எதுக்கு வெக்கம்?"

"அந்தப் பையன்கிட்ட நீ இப்படி கேவலமா நடந்திருக்கணுமான்னு நினைச்சா கோபமா இருக்கு? இப்படிப்பட்ட ஒரு பொண்டாட்டியைக் கண்டிக்கிறதை விட்டுட்டு உன்னோட இமேஜ் கெட்டுடுமேன்னு அவனைப் பழி வாங்கினேன்னு வெக்கமா? இருக்கு!"

அவர் முகத்தை சற்றே முறைத்துப் பார்த்தான்.

"என் மூஞ்சைப் பார்த்து பதில் சொல்லுங்க. என்னைக் கண்டிக்கிற தகுதி உங்களுக்கு இருக்கா?"

"இல்லை! இல்லை! அதனாலதான் இன்னும் கஷ்டமா இருக்கு. ஆரம்பத்திலேயே நான் மழுங்கிப் போய்ட்டேன். என் சொந்த உல்லாசங்களுக்கு கேள்வி இருக்கக் கூடாதுங்கிற வக்கிரத் தனமான வெறியில உன்னோட ஆட்டத்தை எல்லாம் கண்டுக்காம விட்டுத் தொலைச்சுட்டேன்."

"டார்லிங், இப்ப நமக்குள்ளே நம்ம ஐடியாலஜி பத்தி வீண் வாக்குவாதம் வேணாமனு நினைக்கிறேன். இது ஒரு ஸ்டைல் ஆஃப் லைஃப். அஃப் கோர்ஸ், நான் அதில மேனியாக்தான். அதுக்காக நான் அதை கேவலமா நினைக்கலை. என் எண்ணங்களுக்கும், வாழ்க்கை முறைக்கும் இந்த சொசைட்டி தான் வாயக்கில்லைன்னு நினைக்கிறேன். இப்ப பிரச்சினை அது இல்லை டியர். வின் வித் மணி! இதான் என் பாலிஸி, எது தடையா வந்தாலும்! யார் தடையா வந்தாலும்!"

"இவ்வளவு துணிச்சலா பேசற நீ ஏன் இந்த சொசைட்டிக்கு பயப்படறே? அது உன்னைப் பத்தி தப்பாப் பேசக்கூடாதுன்னு ஏன் கவலைப்படறே?"

"இந்த சொசைட்டில வாழ்ந்தாக வேண்டியிருக்கே. அதுக்காக! பணம் தவிரவும் இந்த சொசைட்டில பலவிதமான கௌரவங்கள் கிடைக்குது. அது மனசுக்கு சுகமா இருக்கே! அந்த சுகம் கெடாம இருக்கறதுக்காக! இவ்வளவு பேசறிங்களே, பகல், உங்க யூனிஃபார்மோட சுவாதி வீட்டுக்குப் போறது தானே? முடியுமா?"

துரைராஜ் அமைதியாக இருந்தார்.

"பதில் சொல்லுங்க. நாளைக்குக் காலைல போறிங்களா அப்படி?"

"முடியாது."

"ஏன்?"

"இமேஜ்!"

"அந்த இமேஜை நானும் வளர்த்து வச்சிட்டதாலதான் அது குறையாம பார்த்துக்க வேண்டியிருக்கு."

டெலிபோன் ஒலிக்க, கிளாஸை வைத்துவிட்டு எடுத்து, "ஹலோ" என்றாள் அர்ச்சனா.

"அர்ச்சனாவா?"

"ஆமாம் யாரு?"

"குரல் தெரியலையா?"

"புரியலை. யாருன்னு சொல்லுங்க!"

"அது சரி. தினம் நாலு ஆம்பளை! எந்தக் குரலை ஞாபகம் வெச்சுப்பே நீ?"

"ஷட்-அப்! யார் நீ?"

"இருடி! கத்தாதே! உன் ஆசை மச்சான் லட்சுமணன் பேசறேன்."

"மை காட்!"

"உன்னை மாதிரி தெருப்பொறுக்கி எல்லாம் 'காட்'ங்கிற புனிதமான வார்த்தையை உச்சரிக்கப் போய்தாண்டி மழை பெய்ய மாட்டேங்குது!"

அவள் ரிசீவரைப் பொத்திக் கொண்டு, "போன்ல லட்சுமணன் பேசறான்" என்றாள் அவசரமாக.

துரராஜ் உடனே அவசரமாக ஹாலுக்கு ஓட்டமாக வந்து மற்றொரு டெலிபோனை எடுத்து ஒரு என்னை அழைத்து. "நான் டெப்டி கமிஷனர் துரராஜ் பேசுறேன். நான் எதிர்பார்த்தபடியே அந்த லட்சுமணன் இப்ப என் வீட்ல இன்னொரு நம்பர்ல என் லைஃப்கூடப் பேசறான். இந்தக் காலை ரெக்கார்ட் பண்ணுங்க. ட்ரேஸ் பண்ணிடுங்க. மிஸ் பண்ணிடாதீங்க. உடனே பேட்ரோல் வேனுக்கு வயர்லெஸ்ல மெசேஜ் கொடுத்து ஆளைப் பிடிக்கச் சொல்லுங்க. க்லிக்" என்று பேசி வைத்துவிட்டு மறுபடி படுக்கையறைக்கு வந்தார்.

"இப்ப நீ எங்கேர்ந்து பேசுறே?" என்றாள் அர்ச்சனா.

"அடிப்போடி! உன் புருஷனோட தாத்தா வந்தாலும் என்னைப் பிடிக்க முடியாது."

"எதுக்காக போன் செஞ்சே?"

"அது சரி! என் கள்ளப் பொண்டாட்டிகிட்ட கொஞ்சிப் பேசலாம்னு ஆசை பாரு. அதான் அர்த்த ராத்திரில போன் செஞ்சேன். பக்கத்துல யாரு புருஷனா, இல்லை வேற எவனாச்சுமா?"

"நான்சென்ஸ், என்ன வேணும் உனக்கு?"

"உன் உசரு! தருவியா நீ!"

"இத பாருப்பா லட்சுமணா, நீ என்னைத் தப்பா நினைச்சுக் கிட்டு என்னென்னவோ பேசுறே! உன்னோட கைதுக்கும், எனக்கும் எந்த சம்மந்தமும் இல்லை."

"வாயை மூடு! உன்னோட கேவலமான இச்சையால என்னைன்ன விளைவுகள் பாரு! ஒரே சமயத்தில் எங்கப்பா, அம்மாவை இழந்த நான் அனாதை ஆயிட்டேன். என்னோட பேரு டேமேஜ் ஆச்சி. என்னோட கல்யாணம் நின்னு போச்சி! ஊரே எனக்கு கொலைகாரன்னு முத்திரை குத்திடுச்சி! நான் அன்னைக்கு சம்மதிக்காததால நீ செஞ்ச சதியோட விளைவுதான் இவ்வளவும்!"

"நீயா ஏதாச்சும் கற்பனை செய்துகிட்டா எப்படி?"

"உன்னை நான் கொலை செய்யப் போறேன்."

"உளறாதே!"

"கொலை செய்யறவன் எதுக்குப் போன் பண்ணி அதைச் சொல்றான்னு பார்க்கறியா? கடைசியா பொம்பளையாச்சேன்னு இரக்கப்பட்டு ஒரு அவகாசம் கொடுக்காலாமேன்னுதான் கூப்புட்டேன்."

"என்ன அவகாசம்?"

"இன்னைக்குத் தேதி பதினாலு. உனக்கு இருபதாம். தேதி வரைக்கும் அவகாசம். நல்லா யோசி. யோசிச்சுட்டு பத்திரிகை காரங்க எல்லாரையும் கூப்புட்டு பேட்டி கொடுக்கணும் பேபி."

"என்னன்னு?"

"இந்த மாதிரி ஜெயில்லேர்ந்து தப்பிச்சிப் போனானே லட்சுமணன் அவன் அப்பாவி. அவன் எந்தக் கொலையும் செய்யலை. அவனை இந்தக் கேசில் சம்மந்தப்படுத்தி உள்ளேத் தள்ளச் சொல்லி என் புருஷன் மூலமா நான் காரியத்தை சாதிச்சுக்கிட்டேன்!னு சொல்லணும். அப்படி அவன் மேல உங்களுக்கு என்ன கோபம்?'னு நிரூபர்கள் கேப்பாங்க. 'எனக்கு உடம்புல திமிர் அதிகம். அவனை எனக்குப் பிடிச்சிப் போச்சி. என்னென்னவோ தகிடுதத்தம் பண்ணி அவனை என் வழிக்கு கொண்டார முயற்சி பண்ணேன். அவன் ச்சி போடின்னு என்னை உதறிட்டு, காறித் துப்பிட்டுப் போய்ட்டான். அந்த அவமானம் தாங்காமதான் நான் பழி வாங்கினே'ன்னு சொல்லணும்."

"நடக்காத ஒரு விஷயத்தை..."

"ஷ்! குறுக்கப் பேசாதே! இப்படி உன்னோட அறிக்கை நான் சொன்ன அவகாசத்துக்குள்ளே பேப்பர்ல வந்தாகணும். குறிப்பா தினத்தந்தியில."

"வரலைன்னா?"

"வரலைன்னா உன்னை தீர்த்துட்டுதான் மறுவேலை."

"பார்க்கலாமே அதையும். தைரியம் இருந்தா நீ எங்கேர்ந்து பேசறேன்னு சொல்லு."

"வைடி போனை?"

எதிர்முனை துண்டிக்கப்பட்டது.

துரைராஜிடம் போன் விபரங்களைச் சொன்னாள் அர்ச்சனா.

"ஆரம்பிச்சிடுச்சி தலைவலி!"

"ஒரு போலீஸ் அதிகாரி, அதிலயும் பவர்ஃபுல் பதவில இருக்கிறவர் ஒரு சாதாரண பொடியன் போன்ல மிரட்டறதுக் கெல்லாம் கலங்கிப் போய் பேசறிங்களே!"

"அவன் உன் உயிருக்கு குறி வெச்சிருக்கான் அர்ச்சனா, உனக்குப் பதட்டமே இல்லையா?"

"இல்லை. இது வெத்து மிரட்டல்!"

"அவன் முழு வெறியில இருக்கான்."

"இருக்கட்டும். அதுக்காக? அவன் சொன்ன மாதிரி பேப் பர்க்காரங்களை எல்லாம் கூப்பிட்டு பேட்டி கொடுக்கச் சொல் றிங்களா?"

துரைராஜ் பெருமூச்சு விட்டார்.

இவளை எந்தக் கணக்கில் சேர்ப்பது? பயமே இல்லாமல் அட்சியமாகப் பேசுகிறாள்! ஆனால் அவனோ ஆவேசத்துடன் தப்பிச்சென்று போனில் தேதி அவகாசம் கொடுத்து மிரட்டுகிறான்.

"அர்ச்சனா, அவனைப் பிடிச்சி மறுபடி ஜெயில்ல போடற வரைக்கும் நீ வீட்டையே இரு. வெளில போகாதே! வீட்டுக்கு ரெண்டு பேரை காவல் போடறேன்."

"காவல் வேணும்னா போடுங்க. ஆனா வெளில போகா தேன்னு என்னை சிறை வைக்காதீங்க. என்னால முடியாது. அவனைப் பிடிக்கிற வழியை முதல்ல பாருங்க."

அரை மணி நேரத்தில் அவருக்குப் போன் வந்தது.

"சார், நீங்க சொன்னபடி காலை ட்ரேஸ் பண்ணோம். அது திருவான்மியூர்ல ஒரு பப்ளிக் பூத் நம்பர். உடனே வயர்லெஸ்ல செய்தி கொடுத்து பேட்ரோல் வேன் போய்ப் பார்த்தப்போ... யாருமில்லை சார். பக்கத்தில் விசாரிச்சதில் சரியான தகவல் கிடைக்கலை."

"ராத்திரி பனிரெண்டு மணிக்கு திருவான்மியூர்லேர்ந்து அவன் பேசியிருக்கான். இந்த போன் பேசறதுக்காகவே அவன் திருவான்மியூர் போயிருக்க முடியாது. ஸோ... லட்சுமணன் திருவான்மியூர்லதான் தலைமறைவா இருக்கான்."

"அப்படித்தான் சார் நினைக்க வேண்டியிருக்கு."

"நாளைக்குக் காலையில மஃப்டி போலீஸ் பத்து பேரை திருவான்மியூர்ல போடுங்க. ஆட்டோ டிரைவரா, ஹோட்டல் வாசல்ல பான் பீடா போடறவரா, விதவிதமான வேஷங்கள்ல திருவான்மியூர் முழுக்க சுத்தச் சொல்லுங்க. அந்த ஏரியால உள்ள லாட்ஜ்ல, ஹாஸ்டல்ல நீங்களே நேரா போய் பார்த்துடுங்க. பேப்பர்ல வந்த செய்தியை நோட்டீஸ் மாதிரி அடிச்சி திருவான் மியூர்ல ஒரு சஜூன் பாக்கியில்லாம ஒட்டி வைக்கச் சொல்லுங்க. நாளைக்கு ராத்திரிக்குள்ளே லட்சுமணனை அரெஸ்ட் பண்ணி யாகணும்."

"முயற்சிக்கிறோம் சார்."

"நம்ம வீட்டுக்கு செக்யூரிட்டிக்கு ரெண்டு பேரைப் போட்டுடுங்க. நாளைக்குக் காலைல அவங்க டீட்டிக்கு ரிப்போர்ட் ஆகணும்."

"யெஸ் சார்."

“அப்புறம் சி.ஐ.டி. ஆபீசர் திவாகரை நாளைக்குக் காலையென்னை ஆபீஸ்ல வந்து பார்க்கச் சொல்லுங்க. டெலிபோன் கான்வர்சேஷன் ரெக்கார்ட் பண்ணின கேஸ்ட்டை நாளைக்கு எர்லி மார்னிங் என் வீட்ல கொண்டாந்து கொடுத்துடுங்க.”

துரைராஜ் படபடப்பாக உத்தரவுகளைச் சொல்லிவிட்டுப் போனை வைத்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தபோது... அர்ச்சனா ககமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

7

A.V.M. ஸ்டுடியோவின் முதல் ஃப்ளோரில் பணக்கார பங்களாவின் செட் போடப்பட்டிருந்தது. முதல் ஷாட்டுக்கான லைட்டிங் செய்யப்பட்டு கேமிரா கோணம் பார்க்கப்பட்டு ஸ்டாண்டில் காத்திருந்தது. வெளியே ‘எங்கள் தோட்ட ரோஜா - துவக்க விழா’ என்று பேனர் கட்டப்பட்டு வர்ணக் காகிதங்கள் காற்றில் படபடத்தன. வாடகைக்கு எடுத்த பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகள் வரிசை வரிசையாய் போடப்பட்டு தயாரிப்பாளரின் கிராமத்துச் சொந்தக்காரர்கள் முழுக்க பட்டுச் சேலைகளில் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். ஃபேண்டா ஒரு வேனில் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. படத்தில் நடிக்கின்ற நடிகர், நடிகைகள் மேக்கப் போட்டுக் கொண்டு சொகுசு நாற்காலியில் அமர்ந்து அரட்டை யடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கார் வருது” என்று ஒருவர் குரல் கொடுக்க, வீடியோ மேனும் கேமிரா மேனும் வாசலுக்கு ஓடி வந்தார்கள். தயாரிப்பாளர் தன் உதவியாளரிடமிருந்து ஆரூயர் மாலையை வாங்கிக் கையில் வைத்துக் கொண்டு கார் அருகில் வந்து நிற்கக் காத்திருந்தார்.

கார் நின்றதும் மைசூர் சில்க் புடவையில், குளிர் கண்ணாடி யுடன் ஸ்டைலாக இறங்கினாள் அர்ச்சனா.

“வாங்கம்மா” என்று தயாரிப்பாளர் மாலையை தன் மனைவியிடம் கொடுத்து போடச் சொன்னார்.

அர்ச்சனா கழற்றி தன் டிரைவரிடம் கொடுத்து விட்டு, வேளாக் கலைந்த தன் கூந்தலைக் கோதிக் கொண்டபடி நீட்டப்பட்ட சந்தனம் தொட்டுக் கொண்டு, கற்கண்டு எடுத்துக் கொண்டாள்.

“முகூர்த்த நேரம் முடியறதுக்கு முன்னாடி முதல் ஷாட் எடுத்துடலாம். செட்டுக்குப் போய்டலாம். வாங்க மேடம்.”

எல்லோரும் செட்டுக்கு வந்தார்கள்.

அப்பா வேடத்தில் இருந்த விஜயகுமார் தன் பொசிஸனுக்குச் சென்று நின்றார். கையில் பாடப் புத்தகங்களுடன் மாடர்ன் டிரெஸ்சில் சிவரஞ்சனி தன் மார்க்ட் இடத்தில் நிற்குகொள்ள...

“ஸ்டார்ட்னு சொன்னதும் நீங்க இந்த கேமிராவோட இந்த பட்டனை அழுத்தணும் மேடம்” என்று டைரக்டர் அர்ச்சனாவிடம் சொல்ல அவள் தலையைசைத்தாள்.

ஒரு ஒத்திகைக்குப் பிறகு, அமைதியாக இருக்கச் சொல்லி விட்டு, கேமிராவுக்கு தேங்காய் மேல் சூடும் வைத்துக் கொளுத்தி தீபம் காட்டி விட்டு, கிளாப் போர்டை ஃபீல்டுக்குள் ரெடியாய் வரச் சொன்ன பின், “ஸ்டார்ட் கேமிரா” என்றார் டைரக்டர்.

அர்ச்சனா காட்டப்பட்ட கேமிராவின் பொத்தானை அழுத்தியதும், அது விரிரென்று சுழன்றதும், அனைவரும் கை தட்டினார்கள்.

கிளாப் அடித்து விலகி, ஆக்ஷன் சொன்னதும்...

“முதன் முதலா நீ எழுதற இந்தப் பரிட்சையில் கண்டிப்பா நீ நூத்துக்கு நூறு மார்க் வாங்குவேம்மா! இது நிச்சயம்” என்று விஜயகுமார் மங்களகரமாக படத்தின் முதல் வசனத்தைச் சொன்னதும் “கட்” என்றார் டைரக்டர்.

அர்ச்சனாவை உட்காரச் சொல்லி அவளிடம் ஒரு ஃபேண்டா கொடுத்தார் தயாரிப்பாளர். “எக்ஸ்க்யூஸ் மி மேடம். இந்தப்

படத்துக்கு ஃபைனான்ஸ் பன்றது பிரபல ஃபைனான்சியர் மிஸ்டர் விக்னேஷ். அவர் சொந்தமா படக்கம்பெனியும் வச்சுப் ப்ரட்யூஸ் பன்றார். அவர் உங்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கச் சொன்னார். ஒன் மினிட் கூட்டிட்டு வர்றேன்" என்று போனார்.

வயசான கோட் ஆசாமியை எதிர்பார்த்த அர்ச்சனா ஏமாந்து போனாள். விக்னேஷ் இந்திப்பட ஹீரோ போல ஜம்மென்று இருந்தான். மிக மிக நாகரீகமாக உடுத்தியிருந்தான்.

"ஹலோ, ஐ ம் விக்னேஷ்" என்று இயல்பாக கை நீட்டி அர்ச்சனாவின் கையைக் குலுக்கிவிட்டு அவளுக்கு அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவனுடைய கம்பீரமான, சற்றே அலட்சியமான ஆண்மை அவளை வசீகரித்தது. அவன் வைத்திருந்த லேசான தாடி அவன் முகத்திற்கு இன்னும் ஆண்மை சேர்த்திருந்தது.

"மிஸஸ் அர்ச்சனா துரையாஜ்! நீங்க ரொம்ப பாபுலர் இல்லே? ஒரு போலீஸ் ஆபீஸர் வைஃப்ங்கிற மரியாதை இல்லாம உங்களுக்குத் தனியா ஒரு மரியாதை தேடிக்கிட்டிங்க பாருங்க, விச் ஐ வைக் இட் எ ஸ்டார்ங் ஃபெமினிஸ்ட்! நிறைய கேள்விப் பட்டுருக்கேன். மீட் பண்ணலும்னு நினைச்சேன். இன்னைக்குத் தான் சந்தர்ப்பம் கிடைச்சிருக்கு."

"நீங்க அதிகமா சொல்றிங்க சார்."

"கட் தட் சார். கால் மி விக்னேஷ். நான் இந்த சொசைட்டிக்கு எதுவும் செய்யலை. எனக்குத்தான் செஞ்சிக்கிட்டிருக்கேன். மூட்டை மூட்டையா கர்னசி! திகட்டுது மேடம்! பாம்பேல ரெண்டு காம்ப்ளெக்ஸ். சிங்கப்பூர் ரப்பர் எஸ்டேட்! ஓக்கே! மனசு நிறைவா இருக்கா? இல்லையே!"

"ஏன்?"

"ரெண்டு வருஷம் முன்னாடி ஒரு விபத்துல ஐ லாஸ்ட் எவ்ரிதிங்க! யாருக்காக நான் இவ்வளவு சம்பாதிச்சனோ,

அவங்களை மொத்தமா இழந்தேன். எங்கம்மா, என் வைஃப், என் குழந்தை! மூணு பேரும் காலி! எனக்கு தொடையில எலும்பு முறிஞ்சி ஏன் பிழைச்சேன்னு புரியலை. எவர்சில்வர் பிளேட் போட்டு முடுக்கினாங்க. ஒரே நாள்ல திடீர்னு அனாதையானேன்!"

"வெரி பேட் லக்!"

"என்னடா இவன் சம்பந்தமே இல்லாம பார்த்ததுமே தன்னோட சோகங்களை புலம்பிக்கிட்டிருக்கானேன்னு பார்க்கறிங்களா? காரணமாதான் சொல்றேன். நான் இந்த சொசைட்டிக்கு ஏதாச்சும் செய்யணும்னு ஆசைப்படறேன். குறிப்பா பெண்களுக்கு. படிக்க வசதி இல்லாத பெண்கள், கல்யாணம் பண்ணிக்க வசதி இல்லாத பெண்கள், ஆபரேஷன் செய்துக்க வேண்டிய பெண்கள், விவாகரத்து விரும்புற பெண்கள்... இப்படி பணம் இருந்தா தன் பிரச்சினை தீரும்னு நினைக்கிற பெண்களுக்கு உதவணும்னு நினைக்கிறேன்."

"ரொம்ப நல்ல யோசனை."

"ஒரு ட்ரஸ்ட் மாதிரி அமைச்சி இதெல்லாம் செய்யணும். என்னால நேரடியா இதை எல்லாம் கவனிக்க முடியாது. பல தொழில்கள், ஊருக்கு ஊர் பறந்துகிட்டிருக்கணும். நீங்க பொறுப்பு எடுத்துக்க முடியுமா? ட்ரஸ்டுக்கு உங்களை தலைவியாப் போடறேன். நீங்க திட்டங்களையும், செயல் வடிவங்களையும் அமைச்சுக்கங்க. என்ன சொல்றிங்க?"

"ரொம்ப பெரிய பொறுப்புங்க விக்னேஷ்."

"அதனாலதான் உங்ககிட்ட தரலாம்னு நினைக்கிறேன். அவசரமில்லை. நிதானமா யோசனை பண்ணிட்டு ஒரு போன் பண்ணுங்க. உங்க வீட்டுக்கு வந்து விபரமாப் பேசறேன்."

தன் விலாச அட்டை எடுத்துத் தந்தான். அதைப் பிரித்துதான் படிக்க வேண்டியிருந்தது. கிரீட்டிங் கார்ட் போல பிரித்தபோது

இனிய இசையும், வாசனையும் வந்தது. தங்க எழுத்துக்கள் கறுப்புப் பின்னணியில் மின்னின.

“வாவ்! இந்த விசிட்டிங் கார்டு ரொம்பப் புதுமையா இருக்கே.”

“பாம்பேல போட்டது. ஒரு கார்டு இருபத்தி நாலு ரூபா ஆகுது. பை தி பை... வந்து உக்காந்ததிலேர்ந்து ஒரு விஷயம் உங்ககிட்ட சொல்லத் துடிப்பா இருக்குது. ஆனா நீங்க எப்படி எடுத்துக்குவிங்கன்னு புரியலை...”

“என்னங்க? நான் ரொம்ப சோஷியல் டைப். சும்மா சொல்லுங்க!”

“யு லுக் சிம்பிளி கிராண்ட்! ஜி.டி.நாயுடு பாலீஷ் போட்ட தேக்கு மரக் கதவு மாதிரி டாலடிக்கிறிங்க. உங்களுக்கு ரெண்டு குழந்தைங்கன்னு நீங்களே கற்பூரம் அடிச்ச சத்தியம் பண்ணினாத்தான் நம்ப முடியும். ஸோ பியூட்டிஃபுல் யு ஆர்! டோண்ட் மிஸ்டேக் மி.”

“சேச்சே! வாட்ஸ் தேர்! தேங்க யூ வெரி மச். நான் மனகல வயசை ஏற விடறதே இல்லை. மனசை ஸ்லீட் சிக்ஸ்டீன்லயே இழுத்துப் பிடிச்சி நிறுத்தி வெச்சிருக்கேன்.”

“உடம்பையும், அதுக்கு மேச்சிங்கா மெய்ன்டெய்ன் பண் றிங்களா?” என்றதும் இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டார்கள்.

அப்போது விக்னேஷின் யூனிபார்ம் அணிந்த டிரைவர் வந்து பவ்யமாகக் குனிந்து, “சார்” என்றான்.

“என்னப்பா, பெட்ரோல் போட்டுட்டு வந்துட்டியா? போலாமா?”

“போனப்போ டயர் பஞ்சராய்டுச்சி. ஸ்டெப்னி இல்லை. பங்சர் போட கொடுத்திருக்கேன், ஒரு மணி நேரமாகும் ரெடியாக.”

“அடப் போய்யா! நான் ஆட்டோ பிடிச்சி போய்க்கிறேன். நீ ரெடி பண்ணி எடுத்துட்டு வா” என்ற விக்னேஷ். “அப்போ பார்க்கலாம் மேடம்” என்று கை குலுக்கிவிட்டு எழுந்தான்.

“ஒரு நிமிஷம் இருங்க விக்னேஷ். நான் சொல்லிட்டு வந்துட்டேன். என் கார்ல உங்களை உங்க லீட்ல ட்ராப் பண்ணிட்டுப் போறேன்” என்று அர்ச்சனாவும் எழுந்து கொண்டாள்.

“உங்களுக்கு எதுக்கு சிரமம்!”

“நோ! இடஸ் எ ப்ளஷர்.”

இரண்டு பேரும் தயாரிப்பாளரிடம் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட, தன் காரில் முதலில் விக்னேஷை ஏறச் சொல்லி, அதன் பிறகு அவன் அருகில் அர்ச்சனா அமர்ந்து கொண்டாள்.

டிரைவர் காரை ஸ்டார்ட் செய்ததும், “சவுத் போக் ரோடுப்பா” என்ற விக்னேஷ் தன் சிகரெட் பாக்கெட்டை இயல்பாக எடுத்து ஒன்றை எடுத்து பிறகு, “ஸாரி! வெரி ஸாரி!” என்று மறுபடி பெட்டியிலேயே போட்டுக் கொண்டான்.

“இட்ஸ் ஒக்கே. நீங்க ஸ்மோக் பண்ணலாம் விக்னேஷ்.”

“பரவாயில்லைங்க. நீங்க இருக்கிறதையே மறந்துட்டேன்.”

“எனக்கு ஒண்ணும் பிரச்சினை இல்லை. கேரி ஆன்.”

“வேணாம். இருக்கட்டும் மரியாதை இல்லைங்க.”

“தனியா நீங்க மட்டும் பிடிச்சாதான் மரியாதை இல்லை.”

“யூ மீன்...”

“ஐ ஹாவ் மை ஒன் பிராண்ட் கமான்.”

அர்ச்சனா தன் கைப்பையில் இருந்து ‘ட்ருட்’ என்கிற வெளி நாட்டு சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து ஒன்றை உருவிக் கொண்டாள்.

“இதை நான் எதிர்பார்க்கலை” என்று சிரித்த அவன் தன் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அதே லைட்டர்

ஜுவாலையால் அவள் சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்க காரின் ஆட்டத்தால் தடுமாறியபோது, அவனுடையக் கைகளை ஆடாமல் பிடித்து நிறுத்தி தன் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டாள் அர்ச்சனா.

பற்ற வைத்து நிமிர்ந்த பிறகும் சில வினாடிகள் அவன் கைகளில் இருந்து தன் கைகளை விலக்காமல் வைத்திருந்து, கடைக் கண்ணால் அவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு விலக்கினாள்.

“நீங்க தயங்கிட்டு நான் அழகா இருக்கிறதா சொன்னிங்களே, அதே மாதிரி இஃப் யு டோண்ட் டேக் இட் அதர் வே, ஒண்ணு சொல்லலாமா விக்னேஷ்?”

“பை ஆல்மீன்ஸ்.”

“உங்க முகத்தில் இருக்கிற ஆண்மை கைல இல்லையே!”

“வாட் டு யு மீன்?”

“உங்க கை ரொம்ப ஸாஃப்டா இருக்கு.”

“மோட்டார் சைக்கிள் இரும்பு. ஆனா அதை ஓட்டற டயர் ஸாஃப்ட்டு தானே மிஸஸ் அர்ச்சனா” என்று சிரித்தான்.

“ஏன் ஞாபகப்படுத்தறிங்க?”

“எதை?”

“நான் மிஸஸ்ங்கிறதை!”

“நீங்க மறக்க விரும்பற விஷயமா அது?”

“சில மேன்வி பெர்ச்சன்சைப் பார்க்கறப்ப நான் மறக்க விரும்பற விஷயம் தான் அது.”

விக்னேஷின் வீடு என்பது கான்கரீட் கடலாக இருந்தது. போர்டிகோவில் கார் நின்றதும், இறங்கிக் கொண்ட விக்னேஷ், “உள்ளே வந்துட்டுப் போகலாமே மேடம். ஒரு காபி இல்லைன்னா கூல்ட்ரிங்?” என்றான்.

“வர்றேன் ஒரு கண்டிஷன்.”

“என்ன?”

1859351

“என்னை மேடம்னு கூப்புட்டு வயசானவளாக்கக் கூடாது. அர்ச்சனான்னே கூப்புடலாம், விக்னேஷ்.”

“ஒக்கே. வாங்க அர்ச்சனா.”

அர்ச்சனா வீட்டுக்குள் வந்து பிரமித்தாள் தன் வீட்டைப் போல பத்து வீட்டைக் கொண்டு வந்து அந்த வீட்டுக்குள் வக்கலாம் போலிருந்தது.

அந்த மகா பெரிய ஹாலின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறு கோடிக்குப் போய் வரக்கூடப் தேவைப்படும் போலிருந்தது.

“வாவ்!” என்றாள், “ப்யூட்டிஃபுல் ஹவுஸ்! தப்பு! இதைப் பேலஸ்னு தான் சொல்லணும்.”

விக்னேஷ் அடக்கமாகச் சிரித்தான். பத்தடி தள்ளிக் காத்திருந்த வேலைக்காரனிடம், “ஆப்பிள் ஜூஸ்” என்றான்.

“உட்காருங்க அர்ச்சனா.”

அர்ச்சனா ஒரு சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த மாலை போடப் பட்ட விக்னேஷின் மனைவியின் புண்கப்பட்டத்திடம் நடந்து சென்று, “இவங்கதான் உங்க வைஃபா!” என்றாள்.

“ஆமாங்க.”

“அன் லக்கி கேர்ள்” என்று வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

ஆப்பிள் ஜூஸ் வந்ததும் குடித்தாள். எழுந்து கொண்டாள்.

“மறுபடி எப்போ சந்திக்கலாம் விக்னேஷ்?”

“நீங்கதான் சொல்லணும். ட்ரஸ்ட் பத்திப் பேசத்தானே?”

“ஆமாம். ஸண்டே ஈவினிங்?”

“ஷ்யூர். ஆறு மணிக்கு வெச்சிக்கலாமா?”

“ரைட்டு. எங்கே? இங்கே வந்துட்டோமா?”

“உங்களுக்கு அப்ஜெக்ஷன் இல்லைன்னா!”

“இதுல என்ன அப்ஜெக்ஷன் இருக்கு! வர்றேன். கண்டிப்பா வர்றேன்.”

அர்ச்சனா தன் காரில் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பும் வழியெல்லாம் அவள் மனது விக்னேஷ், விக்னேஷ் என்று கிறக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது.

8

டெலிபோன் ஒலித்தபோது, அர்ச்சனா குளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாத்ரூம்குள்ளேயே ஒரு பேரலல் லைன் இருந்தது. ஷவரை நிறுத்தி விட்டு கையில் ஈரத்தை டவலில் துடைத்துவிட்டு போனை எடுத்தாள்.

“ஹலோ, அர்ச்சனா பேசுறேன்.”

“குடமார்னிங். விக்னேஷ் பேசுறேன்.”

“மை குட்னெஸ்! வெரி குடமார்னிங்.”

“நேத்து உங்க கர்ச்சீப்பை என் வீட்டையே மறந்துட்டுப் போயிட்டிங்க.”

“இதைச் சொல்றதுக்காகவா போன் செஞ்சிங்க?”

“அப்படியே ஒரு குடமார்னிங் சொல்லலாம்னும் தோணிச்சு.”

“அப்படித் தோணிதுக்கு தேங்க்ஸ். என்ன செய்துகிட்டிருக்கிங்க?”

“ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கேன்.”

“பதிலுக்கு என்னைக் கேக்க மாட்டிங்களா?”

“நீங்க என்ன செய்துகிட்டிருக்கிங்க அர்ச்சனா?”

“பதில் சொல்லக் கூச்சமா இருக்கே.”

“அப்படி என்ன செய்றிங்க?”

“பாத்ரூம்லர்ந்து பேசுறேன் விக்னேஷ்.”

“ஓ! ஸாரி! டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டேனா?”

“சுவாரசியமான டிஸ்டர்பன்ஸ்.”

“அவர்... அவர்...”

“காலையே புறப்பட்டுப் போயாச்சு.”

“ஒரு இந்திப்பட சீன் ஞாபகம் வருது. ஆனா அதை உங்ககிட்டே சொல்றது மரியாதை இல்லைங்க.”

“நோ! நமக்குள்ளே மரியாதை வேணாம். வி ஆர் ஃப்ரெண்ட்ஸ். கமான். சொல்லுங்க.”

“ஹீரோ ஹீரோயினுக்கு போன் செய்வான். இதே மாதிரி தான் அப்போ பாத்ரூம்லேர்ந்து பேசுவா. அதுக்கு ஹீரோ சொல்வான்... இல்லை வேணாங்க நான் சொல்லலை.”

“இதானே வேணாங்கறது! கமான் விக்னேஷ்.”

“என்னை தப்பா நினைச்சடாதீங்க. ஹீரோ சொல்வான். அய்யோ இப்ப என் போன் திடீர்னு பிக்சர் போனா மாறிடக் கூடாதான்னு சொல்வான்.”

அர்ச்சனா ரசித்து வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

“நைஸ் ஜோக். அதே மாதிரி உங்களுக்கும் சொல்லத் தோணுதா?”

“அய்யோ! இல்லைங்க.”

"ஸண்டே நாம் மீட் பன்றப்ப உங்ககிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் மனம் விட்டுப் பேசணும் விக்னேஷ்."

"பேசலாம்."

"எனக்கு மனசு விட்டுப் பேசணும்னா அதுக்கு சில செட்டப்ஸ் தேவைப்படுமே."

"என்ன செய்யணும், சொல்லுங்க."

"நீங்க டரிங் பண்ணுவிங்களா?"

"எப்பவாவது."

"ஸண்டே லேசா சாப்புடலாமா? இன்ஹிபிஷன் இல்லாமப் பேச முடியும்."

"உங்களுக்கு இன்ட்ரெஸ்ட் இருந்தா கண்டிப்பா ஏற்பாடு பண்ணி வைக்கிறேன் அர்ச்சனா."

"தேங்க்ஸ்."

"ரொம்ப நேரமா பேசறோம். சோப் எல்லாம் காய்ஞ்சி போய்டப் போகுதுங்க. வெச்சிடறேன்."

"ஒக்கே பை!" என்று டெலிபோனை வைத்த அர்ச்சனா மீண்டும் ஷவரைத் திறக்கச் சென்றபோது மறுபடி ஒலித்தது.

எடுத்து, "அர்ச்சனா துரைராஜ்" என்றாள்.

"வணக்கம்."

"யாரு?"

"வேற யாரு? நான்தான் லட்சுமணன். நான் கொடுத்த அவகாசம் இன்னையோட முடிஞ்சு போச்சு. இன்னனைக்குப் பேப்பர்லயும் உன்னோட அறிவிப்பு வரலை. அதான் சாகத் துணிஞ்சுட்டியான்னு விசாரிக்கிறதுக்குத் தான் போன் செஞ்சேன்."

"லட்சுமணன், இது தேவையில்லாத திமிர் விளையாட்டு."

"ஆமாம். உன் திமிர் விளையாட்டுலதான் எல்லாமே ஆரம்பம்."

"மரியாதையா நீ சரணடைஞ்சுடு."

"அதுசரி. அதுக்குதான் மெனக்கெட்டு தப்பிச்சேனா?"

"நடக்காத ஒரு விஷயத்தைப் பத்தி நான் எப்படி பத்திரிகை யில செய்தி தர முடியும்?"

"எது நடக்கலை? உன்னோட கெஸ்ட் ஹவுஸுக்கு என்னை நீ கார்ல கூட்டிக்கிட்டுப் போகலை?"

"இல்லை."

"என்னை தப்பு செய்யக் கூப்புடலை? பாத்ரூமுக்கு வர வழைச்சி கட்டிப் பிடிக்கலை?"

"நான்சென்ஸ்! கிடையாது!"

"உன் புருஷனை விட்டு என் மேல கொலைப்பழி விழ வைக்கலை?"

"எல்லாம் உன் கற்பனை."

"சரி. நீ எப்படி சைவமா சாகறியா? அசைவமா சாகறியா?"

"உளறாதே!"

"சைவம்னா ரத்தம் வெளில ஒரு சொட்டு கூட வராம சாகறது. அசைவம்னா பூரா ரத்தமும் வெளில வர்ற மாதிரி சாகறது! எப்படி உனக்கு வசதி?"

"உன்னோட வெத்து மிரட்டலுக்கு நான் பயப்படறதா இல்லை."

"ரைட்டு. அப்ப நான் என் வேலையை ஆரம்பிச்சிடறேன்."

எதிர்முனை வைக்கப்பட்டதும் வெறுப்பாக ரிசீவரை சுவரில் மாட்டினாள் அர்ச்சனா.

9

ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை ஒரு முறை குளித்து, ஏகமாய் அவங்கரித்துக் கொண்டு கவர்ச்சியான ஜாக்கெட்டும், சேலையும் அணிந்து புறப்பட்டாள் அர்ச்சனா.

காரை விட்டு அவள் இறங்க,

வாசலுக்கு வந்து வரவேற்றான் விக்னேஷ்.

“தயக்கம் இல்லாம உங்ககிட்ட பேசறதுக்கு தைரியம் வந்துடுச்சி அர்ச்சனா. அதனால சொல்றேன். தேவதை மாதிரி இருக்கிங்க. உள்ளே வாங்க.”

“தேங்க் யூ.”

“மாடிக்குப் போய்டலாம்.”

மாடியில் இருந்த அவனுடைய படுக்கையறையைப் பார்த்ததும் மீண்டும் பிரமிப்பு ஏற்பட்டது. நாற்காலியில் அமர்ந்தார்கள்.

உப்பாய் மேல் தயாராக வெளிநாட்டு விஸ்கி மற்றும் முந்திரிப் பருப்பு, சிப்ஸ் வகைகள் தயாராக இருந்தன.

“நீங்க இவ்வளவு ஃப்ரீயா பழகுவிங்கன்னு நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லைங்க அர்ச்சனா” என்றபடி இரண்டு கிளாஸ்களில் ஊற்றி அவளிடம் ஒற்றைத் தந்தான்.

“சியர்ஸ்” சொல்லி வேசாக மோதிக் கொண்டு பருகினார்கள். தங்கள் சிகரெட்டுகளைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்கள்.

“இன்ஃபாக்ட், ஒரு பொண்ணோட சேர்ந்து நான் ட்ரிங்ஸ் சாப்பிடறது இதான் லைஃப்ல முதல் தடவை” என்றான்.

“தேங்க்ஸ்.” என்றாள்.

“இதுல தேங்க்ஸ் எதுக்கு?”

“மேடம்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்த என்னை பொண்ணுன்னு சொன்னிங்களே அதுக்கு.”

“நீங்க ட்ரெஸ் பண்ணியிருக்கிற விதத்தையும், உடம்பை சிக்குன்னு வச்சிருக்கிற விதத்தையும் பார்க்கிறப்ப...”

“பார்க்கறப்ப...?”

“ஒண்ணுமில்லைங்க.”

“கமான் யா! வாக்கியத்தை முடிங்க. பார்க்கிறப்ப?”

“மனசு சலனப்படுதுன்னு சொல்ல வந்தேன்.”

“சலனப்படுதுன்னா எப்படி?” கழுத்தை சாய்த்து அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள் அர்ச்சனா.

“போங்க! எல்லாத்தையும் மனசு விட்டுச் சொல்ல முடியாது.”

“முடியும். அதுக்குதான் இது” என்று தன் கிளாஸை நிரப்பிக் கொண்டாள்.

“நீங்க ஏதோ மனசு விட்டுப் பேசறதா சொன்னிங்களே.”

“யெஸ்!” என்று ஒரே மூச்சில் காலி செய்து வைத்தாள்.

“விக்னேஷ்” என்று அடிக்குரலில் அழைத்தாள்.

“சொல்லுங்க அர்ச்சனா.”

“நான் சந்தோஷமா இல்லை.”

“ஏன், என்ன குறைச்சல்?”

அர்ச்சனா ஒரு விரலை கட்டிலை நோக்கிக் காட்டினாள்.

“புரியலை.”

“பெரிய போலீஸ் ஆபீசர் அவர் ஆணா ஒரு நல்ல புருஷன் இல்லை. என் வயசும், இளமையும் வேஸ்ட்டாய் போகுது விக்னேஷ். உங்க நிலைமைதான் எனக்கும்.”

“என் நிலைமையா?”

“நீங்க அழகான மனைவியை இழந்துட்டு நிக்கிறீங்க. மனசுக்கு அந்த அதிர்ச்சி பழகியிருந்தாலும், உடம்புல அந்த ருசியோட ஏக்கம் இருக்கத்தானே செய்யும்?”

விக்னேஷ் அமைதியாக இருந்தான்.

அர்ச்சனா எழுந்து கொண்டாள்.

“விக்னேஷ், ஐ லைக் யு. ஐ வாண்ட் யு. வெக்கத்தை விட்டுக் கேக்கறேன். கமான்” என்று இரண்டு கைகளையும் விரித்து அவனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

விக்னேஷ் சற்றே தடுமாறி, பிறகு எழுந்து, மௌனமாக அவளை நெருங்கி... சட்டென்று ஒரு வெறி வந்தவன் போல அணைத்துக் கொண்டான்.

நான்கு கால்களும் தன்னிச்சையாக கட்டிலை நோக்கி நடந்தன.

10

ஸோபாவில் அமர்ந்து வாக்கெனில் சங்கீதம் ரசித்துக் கொண்டிருந்த அர்ச்சனாவின் மடியில் விழுந்தது அந்த அகலமான வர்ண அழைப்பிதழ்.

நிமிர்ந்து பார்க்க, புன்னகையோடு நின்றிருந்தான் விக்னேஷ்.

“ஹாய்! எப்ப வந்திங்க? உட்காருங்க! என்ன இது?”

கவரின் முதல் பக்கத்தைப் புரட்டிய அர்ச்சனாவுக்கு ஆச்சரியத்தில் விழிகள் பிதுங்கின.

அவளுடைய உருவம் வரையப்பட்டு ஸ்க்ரீன் பிரிண்டிங்கில் அச்சிடப்பட்டு ‘சமூக நல நாயகி அர்ச்சனா துரைராஜுக்குப் பாராட்டு விழா’ என்று போட்டிருந்தது.

“என்ன இதெல்லாம்?” என்றாள்.

“உள்ளே பாருங்க.”

கவருக்குள் இருந்த அட்டையை வெளியே எடுத்துப் பார்த்ததும் அவள் பிரமிப்பு மேலும் அதிகமாகியது.

மாண்புமிகு சமூக நல அமைச்சர் தலைமை தாங்குவதாக, மதிப்புமிகு நீதிபதி பட்டமளிப்பதாகவும் போட்டு, முக்கிய பிரமுகர்கள் வாழ்த்துரை வழங்குவதாகப் போட்டிருந்தது.

விழா முடிவில் பெண்களின் பிரச்சினை குறித்த ஒரு துண்டு சினிமாப் படம் காட்டப்படும் என்றும் இருந்தது.

“விக்னேஷ், எதுக்கு இந்த மாதிரி விழா எல்லாம்?”

“அர்ச்சனா, உங்களுக்கு சமூகத்தில இன்னும் நல்ல ரெகக்னிஷன் கொடுக்கணும்னு நினைச்சேன். உங்களையே கேக்காம இந்த பெரிய விழா ஏற்பாடு செய்திருக்கேன். நாளன்னைக்கு புதன்கிழமை ஈவினிங் தேனாம்பேட்டை காங்கிரஸ் மைதானம் ஒபன் கிரவுண்ட்ல விழா! இன்னைக்கு ராத்திரி ஊர் பூரா போஸ்டர்ஸ் ஒட்டறாங்க. டொனேஷன்னு ஒரு பைசா யார்கிட்டயும் வாங்கலை. எல்லாம் என் செலவு.”

அர்ச்சனா நெகிழ்ந்து போய் அவனைப் பார்த்தாள். சுற்றிலும் ஒரு தடவைப் பார்த்துவிட்டு, அவனைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தாள்.

“மே பி லவ்?” என்று சிரித்தாள்.

“எப்படி வேணும்னாலும் எடுத்துக்கங்க. விழாவுக்கு அவசியம் வரணும். பாராட்டுக்களை ஏத்துக்கணும்” என்றான் விக்னேஷ்.

"விக்னேஷ் கூப்பட்டு அர்ச்சனா என்னைக்குமே எதுக்குமே மறுக்க மாட்டா. ஐம் ஆல்வேய்ஸ் யுவர்ஸ்" என்றாள் அர்ச்சனா.

"போவீஸ் ஆபீஸர் காதுல விழுந்தா என்னை உள்ளேத் தள்ளிடுவாரு."

"ஒண்ணும் ஆகாது. டோண்ட் வொர்ரி விக்னேஷ்."

"ஓக்கே. நான் புறப்படறேன் நிறைய ஏற்பாடுகள் இருக்கு" என்று விடை பெற்றான் விக்னேஷ்.

புதன் கிழமை.

அதிகாலை ஐந்து மூப்பதுக்கு டெபுடி கமிஷனர் துரைராஜ் ஜாகிங் செவ்வதற்கான ஷூலைவ அணிந்து கொண்டிருந்த போது, நைட்டியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அர்ச்சனா புரண்டு படுத்து, "ஹலோ பார்லிங், குட் மார்னிங்!" என்றாள்.

"குட் மார்னிங். நான் அவ்வளவு சொல்லியும் நீ இன்னைக்கு நடக்கப் போற விழாவை கேன்ஸல் பண்ணலையா? பாரு! பேப்பர்ல விளம்பரம் கூட வந்துடுச்சி!"

"எதுக்காக கேன்ஸல் செய்யணும்?"

"நீ லட்சுமணனை ரொம்ப அண்டர்எஸ்டிமேட் பண்றே அர்ச்சனா! ரெண்டு தடவை போன்ல உன்னை மிரட்டியிருக்கான்."

"குரைக்கிற நாய் கடிக்காதுன்னு பழமொழி இருக்கு."

"பதுங்கற புலி பாயும்னும் பழமொழி இருக்கு."

"இப்ப என்ன சொல்றிங்க?"

"இன்னைக்கு ஈவினிங் நடக்கற பாராட்டு விழாவில் நீ கலந்துக்க வேணாம் அர்ச்சனா."

"டோண்ட் பிஸில்லி டியர். இது யாருக்கோ நடக்கற பாராட்டு விழா இல்லை. நான் விருந்தாளியாப் போகலை. எனக்கு நடக்கற பாராட்டு விழா. விழாவோட நாயகி நான். அமைச்சர் வர்றார். நீதிபதி வர்றார். எவ்வளவு பெரிய வி.ஐ.பி.கள் எல்லாம் வர்றாங்க. என்னோட லேடீஸ் கிளப் மெம்பர்ஸ் எல்லாரையும் இன்வைட் பண்ணிருக்கேன். மெட்ராஸ்ல உள்ள எல்லா மாதர் சங்கங்களுக்கும் அழைப்பிதழ் போயிருக்கு. ஒரு பத்திரிகை விடாம இன்வைட் பண்ணியிருக்காங்க. சச் எ கிராண்ட் ஃபங்ஷன். எப்படி கேன்ஸல் பண்றது?"

"எல்லாம் கிராண்ட்தான். விழா சிறப்பாக நடக்கணுமின்னா நாயகி உயிரோட இருக்க வேணாமா? ஜெயில்லேர்ந்து தப்பிச்ச லட்சுமணன் பழி வெறியோட உன்னைக் கொலை செய்யக் காத்துக்கிட்டிருக்கான். இந்த சமயத்துல நாமே அவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அமைச்சிக் கொடுக்கணுமா?"

"இப்ப நம்ம சி.எம். மேல சில பேருக்கு ஆவேசம் இல்லையா? அவருக்கு மர்டர் த்ரெட் இல்லையா? அதுக்காக அவங்க வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்காங்களா? சரியான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளோட நடமாடிக்கிட்டுதானே இருக்காங்க. இதோ பாருங்க! அந்த லட்சுமணன் சும்மா மிரட்டறான். மிரட்டற வரைக்கும்தான் அவனுக்கு தைரியம். எனக்கு அவனால ஏதாச்சும் ஆபத்து வரும்னு நினைச்சா விழாவுல முழு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்து கொடுங்க. விழாவுக்கு முன்னாடியே அவனைப் பிடிக்கிற வழியைப் பாருங்க. நான் விழாவில் கலந்துக்கத்தான் போறேன்."

"அர்ச்சனா, நான் என்ன சொல்றேன்னா..."

"புரியுது. நீங்க என் பாதுகாப்பை மனசுல வச்சுக்கிட்டுப் பேசலை. எனக்குப் புகழ் அதிகமாகறது உங்களுக்குப் பொறாமையா இருக்கு. அதான் உண்மை!"

படபடப்பாகப் பேசிய அவளை பரிதாபத்துடன் பார்த்தார் துரைராஜ்.

"ஒக்கே. ஏற்கனவே விழாவுக்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை செய்துட்டேன். விழாவுக்கு நீ அவசரமா புறப்பட்டுப் போயி டாதே! ஈவினிங் நான் டீட்டிலேர்ந்து வந்துடறேன். நீ என்னோடயே வா."

"இது புருஷ லட்சணம்" என்று சிரித்தாள்.

துரைராஜ் புறப்பட்டு காரில் கடற்கரைக்கு வந்து நிறுத்திவிட்டு மணல் வெளியை ஒட்டின உள் சாலையில் நிதானமாக ஓடத் துவங்கினார்.

விடிந்து கொண்டிருந்தது.

ஏராளமான பேர் ஓடிக் கொண்டும், உடற்பயிற்சி செய்து கொண்டும் இருந்தார்கள். கடல் தாண்டி, வானம் சிவந்திருந்தது. அந்தப் பின்னணியில் கரைக்குத் திரும்பும் படகுகளைப் பார்க்க ரம்மியமாக இருந்தது.

டக், டக், டக், டக் என்று சீராக இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் ஓடிய துரைராஜ் மறுபடி திரும்ப தன் காரை நோக்கி ஓடினார்.

காரை அடைந்ததும், அதன் பானட் மேல் அமர்ந்து சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார். உடம்பு பூரர் வியர்வை வழிந்தது.

காரின் சுதவு திறந்து டிரைவர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து அருகில் இருந்த டவல் எடுத்து முகம் துடைத்துக் கொண்டு, காரை ஸ்டார்ட் செய்து மெயின் ரோட்டிற்கு வந்தபோது...

"குட்மார்னிங் சார்" என்று குரல் வந்தது.

திடுக்கிட்டு காரை பிரேக் போட்டபடி திரும்பிப் பார்த்தார்.

கையில் ஒரு ரிவால்வருடன் புன்னகைத்தபடி அமர்ந்திருந்தான் லட்சுமணன். அவனுடைய நிஜ அடையாளங்கள் முழுவதும் தொலைந்து போயிருந்தன.

"காரை நிறுத்த வேணாம் சார். ஓட்டுங்க. நான் சொல்ற வழில ஓட்டுங்க. இல்லைன்னா சாயங்கால பேப்பர்ல டெபுடி கமிஷனர் துரைராஜ் இன்று காலையில் சுடப்பட்டார்னு செய்தி வரும்."

துரைராஜ் தன் பதட்டத்தை ஒளித்துக் கொண்டு காரை அவன் சொன்ன திசையில் செலுத்தியபடி கேட்டார்.

"லட்சுமணா, உனக்கு என்ன வேணும்?"

"எங்கப்பாவும், அம்மாவும் உயிரோட வேணும். தருவிங்களா?"

"நடந்ததை மறந்துடு."

"எப்படி சார் மறப்பிங்க? மறக்கிற மாதிரி சாதாரண சம்பவங்கள் நடக்கலையே! உங்க பொண்டாட்டி பேச்சைக் கேட்டுக் கிட்டு என் மேல அழகா கொலைப்பழி செட்டப் செஞ்சி உள்ளே தள்ளினிங்களே. எவ்வளவு பெரிய போலீஸ் ஆபீசர் நீங்க! இந்த நிமிஷம் நான் உங்களை சுட்டா உங்களால என்ன செய்ய முடியும்? ம்?"

"எதுவும் செய்ய முடியாது. வேணாம்."

"உங்க பொண்டாட்டிக்கு போன்ல ரெண்டு தடவை அவகாசம் கொடுத்தேன். என் பேச்சை அலட்சியப் படுத்திட்டா அந்தச் சண்டாளி. இன்னைக்கு அந்தத் தெருப் பொறுக்கி நாய்க்கு சமூக நல நாயகின்னு பட்டமளிப்பு விழாவாம்! த்து! வாங்கிக்கிறதுக்குக் கூச வேணாம் அவளுக்கு! லெஃப்ட்ல திரும்புங்க."

காரை லெஃப்ட்டில் திருப்பினார்.

"விழாவுக்கு அவளை சுமங்கலியா அனுப்பலாமா? இல்லை உங்களை சுட்டு விதவையா அனுப்பலாமா சார்?"

துப்பாக்கியின் முனையை அவர் கழுத்தில் நெருடியபடி கேட்டான் லட்சுமணன்.

"நோ! ப்ளீஸ்... வேணாம். ஒரு ஒப்பந்தத்துக்கு வரலாம்."

"என்ன அது?"

"நீ வேற மாநிலத்துக்கு தப்பிச்சிப் போயிடு. உன்னைத் தேடி கண்டுபிடிக்கிற பொறுப்பு என்கிட்டதான் ஒப்படைச்சிருக்காங்க."

உன்னைத் தேடற மாதிரி அப்பப்ப ரிப்போர்ட் மட்டும் பேருக்குக் கொடுத்துடறேன். உன்னை கடைசி வரைக்கும் யாரும் அரெஸ்ட் பண்ணாமப் பார்த்துக்கறேன். தப்பிச்சிப் போய்டு."

வாய்விட்டுச் சிரித்தான் லட்சுமணன்.

"இதென்ன நீங்க காட்டற சலுகையா? வேற மாநிலத்துக்கு எதுக்காகப் போகணும்? இதே தமிழ்நாட்ல இதே மெட்ராஸ்ல தானே தப்பிச்சி வந்ததிலேர்ந்து இத்தனை நாளா சுத்திக்கிட் டிருக்கேன். என்னைப் பிடிக்க முடிஞ்சதா உங்களால? இப்ப உங்களை உயிரோட விடறதா வேணாமான்னு நான்தான் சார் சலுகை தரணும்."

"சரி என்னையோ, என் மனைவியையோ கொல்லாம விட்டுடு. என்ன எதிர்பார்க்கறே?"

"என்ன தருவிங்க?"

"ரெண்டு லட்சம்?"

"எனக்குப் பணம் வேணாம்."

"வேற என்ன?"

"உண்மை! உண்மையைத் தருவிங்களா?"

"புரியலை."

"இந்த சமூகத்துக்கு உங்களோட உங்க மனைவியோட உண்மையான முகத்தைக் காட்டுவிங்களா? நடந்த உண்மைகளை சமூகத்துக்குச் சொல்லுவிங்களா?"

டி.சி. தர்மசங்கடமாக எச்சில் விழுங்கினார்.

"பத்திரிகைகாரங்களைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லணும். என் பொண்டாட்டி ஒழுக்கமில்லாதவர்! அவள் கூத்தடிக்க கூப்புட்டா லட்சுமணனை! அவன் தூன்னு துப்பிட்டுப் போயிட்டான்!! நான் எம் பொண்டாட்டிக்கு ஜால்ரா! என் பொண்டாட்டியை கண்டிக்க

வக்கில்லாதவன்! ஏன்னா நானும் ஒரு சாக்கடை! சுவாதினனு ஒருத்தியை பர்மனென்டாவே சின்ன வீடா வெச்சிருக்கேன்! என் பொண்டாட்டி அவமானப்பட்டதால லட்சுமணன் மேல பொய்ப் பழி போட்டு உள்ளே தள்ளினேன்! இவ்வளவும் சொல்லணும்! சொல்விங்களா?"

அவன் மேல் துரைராஜுக்கு எக்கச்சக்கமான ஆத்திரம் எழுந்தது. ஆனாலும் கழுத்துக்குப் பின்னால் துப்பாக்கி இருந்த தால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

"என்ன பதிலைக் காணோம்?"

"லட்சுமணா, பணம் தர்றேன்."

"ஆடற மாட்டை ஆடிக் கறக்கணும்! பாடற மாட்டை பாடிக் கறக்கணும்னு தெரியாமலா சொன்னாங்க! உண்மையை பப்ளிக் கிட்ட எப்படி அம்பலப் படுத்தணுமோ அப்படி நான் பார்த் துக்கறேன். இப்ப மேற்கொண்டு பேசாம வாயை மூடிக்கிட்டு காரை ஒட்டுங்க."

திருவான்மியூரில் ஒரு தனி வீட்டின் முன்பாக காரை நிறுத்தச் சொல்லி, துப்பாக்கி முனையில் அவரை நடத்தி வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று ஒரு அறையில் நாற்காலியில் உட்கார வைத்து கயிறு போட்டுக் கட்டினான் லட்சுமணன்.

டெலிபோனை எடுத்து எண்கள் சுழற்றிவிட்டு ரிசீவரை அவர் வாயருகே பிடித்து, ரிவால்வர் முனையை அவர் நெஞ்சில் பதித்து, "ம்! நான் சொல்லிக் கொடுத்தபடி உங்க பொண்டாட்டி கிட்டப் பேசங்க" என்றான் லட்சுமணன்.

"ஹலோ, அர்ச்சனா ஸ்பீக்கிங்."

"அர்ச்சனா, நான்தான் பேசறேன். லட்சுமணன் இருக்கிற இடம் பத்தி எனக்கு ஒரு தகவல் திடீர்னு கிடைச்சது. அவனைத் தேடி நான் போய்கிட்டு இருக்கேன். வீட்டுக்கு எப்ப திரும்பி

வருவேன்னு சொல்ல முடியாது. நீ என்னை எதிர்பார்க்காம விழாவுக்குப் போய்டு."

"சரிங்க. ஆல் தி பெஸ்ட்."

ரிசீவரை அதலிடத்தில் வைத்த லட்சுமணன் அவரிடம், "ஆக உங்களை ரெண்டு மூணு நாளானாக்கூட யாரும் எதிர்பார்க்க மாட்டாங்க!"

"இதோ பாரு! போலீஸ் ஆபீஸரோட விளையாடறது போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்டோடவே விளையாடற மாதிரி விளைவுகளை நீ தாங்க மாட்பே"

ஒரு அகலமான பிளாஸ்த்திரி எடுத்து, "ரொம்ப பேசறிங்க நீங்க, உங்க வாய்க்கு ரெஸ்ட் வேணும்" என்று ஒட்டினான்.

"தடயமே இல்லாம உங்களை அழகா எப்படிக் கொலை செய்யலாம்னு நான் ஒரு பிளான் பண்ணியிருக்கிறேன். அது வரைக்கும் அப்படியே கழுத்தை சாய்ச்சுக்கிட்டுத் தூங்குங்க" என்று அந்த அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான் லட்சுமணன்.

வாசலில் நின்ற துரைராஜின் பர்சனல் அம்பாஸிடர் காரில் ஏறி அமர்ந்து ஒட்டத் துவங்கினான்.

அந்தப் பள்ளியில் உணவு இடைவேளை நேரம்.

மாணவர்களும், மாணவிகளும் பள்ளிக்குள் இருந்த எல்லா மரத்தடிகளிலும் துண்டு விரித்து அமர்ந்து தங்கள் டப்பாக்கள் திறந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சில பேருக்கு அம்மாக்கள் பரிமாறினார்கள். சில பேருக்கு ஆயாக்கள். சில பேருக்கு யாருமில்லாமல் அவர்களே எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

ப்ரீதியும், பிரசாத்தும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க...

"ஏய் அக்கா! அதோ பாரு நம்ம வண்டி வருது! டாடி வர்றாரோ" என்றான்.

அம்பாஸிடர் காரை நிறுத்தி இறங்கின லட்சுமணன் அந்தக் கும்பல்களில் ப்ரீதியையும், பிரசாத்தையும் தேடி, கண்டு பிடித்து அவர்களை நோக்கி வந்தான்.

"எக்ஸ்க்யூஸ் மி. நீங்கதான் டெபுடி கமிஷனர் சாரோட குழந்தைங்க?"

"ஆமாம்."

"நான் சாரோட ஆபீஸ்லேர்ந்து வர்றேன். இன்னைக்கு உங்க மம்மியைப் பாராட்டி ஒரு விழா இருக்குதில்ல. அதனால உங்களை உடனே கூட்டிட்டு வரச் சொன்னார் டாடி."

"ஸ்கூல் முடிஞ்சி வந்ததும் என்னோட அழைச்சுட்டுப் போறேன்னு மம்மி சொல்லி அனுப்பிச்சாங்களே!" என்றாள் ப்ரீதி.

"விழாவுக்குக் கொஞ்சம் முன்னடியே போகணுமாம். ஸ்கூல் முடிஞ்சி வந்த பிறகு டிரெஸ் பண்ணி புறப்பட லேட்டாகும்னு தான் லஞ்ச் டயத்தோட கூட்டிட்டு வரச் சொல்லிருக்காங்க."

"எங்க மிஸ்கிட்ட சொல்லணுமே."

"உங்க டாடியே போன் பண்ணிச் சொல்லிட்டார்."

"அப்ப சரி" என்ற அவர்கள் இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்து பாத்திரங்களை மூடி, கூடையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு அவனோடு வந்து காரில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

லட்சுமணன் விசிலடித்தபடியே காரை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்டான்.

11

அர்ச்சனா பியூட்டி பார்வருக்குச் சென்று மிக நவீனமாக சிகை அலங்காரமும், முகத்திற்கு மேக்கப்பும் போட்டுக் கொண்டு வீடு திரும்பினாள்.

“இன்னும் குழந்தைங்க வரலை?” என்றாள் டிரைவரிடம்.

“அய்யா காரனுப்பி கூப்பிட்டுக்கிட்டுப் போனாராம்மா.”

“அவர் எதுக்காக கூப்பிட்டுக்கிட்டுப் போகணும்? ஒக்கே. சுவாதி வீட்டுக்குப் போயிருப்பார். அவளையும் இந்த விழாவுக்கு அழைச்சுட்டு வரணும்னு சொல்லியிருந்தார். விடு.”

அர்ச்சனா அதற்கு மேல் குழந்தைகளைப் பற்றி யோசிக்காமல் தன் அறைக்கு வந்து பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கிய தன் கயாணப் பட்டுப் புடவையை உடுத்திக் கொண்டாள்.

விக்னேஷ் வந்து தனது காரில் அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லியிருந்ததால் காத்திருந்தாள்.

ஐந்தரை மணிக்கு விக்னேஷ் வந்தான். அவள் அறைக்கு வந்து அவளைப் பார்த்தவன், “மை காட்! என்னை இப்படி உங்க அழகால அட்டாக் பண்றிங்களே! நியாயமா?” என்றான்.

“ரொம்பதான் சொல்லாதிங்க விக்னேஷ்.”

“பி.ஃப்ராங்க், இப்ப உங்களை அப்படியே கட்டிப் புடிச்சி...”

“இப்ப வேணாம். புடவை கசங்கிடும். மேக்கப் கலைஞ்சிடும்.”

“எப்போ ரெண்டாம் அத்தியாயம்?”

“விழா முடிஞ்சதும் நேரா என்னோட கெஸ்ட் ஹவுஸ் போய்டலாம் விக்னேஷ். உங்களுக்கு நான் தனிப்பட்ட முறையில பர்சனலா, ரொம்ப பர்சனலா நன்றி சொல்ல வேணாமா?” என்று கண்ணடித்தாள்.

“வாங்க போலாம். டைமாச்சு.”

அவன் காரோட்ட, அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்தாள்.

தேனாம்பேட்டை காங்கிரஸ் மைதானத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்த விசேஷப் பந்தலில் கூட்டம் எக்கச்சக்கமாக இருந்தது. நிறைய போலீஸ்காரர்கள் வந்திருந்தார்கள். கார்கள் இன்னும் கார்கள். மேலும் கார்கள்.

விழா மேடை பூலோக சொர்க்கமாக வர்ண விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பிரதானமாக மேடையின் நெற்றியில் அர்ச்சனாவின் கட்-அவுட் ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

மேடைக்கு அருகில் காரை நிறுத்தி இறங்கி பவ்யமாய் அவளுக்குக் கார் கதவைத் திறந்து விட்டான் விக்னேஷ்.

எல்லோரும் கை தட்டி கை தட்டி அவள் மேடையின் படிகளில் ஏறினாள். வீடியோ கேமிரா விடாமல் தொடர்ந்தது. கேமிராக்கள் மாறி மாறி மின்னின. ‘PRESS’ என்று பிரிக்கப்பட்ட பகுதியில் கணிசமான பத்திரிகையாளர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

அமைச்சரும், நீதிபதி ரகுநாதன் மற்றும் சிறப்புரை ஆற்றும் வி.ஐ.பி.க்கள் மேடையில் ஏறினார்கள். நாற்காலிகளில் அமர்ந்தார்கள்.

மைக் முன்பாக வந்து நின்ற விக்னேஷ், “கடவுள் வாழ்த்து” என்றதும் ஒலிபெருக்கியில் கடவுள் வாழ்த்து வந்தது. எல்லோரும் எழுந்து கொண்டார்கள்.

பாடல் முடிந்து அமர்ந்ததும் விக்னேஷ் எல்லோரையும் வரவேற்றுப் பேசத் துவங்கினான். விழா முடிவில் துண்டுப் படம் காட்டுவதற்காக மேடையில் பின்னணியில் ஸ்க்ரீன் கட்டப்பட்டு, மேடைக்குக் கீழே 16 M.M. புரொஜெக்டர் தயாராகக் காத்திருந்தது.

“மதிப்பிற்குரிய பெருமக்களே, இன்றைக்கு சமூகத்தில் மலிந்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான பிரச்சனைகளுக்கு அரசாங்கம் மட்டுமே தீர்வு காண்பதோ, உதவி செய்வதோ இயலாதது. பொது நோக்கம் கொண்ட அமைப்புகளில் உதவி அவசியம் தேவைப் படுகிறது. திருமதி அர்ச்சனா துரைராஜ் நம் நகரில் சமூகப் பணிகளில் ஒரு உதாரணப் பெண்ணாகத் திகழ்கிறார். அவரை கௌரவிக்கும் விதமாக இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்துவார். நீதிபதி அவர்கள் ‘சமூக நல நாயகி’ என்னும் பட்டத்தை வழங்கி பிறகு பாராட்டுரை நிகழ்த்துவார்கள். இப்போது பொன்னாடை போர்த்துதலும், பட்டமளிப்பும்.”

கேமிராக்கள் தயாராயின. எழுந்து பணிவோடு நின்றாள் அர்ச்சுனா. மேடையில் இருந்த அனைவரும் மரியாதை செலுத்தும் விதமாக எழுந்து நிற்க, அமைச்சர் கையில் பொன்னாடையும், நீதிபதி கையில் அலங்காரமாக பிரேம் செய்யப்பட்ட பட்டமும் தரப்பட...

“நிறுத்துங்கய்யா! ஒரு நிமிஷம்!” என்று கூட்டத்திலிருந்து ஒரு கத்தல் வந்தது.

தொடர்ந்து லட்சுமணன் மேடையின் படிகளில் விறுவிறு வென்று ஏறினான். மேடைக்கு வந்தான். மைக் முன்பாக நின்றான். அவனுடைய இரண்டு பேண்ட் பாக்கெட்டுகளும் புடைத்துக் கொண்டு உப்பலாக இருந்தன.

“எல்லாருக்கும் வணக்கம். பொன்னாடை அப்புறமா போர்த்தலாம். கொஞ்ச நேரம் எல்லாரும் அமைதியா உக்காருங்க! என்கிட்ட யாரும் வராதிங்க. நான் சொல்றதை மீறி யார் நடந்தாலும் இந்த மேடை, ஏன் இந்த ஏரியாவே வெடித்துச் சிதறும்!” என்ற லட்சுமணன் தன் வலது பாக்கெட்டில் இருந்து ஏரியலுடன் கூடிய ஒரு ரிமோட் கண்ட்ரோல் பீஸ் எடுத்தான்.

கூட்டத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

“அதோ பாருங்க!” என்று கார் பார்க்கிங் பகுதியில் தனியாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு காரை நோக்கி ஏரியலை பிடித்து பட்டனை அழுத்த, அடுத்த விநாடி அந்த தூரத்துக் கார் படாரென்று தீ ஜுவாலையுடன் வெடித்துச் சிதறியது.

“கூட்டத்தில் இருக்கிற யாரும் அவங்க நாற்காலியை விட்டு எந்திரிக்கக் கூடாது. இப்போ வெடிச்சது சாதாரண பவர் உள்ள குண்டு. அந்தக் கார்ல யாரும் இல்லை. ஒரு ஸாம்பிபிளூக்காக வெடிச்சிக் காட்டினேன். தீயணைப்புப்படைகாரங்க அந்தக் கார் நெருப்பை அணைச்சருங்க. மத்தவங்க நான் சொல்றதை கவனிங்க” என்று மற்றொரு ரிமோட் கண்ட்ரோல் எடுத்தான். “அந்தக் கார் வெடிச்ச மாதிரி இப்ப நான் இதை அழுத்தினா இதே

கூட்டத்தில் பார்க் செய்யப்பட்டுள்ள இன்னொரு கார் வெடிக்கும். ஆனா இந்தக் காருக்குள்ளே ஆளுங்க இருக்காங்க. விழா நாயகியோட புருஷன் டெபுடி கமிஷனர் துரைராஜ் அந்தக் காருக்குள்ளே இருக்கார். அர்ச்சுனா மேடத்தோட ரெண்டு குழந்தைங்க அந்தக் காருக்குள்ளே இருக்காங்க. அந்தக் காருக்குள்ளே நான் வச்சிருக்கிற குண்டு சாதாரண பவர் இல்லை! குப்பர் பவர்! நானாறு மீட்டர் சுற்றளவுல ஒரு புல்லு கூட இல்லாம கருகச் செய்யற பவர். புல் பாம்பு அதில் இருக்கு. சொல்லுங்க, இதை நான் இப்ப அழுத்தலாமா?”

“அய்யோ! வேணாம்” என்று கூட்டத்தினர் அலறினார்கள்.

“உனக்கு என்ன வேணும்?” என்றார் அமைச்சர்.

“உண்மை வேணும். நான் லட்சுமணன். ஜெயில்லேர்ந்து தப்பிச்ச கொலைக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு தண்டனை கொடுக்கப் பட்ட குற்றவாளி. இதே மேடையில் உக்காந்திருக்கிற இதே நீதிபதி எனக்கு அஞ்ச வருஷம் கொடுத்தாரு. அவமானம் தாங்காம என் அப்பாவும், அம்மாவும் தற்கொலை பண்ணிக் கிட்டாங்க! என் மேல அநியாயமா கொலைப் பழி விழ வச்சது துரைராஜ். அவர் ஏன் அப்படி செஞ்சார்? இந்த விவகாரத்துக்கு மூல காரணம் என்ன? இதெல்லாம் இப்ப மேடம் அர்ச்சுனா இந்த மேடையில் சொல்லணும். உண்மையை மட்டும் சொல்லணும். இல்லைன்னா பட்டனை அழுத்திருவேன்.

மேடையில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் அர்ச்சுனாவைப் பார்த்தார்கள்.

“என்னங்க உண்மை அது? சொல்விடுங்க! இவ்வளவு பேரோட உயிரை பணயமா வெச்சி பேசறான்” என்றார் அமைச்சர் அர்ச்சுனாவிடம்.

அர்ச்சுனாவுக்கு வியர்த்தது. படபடப்பாக வந்தது. கைகளைப் பிசைந்தாள். நடந்து வந்து மற்றொரு மைக் முன்னால் நின்றாள்.

“இவன் என்ன சொல்றான்னே எனக்குப் புரியலை. இவனை இதுக்கு முன்னாடி நான் பார்த்ததே இல்லை” என்றாள் அழிச்சாட்டியமாக.

“பொய்!” என்று கத்தினான் லட்சுமணன். “நீங்க எல்லாரும் ஏன் தானே செத்தாக்கூட பரவால்லை. உண்மையைச் சொல்ற தில்லைன்னு நினைச்சுட்ட இவ ஒரு சண்டாளி! சமூகத்துல இவளுக்கு நீங்க கொடுத்திருக்கிற மதிப்புக்கும், மரியாதைக்கும் அருகதை இல்லாதவ இவ! ஒழுக்கம்னா என்னன்னு கேக்கறவ! நந்தவனம்னு நீங்க நினைச்சிருக்கிங்க தப்பு! புதர்தான் முழுக்க! இந்த நந்தவனத்துல பூவுக்குப் பதிலா பல புதிர்கள் தான் கிடைக்கும்!”

அர்ச்சனாவும் குரல் உயர்த்தி மைக்கில் பேசினாள். “பைத்தியக்காரத்தனமா ஏதோ ஒரு பகையை வச்சிக்கிட்டு இந்த விழாவ எனக்குக் கெட்ட பேர் உண்டாக்கிறதுக்காகவே ஏதேதோ சொல்றான் இவன்! இத்தனை பேர் உயிர்களை பணயமா வெச்சி மிரட்டறதுக்காக நடக்காத எதையும் நான் ஒத்துக்க முடியுமா? இவன் சொல்றதுக்கு ஏதாவது ஆதாரம் இருக்கா?”

“ஆதாரமா? நடந்து முடிஞ்ச என் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவங்களுக்கு எந்த விதமான ஆதாரமும் இல்லை. ஆனா இவளோட நடவடிக்கைகள் எப்படின்னு உங்களுக்கு விளக்கறதுக்கு ஆதாரங்கள் இருக்கு. இவ ஒழுக்கம் கெட்டவ! என்னைப் படுக்கைக்கு அழைச்சு நான் சம்மதிக்காததால என்னைப் பழி வாங்கியவ! இதான் உண்மை! இவளோட சிறப்பு குணம் பத்தி இனிமே மிஸ்டர் விக்னேஷ் எடுத்துச் சொல்வார்” என்றதும்,

ஒரு சின்ன டேப்லெக்கார்ட்டுடன் மைக் அருகில் வந்தான் விக்னேஷ்.

அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள் அர்ச்சனா.

“வணக்கம். நான் என் ஓட்டு மொத்த குடும்பத்தையும் ஒரு விபத்தில் பறி கொடுத்தவன். அந்த சோகம் தாங்காம தற்கொலை செய்துக்கப் போனவன். என்னை தற்கொலையிலிருந்து தடுத்து ஆறுதல் சொன்னவன் என் நண்பன் இந்த லட்சுமணன். இவன் ஜெயில்லேர்ந்து தப்பிச்சி என்கிட்ட வந்தான். எல்லா விபரங்களும் சொன்னான். உண்மையை ஊருக்கு அம்பலப் படுத்தறதுக்காக... முள்ளை முள்ளால எடுக்கறதுக்காக... ஆதாரங்கள் உருவாக்கறதுக்காக... நான் அர்ச்சனா மேல ஆர்வம் இருக்கிற மாதிரி பழகினேன். அவங்க என் கூட பழகினாங்க. என்னோட சேர்ந்து அவங்க சிகரெட் குடிச்சிருக்காங்க. தண்ணியடிச்சிருக்காங்க. அதுக்கும் மேல் என்னோட கட்டில்ல கம்பெனி கொடுத்திருக்காங்க. ரகசியமா கேமிரா பொருத்தி 16 M.M. பிலிம்ல எல்லாத்தையும் பதிவு பண்ணி வெச்சிருக்கேன். என் இமேஜ் போனாலும் பரவால்லை. இவங்க உண்மையான இமேஜ் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியணும். உண்மையை அவங்க வாயாலேயே ஒத்துக்கற வரைக்கும் இந்தப் படம் ஓடும். போடுப்பா!”

புரொஜக்டர் போடப்பட்டது.

திரையில் அர்ச்சனாவும், விக்னேஷும் படுக்கையறையில் மதுவருந்தும் காட்சி வந்தது.

“விக்னேஷ், ஐ லைக் யு! ஐ வாண்ட் யு! வெக்கத்தை விட்டுக் கேக்கறேன் கமான்!” என்று அர்ச்சனா இரண்டு கைகளையும் விரித்து விக்னேஷை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

அதை ஆயிரக்கணக்கான கூட்டம் அதிர்ச்சியோடு பார்க்க... உறைந்து போய் நின்றிருந்தாள் அர்ச்சனா.

“ஒரு நிமிஷம் நிறுத்துப்பா” என்ற விக்னேஷ். “மேற்கொண்டு படம் ஓடனுமா மேடம்? இத்தனை பேர் உயிர் போனாலும் பரவால்லை. உங்க மானம் போனாலும் பரவாயில்லையா?”

“நோ! கத்தினாள். “இவங்க சொன்னதெல்லாம் உண்மை!” என்று தன் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

“எனக்கு உயிர் தேவை இல்லை. இந்த உண்மைதான் தேவை. கார்ல குண்டு எதுவும் இல்லை. இனி என்ன நடவடிக்கை எடுக்கணுமோ, நீதிபதி அவர்களே, எடுத்துக்குங்க” என்றான் லட்சுமணன்.

அர்ச்சுனாவை நோக்கிப் பறந்து வந்தது முதல் கல்!

மறுநாள் செய்தித்தாளில் ‘பொதுமக்கள் கல்லால் அடித்து அர்ச்சுனா துரையாஜ் மரணம்!’ என்று செய்தி வந்தது!

இரவு பத்து

1

எழும்பூரில் வந்து நின்று அப்பாடா என்றது, என்ஜின்.

சன்னல் வழியாய் தலையை நீட்டி, பிளாட்பாரத்தில் தோளில் வில்லை கட்டின சிவப்புச் சட்டைக்காரனைத் தேடினாள், புவனா.

இரண்டு பெரிய குட்கேசுகள், ஒரு பை, குழந்தைக்கான சாமான் கள் அடங்கிய அமூல் டின் எட்டிப் பார்க்கிற வலைக் கூடை

அழைத்து, எடுக்கச் சொன்னாள்.

ஸ்வெட்டர் மாட்டிக் கொண்டு, வாயில் விரல் போட்டுக் கொண்டு உறங்கின ரமேஷைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

கீழே இறங்கினாள்.

“ஸ்டேஷனுக்கு வெளில டாக்சிவ கொண்டாந்து வச்சிடணும். எவ்வளவுப்பா கேக்கறே?”

“இருபது ரூபா கொடுங்க.”

“ஒரு நாள் சம்பாத்தியத்தையும் என்கிட்டேயே சம்பாதிச் சுடலாம்னு பாக்கறியா? நாலு சாமான் இருக்கு. ஐந்து ரூபா தர்றேன். என்ன சொல்றே?”

“வண்டியிலேர்ந்து ஏறக்கி கீழே வச்சதுக்கே அஞ்ச ரூபா சரியாப் போச்சம்மா.”

புவனாவுக்கு சென்னையில் கால் வைத்த உடனேயே சந்திக்கிற விவகாரமான வாதம் எரிச்சலைத் தந்தது.

“பத்து ரூபா தரட்டுமா?” என்றாள்.

“சரி, வாம்மா... நட...” என்று இரண்டு சூட்கேஸ்களை ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக வைத்துக் கொண்டு தலையில் தூக்கி வைத்து, ஒரு கையில் பையும், மற்றொன்றில் கூடையும் எடுத்துக் கொண்டு கேட்டை நோக்கி நடந்தான், அவன்.

அந்த வேகத்திற்கு, தோளில் குழந்தையை வேறு தூக்கிக் கொண்டு நடப்பதில் புவனாவுக்கு சிரமமாய் இருந்தது. சேலை வேறு தடுக்கியது.

“இருப்பா, கொஞ்சம் மெதுவா போ.”

போர்ட்டர் பழக்கமான டாக்சியை நோக்கிப் போனார். டிரைவர் பீடியை சுண்டிவிட்டு சவாரிக்குத் தயாரானார்.

“எங்கே போகணுங்க?”

“அடையாறு போகணும்.”

“அடையாறுல எங்கே?”

“காந்தி நகர்ல செகண்ட் மெயின் ரோடு போகணும்.”

“ஏறி உக்காருங்க. மீட்டருக்கு மேல பத்து ரூபா கொடுங்க.”

“ஏன் அப்படி?”

“ஊர் கடைசிக்கு காலைல எவன்ம்மா சவாரி வருவான்? அங்கேர்ந்து எனக்குத் திரும்ப சவாரி கிடைக்காது.”

புவனாவுக்கு ஆத்திரமாய் வந்தது. ஆனால், வேறு வழி யில்லை.

ஏறிக்கொண்டு... போர்ட்டருக்குப் பணத்தைத் தந்து விட்டு, கதவைச் சற்று சத்தமாகச் சாத்திக் கொண்டு... மடியில் ரமேஷை வசதியாகக் கிடத்திக் கொண்டு “போங்க” என்றாள்.

ரமேஷ் கண்களைத் திறந்து அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். குனிந்து முத்தமிட்டான்.

கதவின் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டு வெளியே பார்த்தான்.

ஓர் அவசர தினத்திற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது சென்னை. ஏழு மணிக்கே மனிதர்களுக்கு தொள்ளாயிரம் வேலைகள் இருந்தன. சுத்தமாய் ஆகாயம், வீரியம் ஏறிக் கொண்டிருக்கும் சூரியன்.

கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டாள் புவனா.

இங்கேதான்... இங்கேதான் இருக்க வேண்டும், அவன்.

கெட்டும் பட்டணம் போகச், சொல்லியிருக்கிறார்கள். மூதாதையரின் வார்த்தையை தலைமேல் தாங்கி வந்திருப்பான். வசதியான நகரம். இலட்சம் தலைகளில் சுலபமாகத் தொலைந்து போய் விடலாம்.

இங்கே இருந்தாலும் சரி...

எங்கே இருந்தாலும் சரி...

என் வாழ்க்கையில் அந்த சந்திப்பு நிச்சயம் ஒரு நாள் நிகழத்தான் போகிறது, பிரசன்னா. அன்றைக்கு என் விழிகளில் பிறக்கிற நெருப்பில் நீ பொசுங்கிப் போய் விடுவது நிச்சயம்.

“இதான் செகண்ட் மெயின் ரோடு... எங்கே நிப்பாட்டணும்மா?”

புவனா கலைந்தாள்.

“இருப்பா... தசரதன் காலனின்னு மூணு மாடி கட்டடம் இருக்குமாம். விசாரிக்கலாம்” என்றாள்.

எதிரே வந்த சைக்கிள்காரனை சந்திக்கிற வகையில் பாக்சியை வேகம் குறைத்துக் கேட்டான், "தசரதன் காலனி எங்கேப்பா இருக்கு?"

அவன் ஒரு காலை ஊன்றிக் கொண்டு, புவனாவை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டு, "அதோ வரிசையா வேப்பமரம் நிக்ருதே... அதான்" என்று சொல்லிவிட்டு, புவனா சொன்ன நன்றிக்கு அதிகமாய் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்துவிட்டு, நகர்ந்து ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மிதித்தான்.

காலனி வாசலில் இறங்கிக் கொண்டான்.

ஒவ்வொரு மாடியிலும் ஆறு வீடுகள் இருந்தன. மொத்தம் பதினெட்டு வீடுகள். இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் ஒன்பது நடுவில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் மாடிப் படிகள். பெரும்பாலான வீடுகளில் டி.வி. இருப்பது தெரிந்தது. வேப்பமரங்களின் நிழலில் டெலிபோன் பூத் அளவில் ஒரு பெட்டிக்கடை.

டிரைவர் அவளது பொருள்களை மரத்தின் நிழலில் வைத்து விட்டு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு போனதும் குழந்தையோடு சற்று நேரம் நின்றாள்.

பின்னர் அந்தப் பெட்டிக் கடைக்கு நடந்தாள்.

தீக்குச்சியைக் கொளுத்தி தீ அணையாமல் பிடித்து ஊது பத்தியைக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்த ஆள், கதவு இடுக்கில் செருகி விட்டுத் திரும்பி, "என்னங்க வேணும்?"

"இந்த காலனிக்கு புதுசா குடி வர்றேன் நான். பதினாறாம் நம்பர் வீடு எதுங்க?"

"மூணாவது மாடியில படியேறித் திரும்பினதும் லெஃப்ட்ஸ் முதல் வீடுங்க. அதிலே சதாசிவம் சார் குடியிருந்தாரே..."

"அவரும் நானும்தான். மாறுதல் வாங்கிக்கிட்டோம். அவர் தஞ்சாவூர் போயிட்டார். நான் இங்கே மெயின் ஆபீஸ் வந்துட்டேன். எனக்கு ஓர் உதவி செய்யணும் நீங்கள்."

"சொல்லுங்க. என்ன செய்யணும்?"

"பெட்டிகளைப் பார்த்துக்கறிங்களா. கொஞ்சம்? நான் திரும்ப வந்து எடுத்துட்டுப் போறேன்."

"சரிங்க. இந்த காலனில திருட்டு பயமே கிடையாதுங்க."

புவனா ரமேஷின் வலைக் கூடையையும், துணிப் பையையும் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு நடந்து படிகளில் ஏற... கீழே போர்ஷன்களில் சில பேர் பார்த்தார்கள்.

மூன்றாவது மாடி வந்து, 16-ம் நம்பர் வீட்டுக்கு வந்தாள். பையைக் கீழே வைத்து விட்டுப் பூட்டைத் திறந்தாள்.

மூன்றாவது போர்ஷன் வாசலில் காலை வெயிலில் தலையைக் காயப் போட்டுக் கொண்டிருந்தவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

புவனா உள்ளே நுழைந்தாள். சற்று இருட்டாய் இருந்தது. எல்லா சன்னல்களும் சாத்தியிருந்தன. புதிதாக அடிக்கப்பட்ட சுண்ணாம்பின் மணம் காற்றில் இருந்தது.

சன்னல் கதவுகளைத் திறந்தாள்.

தரையில் துண்டு விரித்து ரமேஷைக் கிடத்தினாள்.

சூட்கேஸ்களை எடுத்து வரத் திரும்பியவள் நின்றாள்.

வாசலில் கைகளில் இரண்டு சூட்கேஸ்களுடன் அந்த இளைஞன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"சிகரெட்டு வாங்க கடைக்குப் போனேன். கடையில் சந்தானம் சொன்னான். எடுத்துட்டு வந்தேன். என் பேரு பாலு. அடுத்த போர்ஷன்லதான் இருக்கேன்" என்றான், அவன்.

லுங்கி கட்டி உயரமாய் இருந்தான். சன்னமான வெள்ளை ஜிப்பா, தலை சற்றுக் கலைந்திருக்க... மீசை அடர்த்தியாய் இருந்தது.

அவன் சூட்கேஸ்களைக் கீழே வைக்க, புவனா அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு "ரொம்ப தாங்க்ஸ்... உள்ளே வாங்க. என் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற முதல் விருந்தாளி நீங்கள்" என்றாள்.

மென்மையாய் புன்னகை செய்து கொண்டு உள்ளே வந்தான் பாலு.

"சதாசிவம் சொன்னார், நான் தஞ்சாவூருக்குப் போறேன். அங்கேந்து ஒரு மேடம் இங்கே வர்றாங்கன்னு."

"சாரி, நாற்காலி எல்லாம் இனிமேல்தான் வாங்கணும். ஒண்ணு ஒண்ணா இனிதான் வீட்டை செட்டப் செய்யணும்."

"அதனால் என்னங்க?" என்று குனிந்து ரமேஷைப் பார்த்தான், "குழந்தைக்கு என்னங்க பேரு?"

"ரமேஷ்."

"அய்! என்னோட பத்திரிகை ஆசிரியர் பேரு."

"நீங்கள் பத்திரிகையில் வேலை பாக்கறிங்களா?"

"ஆமாங்க. ரோஜா வார இதழ். படிச்சிருக்கீங்களா?"

"தொடர்ந்து வாசகி நான்!"

"அடடே... பத்திரிகை நல்லா இருக்கா?"

"பிரமாதமா இருக்கு."

"அப்பாடா. இந்த காலனில என் பத்திரிகைக்கு நல்ல ஆதரவாளர் கிடைச்சாச்சு. ஒக்கே மேடம். அப்புறம் பார்க்கலாம்" என்று நடந்தவன், நின்று "கேட்க மறந்திட்டேனே, ரமேஷோட அப்பா வரலையா, உங்கள் கூட?"

"இல்லை."

"வேலை பார்க்கிறாரா? எங்கே?"

"வெளிநாட்டில்."

பாலு போனதும் கதவைச் சாத்திவிட்டு, ரமேஷைப் பார்த்து... கண்கள் திரையிட... "உன் அப்பா எந்த நாட்ல வேலை பார்க்கறார், ரமேஷ்?" என்றாள்.

2

சிகலா மணிக்கட்டைப் பார்த்தாள்.

வாசலைப் பார்த்தாள்.

மடியில் கிடந்த புத்தகத்தை தரையில் விசிறினாள். அது வழுவழப்பான பக்கங்களைத் திறந்துகொண்டு பனிச்சறுக்கு விளையாடி சுவரில் மோதிக் கொண்டு நின்றது.

சேலை சரசரக்க டெலிபோனை நெருங்கினாள்.

"சிதம்பரம் எண்டர்பிரைசஸ். வரவேற்பு, குட் ஃபினிங்" என்றது எதிர்முனை.

"நிர்வாக இயக்குனர் பிரசன்னாவோட பேசணும்."

"நீங்கள்...?"

"தாலி கட்டிக்கிட்ட மனைவி."

"ஒரு நிமிடம்."

அந்த ஒரு நிமிடத்தில் விரல்களை மடக்கி நகம் பார்த்துக் கொண்டாள். குறிப்புக் காகிதத்தில் பென்சிலால் வாத்து வரைந்தாள்.

"அலோ மேடம்" என்றாள் அதே அவள்.

"சொல்லுங்க."

"மிஸ்டர் பிரசன்னா ஆபிசை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பதினஞ்சு நிமிடம் ஆச்சு மேடம்."

"நன்றி" என்று வைத்தாள்.

விலுக் என்று நடந்து சோபாவில் அமர்ந்து காத்திருந்தாள். படபடப்பாக இருந்தாள்.

மறுபடியும் மணி பார்த்தாள்.

விருட் என்று எழுந்தாள்.

"ராஜு."

வாசலில் பூந்தொட்டிகளுக்கு நீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தவன் உள்ளே வந்து, "என்னங்கம்மா?" என்றான்.

"போய் ஒரு டாக்னி பிடிச்சுட்டு வா. அய்யா வந்தால் நான் தியேட்டருக்குப் போய்ட்டேன்னு சொல்லு. இஷ்டமிருந்தா வரட்டும். மேஜையில டிக்கெட்டு இருக்கு."

சகிலா ஹீல்ஸ் அணிந்து கொண்டபோது...

டெலிபோன் அழைத்தது.

"ஹலோ" என்றாள் வெறுப்பாக.

"ஹாய் டார்லிங்!" என்றான் பிரசன்னா.

"எங்கேர்ந்து பேசறிங்க?"

"தாஜ் ஒட்டல்லேர்ந்து பேசறேன். சசி. ஆபீஸ். வேலையா பம்பாய் பார்ட்டி ஒருவன்கூட உடனடியா பேச வேண்டியிருக்கும்மா. இன்னிக்கு நைட்டே அவன் புறப்பட்டுப் போயிடறான். அதனால தவிர்க்க முடியலை. சாரிம்மா. நாளைக்குக் கண்டிப்பா நாம சினிமா போறோம்."

"நினைச்சேன். இப்படித்தான் செய்லீங்களன்னு... டாக்சி கூப்பிட ராஜுவை அனுப்பிட்டேன். நான் போய்க்கிறேன். இனிமேல் உங்களை நான் கூப்பிட்டால் கேளுங்க."

"இங்கே பாரும்மா சசி. என்னைப் புரிஞ்சுக்கோ. உன்னோட சினிமாவுக்கு வரக்கூடாதுன்னு திட்டம் போட்டா நான் செய்றேன். அதான் சாரி சொல்லிட்டேன் இல்லை? அஞ்சி நிமிடம் வெய்ட் பண்ணு. காரை அனுப்பறேன்."

"தேவையில்லை" புகரென்று வைத்தாள்.

சிரித்துக் கொண்டே ரிசீவரை வைத்து விட்டுத் திரும்பினான் பிரசன்னா.

"யார்? தர்மபத்தினியா!" கண்ணை சிமிட்டினாள், கட்டிலில் கிடந்தவள்.

"அதே சனியன்தான். வாழ்க்கையில மனைவிங்கிறவள் எத்தனை இடைஞ்சல் தெரியுமா?" என்று அவளை நெருங்கினான். மதுக் கிண்ணத்தைக் காலி செய்து வைத்தான்.

"இதான் ஆபீஸ் வேலையா?" அவள் சுற்றிப் பிடித்தாள்.

"என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இதுதான் ஆபீஸ் வேலை. மத்ததெல்லாம் சும்மா பொழுதுபோக்குக்காக..." என்று கவிழ்ந்தான்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து அறையைக் காலி செய்துவிட்டு அவர்கள் வெளியேறினார்கள்.

காரில் அமர்ந்தான் பிரசன்னா.

"போற வழில என்னை இறக்கி விட்டுடுங்க" என்று ஏறிக் கொண்டாள் அவள்.

கார் சோடியம் வேப்பர் வெளிச்சம் நனைத்த சாலையில் வழுக்கியது.

"பிரசன்னா."

"உம்."

"மறுபடி எப்போ?"

"என் டைரியில மறுபடி நீ நாற்பது நாள் கழிச்சத்தான் வர்றே. சொப்னா."

"அதுவரைக்கும் வீட்ல பத்தினி பூஜையா?"

"சேச்சே, சொப்னா மாதிரி எத்தனை அட்ரஸ் வச்சிருக்கேன்..."

"உடம்பைப் பார்த்துக்கங்க, பிரசன்னா."

திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"சொப்னா, சொல்லப் போனால் இதிலெல்லாம் இருக்கிற துரில்லைவிட காதலிக்கிறதிலேதான் சுகம் அதிகம்."

"காதலிக்கிறதா? என்ன சொல்றிங்க?"

"எங்க ஆபீஸ் ஸ்டெனோ ராஜாத்தியை நான் மனசார காதலிக்கிறேன் தெரியுமா? அவளும் என்னை விரும்புறா."

"நீங்கள் கல்யாணமானவரனு தெரிஞ்சுமா?"

"காதலுக்கு கல்யாணம் ஒரு தடையே இல்லை. எங்கள் காதல் ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருக்கு."

"என்ன அது?"

"அந்த ராஜாத்தியை நான் கட்டில்ல சந்திக்கிற சந்தர்ப்பத் துக்காக. கொஞ்சம் கொஞ்சமா வளைச்சிக்கிட்டிருக்கேன். காதலிக்கிறது கூட சிரமம் இல்லை. காதலிக்கிற மாதிரி நடிக்கிறது எவ்வளவு சிரமம் தெரியுமா? அது ஒரு தனி கலை."

"பிரசன்னா... பெண்கள் வாழ்க்கையோட விளையாடறது பாவமாபடலையா, உங்களுக்கு? உங்கள் விளையாட்டுக்குத் தான் பணத்தை வீசினால் பறந்து வர நாங்கள் இருக்கோமே... ராஜாத்தியை அடைஞ்சவுடனே என்ன சொல்வீங்க?"

"குட்பை சொல்வேன். செலவுக்கு எதுவும் பணம் வேணு மான்னு கேட்பேன். சொப்னா, உனக்குத் தெரியாது. இந்த விளையாட்டை இருக்கிறது ஒரு திமிர்த்தனமான கிக்."

"பிரசன்னா... ப்ளீஸ்... இதை விட்டுடுங்க."

"சொப்னா, நீ அளவுக்கு மீறி புத்திமதி சொல்றே. எனக்கு எதைச் செய்யணும், எதை நிறுத்தணும்னு நீ சொல்லத் தேவையில்லை."

கொஞ்ச நேரம் ஊமையாக இருந்தாள்.

பிரசன்னா சிகரெட்டு எடுத்து உதட்டில் வைத்தாள்.

"பத்த வை."

லைட்டரினால் பற்ற வைத்துவிட்டு, "பிரசன்னா, உங்களோட இன்னொரு முகம் உங்கள் மனைவிக்குத் தெரிய வறற்போ... அவங்க எவ்வளவு வேதனைப் படுவாங்க, தெரியுமா? நினைச்சுப் பார்த்தீங்களா, அதை?"

சத்தமாகச் சிரித்தான், பிரசன்னா.

"சொப்னா, என் வாழ்க்கைல கல்யாணம்ங்கிறதே இல்லைன்னு முடிவு பண்ணிட்டு சுத்திக்கிட்டிருந்தேன். நான் வலை வீசின பொண்ணுங்கள்ல சசிகலாவும் ஒருத்தி. சசிகலா ஒரு தங்க மீன். பெரிய தொழிலதிபருக்கு ஒரே பொண்ணு. அவங்கப்பா காதலை ஆதரிக்கிறவராய் போய்ட்டார். தன் கம்பெனிகளை நிர்வகிக்கச் சொல்லி பொறுப்பு தந்து, பொண்ணையும் தர்றேன்னார். பொண்ணுக்குக் குறி வச்சேன்; பொன்னும் சேர்த்து வருதுன்னா கசப்பா என்ன? கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டிட்டு நல்ல பிள்ளையா இருந்தேன். ஆறு மாசத்திலே மாமனார் செத்தார். சொத்து பூரா என் பொண்டாட்டிக்கு வந்துடுச்சி. கூடிய சீக்கிரம் என் பேருக்கு மாத்திடுவேன். ஆக, என் வாழ்க்கையில பொண்டாட்டிங்கிறவன் தவிர்க்க முடியாத ஓர் உறுப்பா ஆய்ட்டது. நீ போய் அவள்கிட்டே சொல்லிப்பாரேன், உன் கணவன் மோசமானவன்னு. செவுட்ல அறைவான்! அவள்கிட்ட ஓர் உத்தம கணவன்ங்கிற பாத்திரத்திலே

அற்புதமா நடிச்சிக்கிட்டு இருக்கேன். அசைச்சுக்க முடியாது, அய்யாவை."

"நிப்பாட்டுங்க, பிரசன்னா, நான் இறங்கணும்."

நிறுத்தி... அவள் இறங்கிக் கொண்டதும்... கதவு அருகே சுண்டி அழைத்தான். கிட்டே வந்ததும்..."

"மிஸ் சொப்னா, நீ என்ன செய்றே... தண்ணி மயக்கத்தில நான் சொன்ன தகவல்களை எல்லாம் இன்னிக்கே இப்பவே மறந்து போய்ட்றே, என்ன? உன்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் கேக்கற பணத்தைக் கொடுக்கற ஒரு நல்ல வாடிக்கையாளன் இந்த பிரசன்னா. அவ்வளவுதான் உனக்குத் தெரியும். புரிஞ்சுதா? புரியலென்னா பிரசன்னாவோட வேற முகத்தையும் நீ சந்திக்க வேண்டி வரும். என் ராஜ்ஜியத்திலே எதிர்ப்புக் குரலே பிடிக்கிறதில்லை. வரட்டுமா?" என்று அவளைக் கடந்து போனான், விரைவாக.

3

வீட்டின் பின்பக்க பால்கனியில் கைப்பிடிச் சுவரில் கண்ணாடியைச் சாத்தி வைத்து முகத்தை வழித்துக் கொண்டிருந்தான் பாலு.

அவன் அம்மா வாளி நிறையத் துவைத்த துணிகளோடு வந்து கொடிக் கயிற்றில் ஒவ்வொன்றாக உதறி உதறி காயப் போட்டு கிளிப் வைத்தான்.

"பாலு, விருத்தாசலத்துக்கு நாளை ரெயிலுக்கு ரெண்டு டிக்கெட்டு எடுத்துட்டு வந்துடறியா? ஒரு நடை போய் பார்த்துட்டு வந்துடறோம், அப்பாவும் நானும்."

"எடுத்துட்டா போச்சு. சியாமளான்னா ஒரு தனி செல்லம் தான்மா, உங்கள் ரெண்டு பேருக்கும். போன மாசம்தானே வந்துட்டுப் போனாள், இப்ப என்ன?"

"சலக்கனா கிட்ட சொல்லி அனுப்பிருக்காடா, மண்டு. மறுபடி முழுதாம இருக்கா. போன தடவைதான் கொடுத்து வைக்காமல் வயத்திலேயே கலைஞ்சுடிச்சி. கேட்டதுமே போய் பார்க்கணும்னு துடிக்குதுடா. மனசு."

"சரி, போய்ட்டு வாங்க. டிக்கெட்டு எடுத்துட்டு வந்துடறேன், சாயங்காலம்."

பாலு முடித்து, டெட்டால் தடவிக் கொண்டான்.

கூடத்தில் இருந்து அப்பா, "விசாலம் இங்கே வா சீக்கிரம். ஒரு துணியை எடுத்துட்டு வா. இங்கே பாரு இந்த பயலை..." என்று கத்தினார்.

பாலு திரும்பிப் பார்த்து, "யார் குழந்தையையம்மா வச்சிக் கிட்டிருக்கார், அப்பா?"

"இதோ வர்றேன், இருங்க" கடைசி துணிக்குக் கிளிப் வைத்தாள் விசாலம். "அதாண்டா, பக்கத்து வீட்டுக்கு நேத்து ருடி வந்திருக்காளே... அவளோட குழந்தை... பாவம், கைக்குழந்தையை வச்சுக்கிட்டுத் திண்டாடறா. கொண்டாந்து பாத்துக்கங்க மாமி தெருமுனைக்குப் போய் காய்கறி வாங்கிட்டு வந்துடறேன்னு சொல்லி விட்டுப் போனாள்."

"விசாலம்... குழந்தை ஒண்ணுக்குப் போய்ட்டான். துணி எடுத்துட்டு வாடின்னா... அங்கே என்னடி அரட்டை?"

"வந்துட்டேன். சின்ன குழந்தைங்க கிட்டே அபிஷேகம் வாங்கிக்க கொடுத்து வச்சிருக்கணும். நீங்கள்" அம்மா சொல்லிக்கொண்டே போனபோது சிரித்துக் கொண்டான், பாலு.

பாலு உடை மாற்றி, சிற்றுண்டி எடுத்து, டிபன் பாக்கடன் புறப்பட்டபோது... அப்பா வெள்ளெழுத்துக் கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டு, பத்திரிகையில் மேய்ந்து கொண்டு இருந்தார். "பாலு, எழுத்துப் புரியுது. நம்பர் எல்லாம் தடுமாறுது. இந்த சீட்டுக்கு ஏதாச்சும் அஞ்சு பத்து விழுந்திருக்கான்னு பாத்துக் கொடுத்துட்டுப் போயேன்."

ஒரே மகளுக்கு நிம்மதியான இடத்தில் திருமணம் செய்து வைத்தாயிற்று. ஆடம்பரம் இல்லையென்றாலும் வசதியான வாழ்வுக்கு மகன் சம்பாதிக்கிறான். லாட்டரியில் இலட்சம் அடித்து இவர் சாதிக்க நினைப்பதென்ன? ஆசைக்கு வயது வரம்பே கிடையாது போலிருக்கிறது.

பாலு சிரித்துக் கொண்டே சீட்டை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு "மூணு நம்பர்ல போய்டுச்சிப்பா" என்றான்.

"எவ்வளவு?"

"பத்து ரூபா."

"அவ்வளவுதானா?"

"மூணு நம்பர்ல பத்தாயிரம் ரூபா போயிருந்தா மகிழ் வீங்களா?"

"பின்னே? அதிர்ஷ்டம் ரொம்பப் பக்கத்திலே இருக்குன்னு அர்த்தம் இல்லையா?"

"நான் வர்றேன்பா" செருப்பணிந்து கொண்டான்.

"ரேடியோவுக்கு பாட்டரி வாங்கிட்டு வர்றியா? வீக்கா யிடுச்சி."

"சரிப்பா. கதவை சாத்திக்கங்க" வெளியேறினான்.

பக்கத்து வீட்டு வாசலில் கையில் குழந்தையுடன் கதவைப் பூட்டிச் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள், புவனா.

"கொண்டாங்க, நான் பூட்றேன்" என்று சாலியை வாங்கிப் பூட்டிவிட்டுத் திரும்பத் தந்தான், "குழந்தையை தூக்கிட்டேவா, ஆபீஸ் போறீங்க?"

"எப்படிங்க முடியும்? ஆபீஸ் பக்கத்திலே காப்பகம் ஒண்ணிலே நேத்தே சேர்த்திட்டேன். விட்டுட்டு ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் எடுத்துக்கறேன்" என்றான், புவனா. கஞ்சி போட்ட மொட மொடப்பான பருத்தி சேலை உடுத்தியிருந்தாள்.

படிகளில் இருவரும் இறங்கினார்கள்.

"உதவிக்கு யாராவது அம்மா, பாட்டி இல்லையா? உங்களோட வச்சிக்கலாமே" என்ற பாலு, அவள் கண்கள் கலங்குவதைக் கண்டு, "ஏங்க... யாருமில்லையா?" என்றான்.

"யாருமில்லைங்க."

"ரெண்டு வருஷம் போனால் குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் விபரம் தெரிஞ்சுடும். எந்த நாட்ல வேலை பார்க்கறார், அவர்? சவுதியிலேயா?"

தலையாட்டினாள்.

"எத்தனை வருஷம் ஒப்பந்தத்திலே போயிருக்கார்?"

"தெரியலைங்க."

"உங்களை அங்கே அழைச்சுட்டுப் போகப் போறாரா?"

"தெரியலைங்க. இந்தக் கடையில மளிகை சாமான் எல்லாம் இருக்குமா?" என்றாள், சந்தானத்தின் சின்ன கடையைக் காட்டி.

பேச்சை மாற்ற விரும்புகிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான், பாலு.

குடியிருப்பின் மதில் கவரை விட்டு வெளியேறி பஸ் நிறுத்தம் நோக்கி நடந்தார்கள்.

"உங்கள்கிட்டே வாகனம் எதுவும் இல்லையா? நீங்களும் பஸ்தானா?"

“எனக்கு ஸ்கூட்டர், பைக் இதெல்லாம் ஒட்டத் தெரியாதுங்க. உண்மையை சொன்னால், ஒருவித பயம். அதிலையும் மெட்ராஸ்ல ஒட்டறதுக்குத் தனி திறமை வேணும். கத்துக்கிட்டு அப்புறமா ஆபத்தில்லாம ஒரு சின்ன மொபைட் வண்டிதான் வாங்கலாமனு இருக்கேன்.”

“எங்கே இருக்கு உங்கள் ஆபீஸ்?”

“அண்ணா சாலையில்.”

“என் ஆபீசம் அங்கேதான். ஐ.ஓ.பி. பாங்க் பக்கத்திலே.”

“கம்பெனி பேரென்ன?”

“பாரத் பிராடக்ட் - பிளாஸ்டிக் சாமான் எல்லாம் தயார் பண்ணாங்க.”

“நீங்கள் டைப்பிஸ்டா?”

“இல்லை. டைப்பிங் தெரியும். ஆனால், கிளார்க் போஸ்ட்தான்.”

ஆஸ்பெட்டாஸ் வேய்ந்த சிறிய பஸ் நிறுத்தத்தில் வேறு சிலருடன் இவர்களும் வந்து நின்று காத்திருக்க...

“ரமேஷைக் கொடுங்கள், நான் வச்சிக்கிறேன், பஸ் வற்ற வரைக்கும்...”

“பரவால்லைங்க.”

“கம்மா கொடுங்க. எவ்வளவு நேரம் தூக்கிட்டு இருப்பீங்க.”

“காலைய உங்கள் வீட்ல விட்டுட்டுப் போனதுக்கு உங்கப்பா வேட வேட்டியை நாசம் பண்ணிட்டான்.”

“ஒரு விதத்தில உங்கள் பையன் உதவிதான் செஞ்சிருக்கான்.”

“எப்படி?”

“நாலு நாளா ஒரே வேட்டியை கட்டிக்கிட்டிருந்தார், அப்பா. மாத்தச் சொன்னாலும் கேக்கலை. இவன் பன்னீர் தெளிக்

கலைன்னா இன்னும் ரெண்டு நாள் கழிக்கதான் மாற்றுவார்” என்று குழந்தையை வாங்கிக்கொள்ள...

புவனா பற்கள் தெரிய சிரித்தாள்.

எத்தனை நாளைக்குப் பிறகு சிரிக்கிறேன்

வயசுப் பொண்ணுக்கு இவ்வளவு சிரிப்பு ஆகாதுடின்னு அம்மா எத்தனை தரம் சொன்னாள்; அப்போதெல்லாம் பத்திரிகையில் வரும் ஜோக்கிற்கு எல்லாம் எப்படிச் சிரிப்பேன். தியேட்டரில் என் சிரிப்புக்கு எத்தனை தலைகள் திரும்பிப் பார்க்கும்?

என் அத்தனை சிரிப்பையும் பிடுங்கி விட்டாயே, பாவி!

பிரசன்னா - ஒரு பெண்ணின் அழிவில் ஓர் ஆண் வாழவே முடியாது. புல் தின்னும் பசு என்று நினைத்துத்தானே என்னை...

இப்போது நான் பசு இல்லை. காயம்பட்ட புலி. ஆறாத வடுவை வாங்கிக் கொண்ட புலி.

இறைவா, அந்த சந்திப்பை மட்டும் ஏற்படுத்தித் தா.

“பஸ் வந்துடிச்சி” என்றான், பாலு.

4

“சசி டியர்” கதவைத் தட்டினான், பிரசன்னா.

“நான் குளிக்கிட்டிருக்கேன்.”

“கொஞ்சம் சீக்கிரம் வாம்மா. நான் ஜட்டியோட நிக்கிறேன்.”

கதவைத் திறந்து தலையை மட்டும் எட்டிப் பார்த்து “அய்யோ... இன்னும் குளிக்கலையா?” என்றாள்.

“குளிச்சுட்டேன். நீ செலக்ட் பண்ணித் தர்ற டிரஸ்ஸை தானே நான் போட்டுக்கறது வழக்கம். கமான் பேபி, நேரமாச்சு.”

“ஒரு நிமிடம்” என்று துண்டை சுற்றிக் கொண்டு வெளிப்பட்டு பீரோவை அணுகி, ஒரு மாட்டியை எடுத்து நீட்டினாள் சசி.

“சசி, இப்போ எப்படி இருக்கே தெரியுமா? வாவ்” என்று தோள்பட்டை அருகே செருகியிருந்த துண்டின் முனையில் கை வைக்க...

சுட்டென்று விலகிக் கொண்டு, “ரொம்பத்தான் ஆசை” என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடி குளியலறைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

அவள் சேலையுடன் வெளிவந்தபோது... பிரசன்னா டை கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“சரி, இன்னிக்கு சாயங்காலம் ஒரு நாடகம் போறோம், நாம.”

“நாம ரெண்டு பேருமா? நடக்கிற காரியமா, இது? கடைசில சாரிம்மா கல்கத்தா பார்ட்டியைப் பார்க்கணும், டெல்லி பார்ட்டியைப் பார்க்கணும்னு போன் பண்ணுவிங்க. நான் தனியா போகணும். இல்லையென்னா கட்டிய சேலையை அவிழ்த்துப் போட்டுட்டு உட்கார்ந்து அழணும்.”

“சேச்சே. இன்னிக்கு கண்டிப்பா நான் வந்துடறேன். வயலட் கலர் சேலை கட்டிக்கிட்டு தயாரா இருக்கே நீ. என்ன?”

“நம்பலாமா?”

“இன்னிக்கு நம்ம திட்டப்படி நடக்கலென்னா என்னை தண்டிச்சிடு.”

“எப்படி தண்டிக்கிறது?”

“ஏய்... உனக்குத் தெரியாது? அன்னைக்கு சினிமாவுக்கு வரலென்னு கோபமா என்னைத் தண்டிக்கலை, நீ?”

“இல்லையே... நான் என்ன செஞ்சேன்?”

“ராத்திரி என்ன செஞ்சே?”

“ஒரு வார்த்தை கூட கேக்கலையே, உங்களை. நான் பாட்டுக்கு அந்தப் பக்கம் திரும்பி தூங்கிட்டேன்.”

“அது... தண்டனையில்லையா? இதைவிட பெரிய தண்டனை என்ன வேணும். சசி? இன்னிக்கு நான் வரலென்னா அதே மாதிரி என்னை பட்டினி போட்டுடு...”

சசி சிரித்தாள்.

அவள் கன்னத்தில் தட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

“மானேஜரை அனுப்பறேன். நாலையஞ்சு கையெழுத்து வேணும்.”

“அனுப்புங்க.”

“வரி எவ்வளவு கட்ட வேண்டியதா இருக்கு, தெரியுமா? அடுத்த மாசத்தோட அக்கவுண்டிங் இயர் முடியுது. அடுத்த வருஷத்திலே கொஞ்சம் சொத்துக்களை என் பேர்ல மாத்திடணும் சசி, என்ன சொல்றே?”

“செய்யலாங்க. உங்களுக்குத் தெரியாததா? ஆடிட்டர்களை கேட்டுட்டு முடிவெடுங்க.”

“வரட்டுமா?” காரில் ஏறிக் கொண்டு “போப்பா டிரைவர்” என்றான், பிரசன்னா.

பாதி வழி போய்க் கொண்டிருக்கும்போது காரை நிறுத்தச் சொன்னான்.

“டிரைவர், நம்ம வீட்ல என்னோட குட்கேசை வச்சிட்டு வந்துட்டேன். திரும்ப போய்ட்டு வர்றதுன்னா நேரமாகும். நீ ஓர் ஆட்டோ பிடிச்சி வீட்டுக்குப் போய் எடுத்துக்கிட்டு கம்பெனிக்கு வந்துடு” என்று ஓட்டுநரை இறக்கி விட்டு, அவர் இடத்தில் தான் அமர்ந்தான். கார் வேறு வழியில் சென்றது.

ஒரு தனிமையான வீட்டின் வாசலில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கி கதவைத் தட்டினான்.

திறந்தவள் அவனை அணைத்து வரவேற்றாள்.

5

வராந்தாவில் நின்று பல் துலக்கிக் கொண்டே கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், பாலு.

கீழ் தளத்தில் இரண்டு வீடுகளின் முன்னால் பெண்கள் சாணம் கரைத்த நீர் தெளித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

சாலையில் அப்பா வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஒரு கையில் தினசரி பேப்பர். மற்றொன்றில் பாக்கெட் பால். காலையில் உலா மாதிரி போய் இரண்டையும் வாங்கி வந்து விடுவார்.

காய்கறி வாங்க அவரை அனுப்ப மாட்டாள், அம்மா. அழுகலை எல்லாம் அவர் தலையில் கட்டி விடுவான் என்பது அம்மாவின் அனுபவத்தில் வந்த தீர்மானம். அதனால் பாலுவின் பொறுப்பு, காய்கறி வாங்குதல்.

வாய் கொப்புளிக்க குளியலறைக்கு வந்தான்.

பாத்திரங்களை அலம்பிக் கொண்டிருந்தாள், அம்மா.

துண்டில் முகம் துடைத்து விட்டு, "ம்மா, என்ன வாங்கட்டும்?" என்றான்.

"சாயங்காலம்தான் நாங்கள் ஊருக்குப் போறோமே... கொஞ்சமா வாங்கு. வெட்டிக்கா பிஞ்சா இருந்தால் வாங்கிக்க உருளைக்கிழங்கு கால் கிலோ, கறிவேப்பிலையும், கொத்த மல்லியும் வாங்கிக்க..."

பை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டபோது அப்பா உள்ளே வந்து சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். "இந்தா பாலு, பாலை உள்ளே கொடுத்துடு" என்று பேப்பரை விரித்துக் கொண்டார்.

"காய்கறி கடைக்குத்தானே போறே, பாலு?"

"ஆமாப்பா."

"அந்த புவனா பொண்ணுக்கு எதுவும் வேணுமானு கேட்டுடுப் போ. பாவம், கைக்குழந்தையை வச்சிக்கிட்டு அலையறா. படி ஏறி ஏறங்கறதைச் சொல்லு முதல்வ. கேட்டுட்டுப் போ."

"சரிப்பா."

"நேத்தைக்கு எனக்கு ராமாயணம் படிச்சுக் காட்டினாள், அவள். கலகலப்பா பேசறா. ரெண்டு நாள்லயே பாசமா ஒட்டிக்கறா. புருஷனைப் பத்தி சொல்றப்போ மட்டும் என்னமோ மழுப்பற மாதிரி தெரியுது. உன்கிட்டே எதுவும் சொன்னா?"

"இல்லப்பா. சவுதியிலே வேலை பார்க்கிறதா சொன்னாங்க. ஆனால், ஏதோ மழுப்பற மாதிரிதான் இருந்திச்சி. ஏதாச்சும் பிரச்சினை இருக்கும்னு நினைக்கிறேன், இவங்களுக்கும் அவருக்கும்."

"பாவமே... இப்படி ஒரு பொம்மனாட்டியை வச்சி குடித்தனம் பண்ண அவனுக்குத்தான் கொடுத்து வச்சிருக்கணும்."

பாலு வெளியே வந்து புவனாவின் வாசல் முன் நின்று மென்மையாகக் கதவைத் தட்டினான்.

கதவைத் திறந்த புவனா, இவனைப் பார்த்ததும் கையில் இருந்த வார்கோலைக் கீழே போட்டுவிட்டு, "வாங்க" என்று சிரித்தாள்.

"ஒண்ணுமில்லை. காய்கறி கடைக்குப் போறேன். உங்களுக்கு என்ன வேணும்னு சொன்னால் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்."

“பரவால்லை சார். உங்களுக்கு எதுக்கு சிரமம்?”

“என்னங்க சிரமம் இதிலே? உங்களுக்காக நடக்கறேனா என்ன? இல்லை, முதுகிலே தூக்கிட்டு வரப் போறேனா? சும்மா சொல்லுங்க. ஏமாத்தாம சரியா கணக்குக் கொடுத்திடுவேங்க.”

“சேச்சே... நான் அப்படியெல்லாம் நினைக்கலை. தக்காளியும், முட்டைக்கோசும் நூறு நூறு கிராம் வாங்கிட்டு வாங்க, போதும்” அலமாரியைத் திறந்தாள்.

“பணம்தானே? நீங்கள் வேலையைப் பாருங்க. நான் வந்து வாங்கிக்கறேன். ரமேஷ் எழுந்திரிச்சிட்டானா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“எழுந்திரிச்சதும் சொல்லிடுங்க.”

“என்ன?”

“நான் குட்மார்னிங் சொன்னேன்னு.”

சிரித்தாள்.

பாலு பாடல் ஒன்றை முணுமுணுத்துக் கொண்டு படிகளில் இறங்கினான். கீழே வந்ததும் சிகரெட்டு குடித்துக் கொண்டு நின்ற வேணுகோபால் “குட்மார்னிங்” என்றான்.

“குட்மார்னிங். வாயேன், கோபால். கடை வரைக்கும் போய்ட்டு வரலாம்.”

“வர்றேனே, சிகரெட்டு?”

“காலையிலே டிபனுக்கு அப்புறம் ஒண்ணு. மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு அப்புறம் ஒண்ணு. சாயங்காலம் ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் ஒண்ணு. அவ்வளவுதான், நம்ம சிகரெட்டு கோட்டா. போனஸ் பணத்திலே என்ன வாங்கினே, கோபால்?”

“நான் வாட்டர் ஹீட்டர் வாங்கணும்னேன். அவள் ஒரு பவுன்ல ஜிமிக்கி வேணும்னா. இன்னும் முடிவாகலை. போராட்டம்

தொடர்கிறது. ஆமா... உன் பக்கத்து போர்ஷன் பொண்ணுக்கு புருஷன் இருக்கானா இல்லையா?”

“என்னப்பா, ஏன் இப்படி கேக்கறே?”

“யார்கிட்டேயும் புருஷனைப் பத்தி சரியான தகவல் சொல்லலையாம். அந்த பேச்சு வந்தாலே ஏதோ மாதிரி அப்செட் ஆகிடறாங்களாம்.”

“ஒருவேளை கொஞ்சம் கொடுமைபடுத்தறவனா இருக்கலாம்.”

“பக்கத்து வீட்டு மங்களம், புவனா வீட்டுக்கு கூப்பிட்டா ளேன்னு நேத்து சாயங்காலம் போயிருக்காங்க. அப்போ புவனா குளிச்சுட்டு பாவாடையை ஏத்திக் கட்டிக்கிட்டு வந்து ஒரு நிமிடம்னு சொல்லி டிரஸ் பண்ணிக்கிட்டு வந்திருக்காங்க. மங்களம் நல்லா கவனிச்சாங்களாம். மொட்டையா இருந்திச்சாம், கழுத்து. தாலி இல்லையாம்.”

“ச்சீ! என்ன கோபால், பொம்பளை மாதிரி பேசறே. மங்களம் சரியா பாத்திருக்க மாட்டாங்க. இல்லைன்னா செயின்ல தாலி இருக்கலாம்.”

“அதையும் கேட்டேனே, இவங்ககிட்டே. கழுத்திலே செயினும் இல்லையாமே. செயின்ல தாலி இருந்தா, அதைக் கழட்டி வச்சிட்டு யாராச்சும் குளிப்பாங்களா?”

“என்கிட்டே சொன்னது, புருஷன் சவுதில வேலை பார்க்க கறாநுதான். அந்த மங்களத்தைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். வில்லங்கமான பொம்பளை. அவள் பேச்சையெல்லாம் நீ நம்பாதே...”

“உனக்குதான் அவங்களைப் பத்தி நிறைய தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“பின்னே என்ன? புவனா விதவைன்னு நான் நினைக்கிறேன். இப்பல்லாம் விதவைங்க பொட்டு வச்சி, பூ வச்சிக்கறாங்க பாலு.

நீயே ஒரு பத்திரிகையாளன். உனக்குத் தெரியாதா என்ன? இது புது யுகம்."

பாலு அமைதியாய் நடந்தான்.

காய்கறியுடன் திரும்பி, கதவைத் தட்டி, உள்ளே வந்து, புவனாவிடம் பையை நீட்டும்போது அவனையும் அறியாமல் கண்கள் அவள் கழுத்தைப் பார்த்தன.

ஒற்றைச் சங்கிலி சேலைக்குள் இருந்தது. அதன் முடிவில் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை.

குழந்தையைக் குளிப்பாட்டி பவுடர் அடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அப்படி வச்சிடுங்க."

தக்காளியையும், முட்டைக்கோஸையும் எடுத்து வைத்து விட்டுத் திரும்பினான்.

"எவ்வளவுங்க?"

"அஞ்ச ரூபா, அம்பது காசு. அப்புறம் வாங்கிக்கறேன்."

குளித்து, சாப்பிட்டு புறப்பட்டான்.

"அப்பா, நான் ஆபீஸ் முடிஞ்சி வர்றதுக்கு ஆறு மணி ஆய்டும். உங்களுக்கு ரெயில் நாலரைக்கு. வீட்டைப் பூட்டி, பக்கத்து வீட்ல சாவி கொடுத்துடுங்க. நாலுக்கே ஸ்டேஷன்ல இருக்கிற மாதிரி புறப்படுங்க. சியாமளாவை நான் விசாரித்ததா சொல்லுங்க. எப்போ திரும்பறீங்க?"

"எப்போ திரும்பட்டும்?" என்றார், அப்பா.

"உங்கள் வசதிப்பா. இங்கே என்ன வேலை இருக்கு? ஒரு வாரம் வேணும்னாலும் தங்கிட்டு வாங்க."

"போய் கடிதம் எழுதறேன்."

"சரி, அம்மா நான் போய்ட்டு வர்றேன்" கிளம்பினான் பாலு.

புவனாவின் கதவு உள்பக்கம் சாத்தியிருந்தது.

தாண்டி நடந்தான்.

கோபால் சொல்வது உண்மையா? சேச்சே, இருக்காது. புவனா முகத்தில் பொய்மை இல்லை. ஆனால், தடுமாற்றம் இருக்கிறது: ஏன்? என்னவோ... ஆனால்... நல்ல பெண்ணாகத்தான் தெரிகிறார்கள்.

இந்த மங்களம் மாதிரி சிலர் வாயில் அனாவசியமாகப் புகுந்து வராமல் உண்மையை விளக்கிவிடலாமே... மறைக்கும் அளவிற்கு என்ன இருக்கப் போகிறது?

கேட்கலாமா? அதிகமான உரிமை எடுத்துக் கொள்ளப் போய் "உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்" என்று சொல்லி விட்டால்?

பஸ் நிறுத்தத்தில் நின்றான்.

சற்றைக்கெல்லாம் புவனா வந்து விட்டாள், ரமேசுடன்.

"இந்தாங்க, அஞ்ச ரூபா ஐம்பது காசு."

வாங்கிக் கொண்டு, "ஐம்பது காசு மொதற் கொண்டு தரணுமா?" என்றான்.

"நீங்கள் கடைக்காரனுக்குக் கொடுக்கலையா? கணக்குன்னா கணக்குத்தான்" என்றாள், புவனா.

பஸ் வந்தது.

ஏறிக்கொண்டார்கள். இருவர் இருக்கையில் சன்னல் ஓரமாய் புவனா அமர்ந்துகொள்ள... கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்று கொண்டான், பாலு.

"உக்காருங்க. பரவாயில்லை" நன்றாக நகர்ந்து கொண்டு இடம் காட்டினாள்.

"பரவால்லைங்க."

"சும்மா உக்காருங்க."

தயக்கமாய் அமர்ந்தான்.

"நீங்கள் கதையெல்லாம் எழுதுவீங்களா?"

"இல்லைங்க. கட்டுரைகள் எழுதுவேன். விமர்சனங்கள் எழுதுவேன்."

"நான் பத்திரிகை ஆபீசு பார்த்ததில்லை. ஒரு நாளைக்கு அழைச்சுட்டுப் போய் காட்டுறீங்களா?"

"அச்சாகிற தினம் உங்களை அழைச்சுட்டுப் போறேன். குழந்தை கையை வெளில நீட்டறான் பாருங்க."

"நேத்து எங்க ஆபீஸ்ல ஒரு ஜோக்."

"சொல்லுங்க. பத்திரிகைல போட்டுடறேன்."

"தொழில் புத்தி வந்துடுமே உங்களுக்கு. இது ஏற்கனவே வெளிவந்த ஜோக்தான். என் கூட வேலை பார்க்கிறவள் சொன்னாள்."

"சரி. ஜோக் என்ன?"

"ஓர் அலுவலகத்தில் ஓர் அழகான பெண் வேலைக்கு சேர்கிறாள். அதைப் பத்தி மாணேஜர் உதவி மாணேஜர்கிட்டே இந்தப் பொண்ணு புதுசா வந்திருக்கா. இவளுக்கு எதுவும் தெரியாது. நல்லது, கெட்டது எல்லாம் நாம ரெண்டு பேரும் சொல்லிக் கொடுக்கணும்னு சொன்னாராம். அதுக்கு உதவி மாணேஜர் சரி, நல்லது எல்லாம் நீங்கள் சொல்லித் தாங்க, மிச்சம் நான் பார்த்துக்கறேன்னாராம்" சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சிரித்தாள், புவனா.

"உங்கள் ஸ்டாப் வந்துடிச்சி. இறங்குங்க."

குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு இறங்கி நடந்தவளை பஸ் நகரும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இவர்களிடமா பொய்மை இருக்கிறது? இரகசியம் இருக்கிறது?

சேச்சே... எத்தனை கள்ளம், கபடம் இல்லாமல் பேசுகிறார்கள்?

பாலு தனது நிறுத்தத்தைத் தவறவிட்டு அடுத்த நிறுத்தத்தில் இறங்கி திரும்பி தன் அலுவலகத்திற்கு நடந்தான்.

முதலில் ஒரு மொபைட் வாங்க வேண்டும். திருமணத்துக்குப் பிறகு மனைவியுடன் செல்ல அது தோதுப்படுமா? சீ! கல்யாணத்திற்கு இப்போது என்ன? மனைதைப் புரிந்து கொண்டவளாக அமைய வேண்டும். அம்மாவுக்கு அடங்கியவளாக... அப்பாவை மதிக்கிறவளாக... என்னை இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் காதலிப்பவளாக...

இதென்ன இன்றைக்கு கல்யாண நினைவுகள்...

பாலு மணி பார்த்துக் கொண்டு விரைவாக, நடந்தான்.

6

புவனா அலுவலகம் முடிந்து புறப்பட்டாள்.

அருகில் இருந்த கடையில் 'ரோஜா' வார இதழ் வாங்கிக் கையில் செருகிக் கொண்டாள்.

குழந்தையை எடுத்துக் கொள்ள காப்பகத்திற்கு நடந்தான். ஏறக்குறைய அனைத்துக் கொண்டு நடந்து வந்த தம்பதியைப் பார்த்து கண்களை அவசரமாக விலக்கிக் கொண்டாள். விசிலடித்துக் கொண்டே வந்த இளைஞனைப் பார்த்து சேலை தலைப்பைப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

காப்பகம் வந்து ரமேசைத் தூக்கிக்கொண்டு பஸ் நிறுத்தம் வந்து நின்றாள்.

வெயில் விலகி, மாலைத் தென்றல் இனிமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்க...

இணை இணையாய் சென்றுகொண்டு இருந்தார்கள். ஸ்கூட்டரில் கணவனின் வயிற்றை இறுக்கமாய் கட்டிக்கொண்டு பயணம் செய்யும் இளம் மனைவி. கைகளைக் கோத்துக்கொண்டு நடக்கும் சிட்டுகள். மல்லிகைப் பூ வாங்கும் கணவன்.

புவனாவுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது. ஏக்கமாய் வந்தது. பொறுமையாய் வந்தது. எனக்கு மட்டும் வாழ்க்கை ஏன் இப்படி ஆனது?

நானும் எல்லோரையும் போல வீட்டிற்கு அடங்கி... மனதைக் கட்டுப்படுத்தி... சலனங்களுக்கு இடம் தராமல் இருந்திருந்தால்...

எனக்கும் இனிய வாழ்க்கை ஒன்று அமைந்திருக்கும்.

காதலாம்! ச்சே! எவ்வளவு போலியான வார்த்தை!

எத்தனை சுலபமாய் அந்த சுழலில் சிக்கினேன் நான்...

“பிரியங்களுடன், நானே - நாவல் வந்திருச்சா சார்?” என்றாள், இரட்டை பின்னலிட்ட புவனா, அந்த நூலக நிர்வாகியிடம்.

“இல்லைம்மா. இன்னும் அந்த ஆள் கொண்டார்லை. ஒரு மாசமா போட்டு வச்சிருக்கான். நோட்டீஸ் அனுப்பணும்.”

“அந்த நாவல் கடைகளிலேயும் கிடைக்கலை சார்.”

“என்ன செய்றது? நீயும் ஒரு வாரமா கேட்டுக்கிட்டிருக்கே. எடுத்துட்டுப் போனவன் கொண்டாந்து கொடுத்ததும் எடுத்து தனியா வச்சிடறேன்.”

“சரிங்க” என்று ஏமாற்றமாக நடந்தாள், புவனா.

சாலையில் சற்று தூரம் சென்றதும்...

“மேடம்... கொஞ்சம் நில்லுங்க” என்று குரல் கேட்டது.

திரும்பினாள்.

புன்னகையுடன் அந்த இளைஞன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

புரியாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

அருகில் வந்து, “பிரியங்களுடன் நானே புத்தகம் நீங்கள் தானே கேட்டீங்க?”

“ஆமாம்.”

“என்கிட்டே அந்தப் புத்தகம் இருக்கு. உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லைன்னா தர்றேன். படிச்சுட்டுத் தாங்க. நாளைக்கு இதே நேரம் இதே நூலகத்துக்கு வாங்க. கொண்டார்றேன். நீங்கள் ரொம்ப ஆர்வமா கேட்டுக்கிட்டு இருந்ததாலே சொல்றேன்.”

“சார்... ப்ளீஸ்... அவசியம் கொண்டாங்க. நாளைக்குக் கண்டிப்பா வர்றேன். அந்த புத்தகத்துக்காக பதினைஞ்சு நாளா அலையறேன்.”

“சரிங்க” என்று திரும்பிப் போய்விட்டான், அவன்.

அவனின் தோற்றம், கண்ணியமான பேச்சு, தன் பேரைக் கூட கேட்டுக் கொள்ளாமல் அவன் விலகின விதம் இதெல்லாம் அவன் மேல் ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியது புவனாவுக்கு.

மறுநாள் சொன்னபடி புத்தகம் கொண்டு வந்திருந்தான்.

கொடுத்துவிட்டு - படிக்கிற பகுதிக்கு நடக்க இருந்தவனை இவள்தான் நிறுத்தி கேட்க வேண்டியதாயிருந்தது.

“சார், இதை இன்னிக்கு ராத்திரியே படிச்சி முடிச்சிடுவேன். நாளைக்கே திருப்பித் தந்துடறேன். எங்கே தர்றது? இங்கே வருவீங்களா?”

“வருவேன். தினம் வருவேன். அவசரம் இல்லாம படிச்சிட்டுத் தாங்க” என்று சொல்லிவிட்டு புத்தகம் தேடப் போய்ட்டான், அவன்.

மறுநாள் புவனா திரும்ப கொடுக்க வந்தபோது அவன் வரவில்லை. அடுத்த நாளும் வரவில்லை. புத்தகத்திலும் பெயரோ முகவரியோ இல்லை.

அதற்கு மறுநாளும் அவள் புத்தகத்துடன் வந்து அவன் இல்லாததை அறிந்து கீழே இறங்குகையில்... எதிரே வந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

“ஹலோ...” என்று அவனிடம் வந்தாள்.

“ஓ. நீங்களா?” சிரித்தான்.

“எங்கே ரெண்டு நாளா உங்களைக் காணோம்? புத்தகத்தை எடுத்துட்டு வந்து உங்களைக் காணாமல், எப்படித் தாற்றதுன்னு குழம்பிப் போய்ட்டேன்.”

“நான்தான் மெதுவா வாங்கிக்கறேன்னு சொன்னேனே...”

“ஆனால், அன்னைக்கே நான் படிச்ச முடிச்சுட்டேன்... இந்தாங்க...” வாங்கிக்கொண்டு நடக்க இருந்தான்.

“சார், நிறைய புத்தகம் வச்சிருக்கீங்களா?” என்றாள்.

“நிறைய இருக்கு. என்ன வேணும் கேளுங்க. தர்றேன்.”

“அப்படின்னா ஒரு பட்டியலே தரட்டுமா? அதிலே உங்ககிட்டே இருக்கிறதைக் கொடுங்க.”

“சரி. பேனா இருக்கு. உங்ககிட்டே பேப்பர் இருக்கா?”

“இல்லையே...”

“வாங்க... எதிர்த்த ஓட்டலுக்குப் போய் ஒரு காபி சாப்பிட்டுட்டு பக்கத்து வெற்றிலை பாக்குக் கடையில் பேப்பர் வாங்கலாம்” என்றான்.

போய் எதிர் எதிரே அமர்ந்து காபி சாப்பிட்டார்கள்.

காகிதத்தில் மும்முரமாய் பத்து, பதினைந்து நாவல்களின் பெயர்களை எழுதினாள்.

“உங்கள் பேரென்ன, சார்?”

“பிரசன்னா.”

“என்ன செய்றீங்க?”

“கோயமுத்தூர்ல போட்டோ ஸ்டூடியோ வச்சிருக்கேன். எனக்கு காசுக்காக போட்டோ எடுக்கறதைவிட கலைக்காக போட்டோ எடுக்கறதுதான் பிடிக்கும். உங்கள் கும்பகோணத்துக்கு போன வாரம் வந்தேன். இன்னும் பதினைஞ்சு நாள் தங்கறேன்.”

“எதுக்கு?”

“இங்கே இருக்கிற கோயில்களையும், சிற்பங்களையும் போட்டோ எடுக்கத்தான். ரெண்டு நாளா ஏன் வரலைன்னு கேட்டிங்க, இல்லையா? சுவாமிமலை போயிருந்தேன். அங்கே போட்டோ எடுத்தேன். அதனால் வரலை.”

“எங்கே தங்கியிருக்கீங்க?”

“ஓட்டல்தான்” என்று பெயரைச் சொன்னான்.

அவள் பட்டியலைக் கொடுத்தாள்.

“நாளைக்கு நூலகத்துக்கு வாங்க. என்கிட்டே இருக்கிறதை கொண்டார்றேன். உங்கள் பேரென்னங்க, சொல்லவே இல்லையே?”

“புவனா.”

மறுநாள் அவன் கொடுத்த புத்தகத்தின் உள்ளே முதல் கடிதம் இருந்தது.

“புவனா. முதலில் ஒரு வேண்டுகோள். இந்தக் கடிதம் உன்னை பாதித்தால் என்னை மன்னித்துவிடு. மனதின் ஓசைகளுக்கு வார்த்தைகளால் வடிவம் கொடுத்து உனக்குத் தெரிவிக்க இரவெல்லாம் முயன்றும் திரும்பத் திரும்ப ஒரே ஒரு வரிக்கு மேல் என்னால் எழுத முடியவில்லை. எழுதத் தெரியவில்லை.

அந்த ஒரு வரி.

புவனா, உன்னை எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது.

- பிரசன்னா."

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு புவனா அதிர்ச்சியடைவதா, ஆனந்தப்படுவதா என்று தத்தளித்து...

மறுநாள் பதில் கடிதம் ஒரே ஒரு வார்த்தை எழுதினாள்.

"நானுந்தான்."

பஸ் வந்து நிற்க... நிறையப் பேர் ஓடிச் சென்று ஏறிக் கொள்ள... குழந்தையுடன் நகராமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள், புவனா.

அந்த ஒரு வார்த்தையினால் வந்ததுதான் இந்த நிலை.

பேசாமல் அந்தக் கடிதத்தைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டு, அவனை சந்திப்பதைத் தவிர்த்திருந்தால்...

எத்தனை அவமானங்கள்... வலிகள்... புண்கள்... தவிர்க்கப் பட்டிருக்கும்!

தன் மேல் முழுக்க முழுக்க நம்பிக்கை வரும்படி எத்தனை சாமர்த்தியமாய் நடத்தான். ஓட்டல் அறையில் தினம் தினம் இலக்கியம், கலை, உலகம், சமுதாயம், எழுத்தாளர்கள், கடமை, மக்கள் என்று பேசின உதடுகள் ஒன்றை ஒன்று சந்தித்தபோது... அவன் ஏற்படுத்தி வைத்த நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் தானே என் அனுமதி கிடைத்தது?

இந்த உடலும், உணர்ச்சியும்... ச்சே! எத்தனை சுலபமாய் பதினைந்து நாள் பழகியவனிடம் சரண் அடைந்தன!

"புவனா, இதான் என் விலாசம். இதிலே பக்கத்து கடை போன் நம்பரும் குறிச்சிருக்கேன். அவசரம்னா போன் செய். ஸ்டூடியோ வச்சிருக்கிற பிரசன்னானு சொன்னால் கூப்பிடுவாங்க. இதுதான் திலக் ஸ்டூடியோ விலாசம். திலக் எங்கக்கா பையன்

பேரு. நான் ஊருக்குப் போனதும் எங்கம்மாகிட்டே பேசறேன். உனக்கு தபால் போடறேன். அம்மாவும் நானும் முறைப்படி உங்கள் வீட்டுக்கு வர்றோம். உங்கள் வீட்ல சம்மதிக்கலைன்னு சொல்லிட்டா அந்த நிமிடமே நீ என்னோட புறப்பட்டு வர்றதுக்கு தயாரா இருக்கணும். மருதமலைல மாலை மாத்திக்கிறோம். ரிஜிஸ்தர் ஆபீஸ்ல கையெழுத்துப் போடறோம். அப்புறம் நம்மையாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது. என்ன?"

பெருமாள் மாடு மாதிரி அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டு தலையை ஆட்டினாள்.

அவன் போனதுதான்.

கடிதத்தைக் காணோம்.

இவள் எழுதின கடிதங்கள் "அப்படி விலாசம் இல்லை" என்று திரும்பி வர...

புவனாவின் வயிற்றில் "திக்" என்று தூக்கிப் போட

வயிற்றில் "திக்" என்று மற்றொன்றும் உதயமாக...

தயங்கி... தயங்கி அம்மாவிடம் சொல்லி...

இடுப்பு வாரை கழற்றிக் கொண்டு அப்பா அடித்த வடு இன்னும் முதுகில் இருக்கிறது.

சம்பாதித்துப் போடுகிற திமிரில் அண்ணனும் - அவன் தந்தைரியத்தில் அண்ணியும் பேசின வார்த்தை நெருப்புகள் இன்னும் நெஞ்சைச் சுடுகின்றன.

"டாக்டர்கிட்டே வாடி அழிச்சுடலாம்" என்றாள், அம்மா.

"முடியாது. இதுக்குப் பேரு கொலை. வயிற்றில் வளர்ற உயிர் என்ன தப்பு செஞ்சிச்சு? நான் வரமாட்டேன். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. அவர் வருவார். என்னைக் கைவிட மாட்டார்" என்றாள் புவனா.

கோயமுத்தூர் போய் திரும்பிய அப்பாவும், அண்ணனும் திலக் ஸ்டூடியோவோடு ஒரு ஸ்டூடியோவே கோயமுத்தூர்ல இல்லை. அவன் கொடுத்திருக்கிற போன் நம்பர் பொய். வீட்டு விலாசம் பொய். நாலு நாள் அலைஞ்சதுதான் மிச்சம்."

அப்போதுதான் அதிர்ந்தாள். புவனா.

"என்ன சொல்றேடி. முதேவி! வா, டாக்டர் கிட்டே..."

உறுதியாய் சொன்னாள். "நான் வரமாட்டேன்."

"வராமல்? பெத்துக்கப் போறியா? அதுவும் இந்த வீட்டையே இருந்து? நாங்கள் உனக்குப் பிரசவம் பாக்கணுமா? உனக்கு ஒரு தங்கை இருக்கா, கல்யாணத்துக்கு. வீட்ல நல்லது, கெட்டது நடக்கணும். நாலு பேர் வரணும், - போகணும். என்ன நினைச்சிக்கிட்டுப் பேசறே, நீ? கூடப் பொறந்துட்ட பாவத்துக்காக ரெண்டாம் பேருக்குத் தெரியாம... ஊர் பூரா தெரிஞ்சி சந்தி சிரிக்கிறதுக்கு முன்னாடி, கலைச்சடலாம்னா என்ன பெரிசா தத்துவம் பேசறே? என்னடி வயசு உனக்கு? வாழ வேணாமா நீ?" குதித்தான், அண்ணன்.

"வாழ்ந்தாச்சு. புனிதமானவள் நான்னு இன்னொருவனை ஏமாத்தச் சொல்றியா?"

"எங்க எல்லாரோட மானத்தையும் வாங்கறதுன்னு முடிவு செஞ்சுட்டியா? அப்போ ஒண்ணு செய்யி. நல்ல கயிறா வாங்கித் தர்றேன். மாட்டிக்கிட்டு தொங்கு."

"செஞ்சிருப்பேன், வயத்துல இந்த பிஞ்சு உருவாகாமல் இருந்திருந்தா. எனக்குள்ளே இப்போ இரண்டு உசரு இருக்கே... என் உசரைத்தான் நான் அழிச்சுக்கிறது நியாயம். இன்னொரு உசரு... வாழப் பொறக்கப் போவது. சாகறதுக்கு இல்லை. குடும்ப மானத்தைப் பத்தி யாரும் கவலைப்பட வேண்டாம். என் வழியை நான் தேடிக்கிறேன்."

பெட்டியோடு புறப்பட்டபோது...

அம்மா மட்டும் தடுக்க முற்பட்டாள். அண்ணன் அவளை மிரட்டி உள்ளே போகச் சொல்லிவிட்டு, "எங்கே போறே?" என்றான்.

"என்னைத் தடுக்காதே" என்று நடந்தாள்.

தஞ்சாவூர் வந்து தோழி வீட்டில் கொஞ்ச நாள் தங்கி... அவளின் அப்பா சிபாரிசில் வேலை தேடிக்கொண்டு... பெண்கள் விடுதியில் தங்கிக் கொண்டு...

கேட்பவரிடம் எல்லாம் "வெளிநாடு போயிருக்கார்" என்று சொல்லி...

குழந்தையும் பெற்று...

ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நிமிடத்திலும் அந்த நெருப்பு மட்டும் உள்ளே திருதிகுவென்று எரிந்து கொண்டிருக்க...

இடுப்பில் ஈரத்தை உணர்ந்தாள், புவனா.

நினைவுகளில் இருந்து விடுபட்டு, கைப்பையில் இருந்து துணி எடுத்துத் துடைத்து... வேறு ஐட்டி மாட்டிவிட்டாள்.

7

சிகலா படுக்கையில் குப்புறப் படுத்து கால்களை அசைத்துக் கொண்டே நாவல் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். எதிரே சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடியில் பிரசன்னா கோட் அணிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

"டார்லிங், இன்னிக்கு இல்லை நாளைக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி உன்கிட்டே சொல்லப் போறேன், நான்" என்றான்.

"என்னங்க அது? முழுகாம இருக்கிறங்களா?" சிரித்தாள்.

“சீ. வேற ஒரு முக்கியமான விஷயம்.”

“எதைப்பத்தின்னாவது கொஞ்சம் குறிப்பு சொல்லுங்களேன்.”

“சஸ்பென்ஸ்.”

“அப! கொஞ்சுண்டு சொல்லுங்களேன்.”

“சரி, உன் கணவனோட அந்தஸ்து உயர்ந்தா உனக்கு மகிழ்ச்சி தானே?”

“பின்னே?”

“உயரப் போகுது. சீக்கிரத்திலே. ரொம்ப புகழடையப் போறேன். ஊரெல்லாம் என்னைத் தெரிஞ்சுக்கப் போகுது.”

“ஐ... சினிமால நடிக்கப் போறீங்களா?”

“சேச்சே. உறுதியானதும் சொல்றேனே... அதுவரைக்கும் மண்டையைப் போட்டு உடைச்சிக்கிட்டிரு. வரட்டுமா, நேரமாச்சு” அறையை விட்டு வெளியேறி பதிகளில் இறங்கினான் பிரசன்னா.

ஒருதரம் தோள்களை உலுக்கிக் கொண்டு மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினான்.

கீழே கூடத்தில் இருந்து பிரசன்னா அழைப்பது கேட்டது.

எழுந்து வந்து மாடிப்பதிகளில் உச்சியில் நின்று “என்னங்க?” என்றான்.

“உன்கிட்டே பேசிட்டு வந்ததில் கைப்பெட்டியை வச்சிட்டு வந்துட்டேன், அறையிலே. அதை எடுத்துட்டு வாயேன் ப்ளீஸ்...”

“நமக்குள்ளே என்னங்க ப்ளீஸ் எல்லாம்...?”

சசி அறைக்கு வந்து, பிரசன்னா வழக்கமாய் அலுவலகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் கைப்பெட்டியைத் தேடினான். உடை மேசைக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது.

கையில் தூக்கியபோது...

கிளிப்கள் சரியாக பொருத்தப்படாமல் இருந்ததால் பெட்டி திறந்துகொள்ள... உள்ளிருந்து இரண்டு மூன்று கோப்புகள் தரையில் சரிந்தன. அவற்றை எடுத்து திரும்ப வைக்கப் போனபோது பெட்டியில் பழுப்பு உறையுள் ஏதோ துணி இருப்பதைப் பார்த்தான்.

வெளியில் எடுத்தான்.

மாக்கி.

குழப்பமாக எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு கீழே வந்தான்.

“என்னங்க இது? ஆபீஸ் சூட்கேஸ்ல ஒரு புது மாக்கி இருக்கு. என்ன இது?”

திடுக்கிட்டாலும் உடனடியாய் சமாளித்தான் பிரசன்னா.

“ஓ. நான் சுத்தமா மறந்து போய்ட்டேன், பாரு. நேத்து உனக்காக வாங்கி வந்துட்டு எடுத்துக் கொடுக்கிறதுக்கு மறந்தே போய்ட்டேன். உனக்குத்தான் சசி. எடுத்துக்கோ. வரட்டுமா?”

கைப்பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு நடந்தான்.

“ஒரு நிமிடம்.”

நின்றான். “என்னம்மா?”

“இது என்னோட சைஸ் இல்லை. இது எனக்கு ரொம்ப டைட்டா இருக்கும்.”

“அப்படியா? கொண்டா, சாயங்காலம் வர்றப்போ இதுக்கு அடுத்த சைஸ் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

அவசரமாக அவள் கையிலிருந்து பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு, வேகமாகப் போன கணவனைக் குழப்பமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், சசி.

8

டி. வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், பாலு.

ராஜேஷ்கன்னா நடித்த படம்.

கதமாய் அப்பாவின் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துக் கொண்டு... கால்களை வைப்பதற்கான கட்டைகளை எடுத்து விட்டு கால்களை போட்டுக்கொண்டு... தட்டில் இருந்த பிஸ்கெட்டை கடித்துக்கொண்டான்.

கதவு தட்டப்பட்டது.

துண்டெடுத்து கழுத்தில் போட்டு வெற்று மார்பை மூடிக் கொண்டு போய்த் திறந்தான்.

புவனா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“வாங்க... உள்ளே வாங்க.”

“மன்னிக்க வேண்டும். தொந்தரவு எதுவும் இல்லையே...”

“ஒண்ணுமில்லை வாங்க...”

ஸ்ரீலை எடுத்து வந்து போட்டான்.

“டெலிவிஷன் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தீங்களா? நான் அப்புறம் வர்றேன்...”

“பரவால்லை. உக்காருங்க. வேற வேலை எதுவும் இல்லை. உக்காந்துட்டேன்” என்று போய் டெலிவிஷனை அணைத்தான்.

“உங்கள் பொழுதுபோக்கைக் கெடுத்துட்டேன்.”

“அதெல்லாம் இல்லைங்க. இருங்க, வர்றேன்” சமையல் கட்டிற்குப் போனான். ஒரு தட்டில் பிஸ்கெட்டுகளை எடுத்து வைத்தான். கியாசைத் திறந்து பால் பாத்திரத்தை வைத்தான்.

“இங்கே வாங்க. அங்கே என்ன போட்டு உருட்டறீங்க?” என்றாள், கூடத்தில் இருந்து.

“இதோ வந்துட்டேன்.” ஐந்து நிமிடம் கழித்து இரண்டு தம்ளர்களில் காபி, தட்டுடன் வந்து மோடா இழுத்துப் போட்டு அவள் முன்னால் வைத்தான். “எடுத்துக்கங்க.”

“இதெல்லாம் எதுக்கு? அம்மா எங்கே, கோயிலுக்கா?”

“விருத்தாசலம் போயிருக்காங்க. எனக்கு ஒரே ஓர் அக்கா, சியாமளான்னு. அங்கே கட்டிக் கொடுத்திருக்கு. அப்பா, அம்மா ரெண்டு பேருமே போயிருக்காங்க. நாலு நாள் ஆகும், வர. அம்மா இருந்தா வீடு இன்னும் கொஞ்சம் கத்தமா இருக்கும். எனக்கு முதுகு வளையாது” என்று சிரித்தான், பாலு. “எடுத்துக்கங்க. பிஸ்கட் நான் செஞ்சதில்லை. கடையில வாங்கினதுதான். பயப்படாமல் சாப்பிடலாம்.”

சிரித்துக்கொண்டே ஒரு பிஸ்கெட்டை எடுத்துக் கடித்தாள்.

பாலு எழுந்து விசிறியை இயக்கிவிட்டு அமர்ந்தான்.

“ரமேஷ், எங்கே, தூங்கறானா?”

“ஆமாம். ஒரு மணி நேரமா ஒரே அழுகை. இப்பதான் ஓய்ஞ்சான். இந்த வார புத்தகத்திலே உங்கள் கட்டுரை படிச்சேன். கல்யாண வீட்டில் பாதி இலையைச் சாப்பிடாம மூடிட்டு எழுந்திரிக்கிறது பத்தி எழுதிருந்தது ரொம்ப நியாயமானது.”

“காலை எட்டரை - பத்து முகூர்த்தம் நடக்கும். பத்தரைக் கெல்லாம் சாப்பாடு போடுவாங்க. ஒம்போது மணிக்குத்தான் டிபன் சாப்பிட்டுட்டு எல்லாரும் வந்திருப்பாங்க. மறுபடி பத்தரைக்குச் சாப்பாடு சாப்பிடறதுன்னா எப்படி முடியும்? வேணாம்னாலும் கேக்காமல் கையைப் பிடிச்சி இழுத்துப் போய் உக்கார வைப்பாங்க. எப்படி சாப்பிட முடியும்? அப்படியே மூடி வச்சிட்டு எழுந்திருவான், இவன். எவ்வளவு வீண் பாருங்க. கல்யாணத்துல சாப்பிட்டுட்டுப் போகணும்னு ஒரு வழக்கத் தினால எத்தனை சேதம், பாருங்கள்.”

"நல்லா இருந்திச்சி, கட்டுரை. நீங்கள் எழுதின கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் மட்டும் தனியா எடுத்து வச்சிருக்கீங்களா?"

"இருக்கே."

"அப்புறமா தாங்க, சேர்த்துப் படிக்கணும். சமுதாய உணர்வோட எழுதப்படற எழுத்துக்கள்ளனா எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்."

"காபி எடுத்துக்கங்க. இப்பவே பாதி குடு போய்டுச்சி."

எடுத்துக் குடித்துவிட்டு வைத்தாள்.

"பரவால்லையே. காப்பி நல்லாவே போட்டிருக்கீங்க. வர்றவளுக்குக் கஷ்டமில்லை."

"நான்கூட இப்படித்தாங்க. விருந்துக்குப் போற இடத்துல அது எப்படி இருந்தாலும் பிரமாதமா இருக்குதுன்னுதான் சொல்றது வழக்கம்."

"சேச்சே. மெய்யாவே காபி நல்லா இருக்கு."

புலனா குடித்து முடித்த இரண்டு தம்ளர்களையும் எடுத்துக் கொண்டு கழுவ எழுந்தாள்.

"அட! நீங்கள் வைங்க. நான் கழுவிக்கிறேன்" என்று பாலு தடுத்தும் கேளாமல், கூடத்தைத் தாண்டி பின்கட்டுக்கு வந்து கழுவினாள். சமையலறைக்கு வந்து மேடையில் வைத்து விட்டு, "கியாஸ் புது இணைப்பு கிடைக்குமா?" என்றாள்.

"விசாரிச்ச சொல்றேன்ங்க."

மறுபடி கூடத்துக்கு வந்தார்கள். அருகில் இருந்த அறையின் கதவைத் திறந்தான் பாலா.

"இதுதான் என் அறை. சும்மா உள்ளே வந்து பாருங்க."

வாசலுக்கு அருகில் நின்று எட்டிப் பார்த்தாள்.

ஓர் அலமாரி நிறைய புத்தகங்கள் வழிந்தன. மேசை மீது அரசாங்க அலுவலகம் தெரிந்தது - ஒரே காகிதக் குழப்பங்கள்.

கட்டில் மேல் சட்டை ஒன்று கிடந்தது. சுவரில் "நாளை என்பது நேற்றே போய்விட்டது. அதனால் இன்றே செய்" என்று அச்சடித்து ஒட்டப்பட்டு இருந்தது.

"கச்சிதமா வச்சிருக்கீங்க" திரும்பிக் கூடத்துக்கு வந்து நின்றாள்.

பின்னே வந்து, "உக்காருங்க" என்றான்.

"இல்லைங்க. கிளம்பறேன். சும்மாதான் வந்தேன். நீங்கள் டி.வி. பாருங்க."

"பரவாயில்லை, உக்காருங்க."

உட்கார்ந்தாள். டெலிவிஷன் மேல் இருந்த புலி பொம்மையைத் தட்டிவிட்டான். அதன் தலை மட்டும் அசைந்தது.

"உங்கள்கிட்டே ஒண்ணு சொல்லணும். தயவு செஞ்சி தப்பா எடுத்துக்காதீங்க."

நிமிர்ந்தாள், அவசரமாக. "என்ன? சும்மா சொல்லுங்க."

"தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ இந்தக் காலனியில இருக்கிற சில முதலை வாய்களுக்கு நீங்கள் அவல் கொடுத்திருக்கீங்க."

"புரியலையே, நீங்க சொல்றது...?"

"வந்து... சரி, வேணாம் விடுங்க. வேற பேசலாம்."

"கேக்க வந்ததைச் சும்மா கேளுங்க. மனசிலே வச்சிக்கிறது தான் தப்பு. அதுதான் ஆபத்து. கேளுங்க."

"உங்க கணவரைப் பத்தி சரியான தகவலை நீங்கள் சொல்லாத தாலே... வேற விதங்கள்ல சொந்தமா கதை கட்டுறாங்க, சில பேர். ஒருவரோட தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலே மூக்கை நீட்டறது எத்தனை அநாகரிகமான விஷயம்னு சில பிறவிகளுக்குத் தெரியாது. இந்தக் காலனில அப்படி சில பிறவிகள் இருக்கு. அவங்க கிட்டே நீங்கள் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இருக்கிறதும், பேசறதும் உங்கள் நல்ல பேரைக் காப்பாத்துங்கிறதை சொல்ல வந்தேன்."

புவனாதரையைப் பார்த்துக்கொண்டு அமைதியாய் இருந்தான்.

“தயவு செய்து என்னை தவறாகப் புரிஞ்சுக்காதீங்க. நீங்கள் என்கிட்டே சொன்னதை நான் நம்பறேன், சத்தியமா. பொய் சொல்ற முகம் உங்கள்கிட்டே இல்லை. ஆனால்...”

புவனா எழுந்தாள்.

“இல்லைங்க, நான் சொன்னது பொய்தான். என் கணவன் வெளிநாட்ல இல்லைதான். எனக்கு... திருமணமே ஆகலைங்க...”

வெடித்து வந்த விம்மலை புறங்கையில் தடுத்துக் கொண்டு வேகமாக வாசல் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேறினாள்.

9

ஆசிரியர் அறையில் அடுத்த இதழ் பற்றி கலந்து பேசி விட்டு தனது மேசைக்கு வந்து அமர்ந்தான் பாலு.

ஏவலரை, அழைத்து கெட்டியான காப்பிக்குச் சொல்லி விட்டு பேனாவை எடுத்தான். திறந்து கொஞ்ச நேரம் வைத்திருந்து விட்டு மூடிவிட்டான்.

மனம் ஓடவில்லை.

பேப்பர் வெய்ட்டை மேசை மேல் சுற்றிக் கொண்டே இருந்தான்.

உள்ளே அலையடித்துக் கொண்டிருந்தது.

புவனா சொன்னதன் பொருள் என்ன?

அதன் நேரடியான அர்த்தம்தான் உண்மையா?

ச்சே? இவர்களுையா? எப்படி?

காப்பி வர... குடித்துவிட்டு எழுந்து அச்சடிக்கும் பகுதிக்கு வந்து கொஞ்ச நேரம் நின்றான்.

அச்சாகி... மடங்கி... பெல்டில் வந்து கொண்டிருக்கும் பகுதிகளில் ஒன்றை எடுத்துப் பார்த்தான். இன்னொருபுறம் வெட்டிக் கொண்டும், பைண்டிங் செய்து கொண்டும் இருந்தார்கள்.

“எப்படி வந்திருக்கு சார்” என்று போர்மன் கேட்டதற்கு...

“மணி மூணே கால்” என்று பதில் சொன்னான்.

அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்படக் கிளம்பிய போது, சுரேஷ் அழைத்து, “பாலு, உனக்குப் போன்” என்று ஒலிவாங்கியைத் தந்தான்.

சுரத்தில்லாமல், “ஹலோ பாலு” என்றான்.

“நான் புவனா பேசறேன்.”

ஆச்சரியப்பட்டான். “நீங்களா... எங்கேந்து பேசறீங்க?”

“ஆபீஸ்லோந்துதான் பேசறேன். டைரக்டரியை எடுத்து உங்க ஆபீஸ் நம்பர் கண்டுபிடிச்சேன். உங்களுக்கு எத்தனை மணிக்கு ஆபீஸ் முடியுது?”

“நிர்ணயிச்ச நேரமெல்லாம் கிடையாதுங்க. பத்திரிகைக்காரனுக்கு. விடிய விடியவும் வேலை இருக்கும். ரெண்டு நாள் வேலையே இல்லாமலும் இருக்கும்.”

“சரி, இன்னைக்கு எத்தனை மணிக்கு வீட்டுக்குக் கிளம்புவீங்க?”

இதோ புறப்பட இருக்கேன் என்று சொல்ல விரும்பாமல், “அஞ்சு மணிக்கு புறப்படலாம்னு இருக்கேன். என்னங்க விஷயம்?”

“அஞ்சு மணிக்குப் புறப்பட்டு நேரா எங்க ஆபீசுக்கு வர முடியுமா? நான் வாசல்லயே நிக்கிறேன். உங்கள்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும்.”

“ம். வர்றேங்க. சரியா வர்றேன்.”

“சரி” வைத்துவிட்டாள்.

நாலே முக்காலுக்குக் கிளம்பி, ஐந்து மணிக்கு புவனாவின் அலுவலக வாசலில் சிகரெட்டு கொளுத்திக் கொண்டு காத்திருந்தான்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவள் வருவதைப் பார்த்து சிகரெட்டை அவசரமாக ஒருமுறை இழுத்துவிட்டு எறிந்தான்.

“ஹலோ பாலு... முதல்லயே வந்துட்டிங்களா? மேலே வந்திருக்கலாமே...”

“நீங்கள் சரியா வந்திடுவீங்கன்னு நின்னுக்கிட்டேன்!”

“ரமேஷை எடுத்துக்கலாம்” என்று அவள் நடக்க... கூட நடந்தான்.

“உங்களுக்கு ஏதாவது நிகழ்ச்சி இருக்காங்க?”

“ஒண்ணும் இல்லைங்க.”

“கொஞ்ச நேரம் தனியா சில விஷயங்கள் உங்கள்கிட்டே பேச விரும்பறேன். இந்த கார்த்திகளோட இரைச்சலில் முடியாது. தனியாய் போய்டலாம். எங்கே போகலாம், சொல்லுங்க?”

“ஒட்டல்கள்ல சாயங்காலக் கூட்டம் மொய்க்கும். கடற்கரைக்கு வேணா போய்டலாம். அங்கேயும் இப்பல்லாம் நெரிசலாய்டுச்சி. இருந்தாலும் கொஞ்சம் அமைதி இருக்கும்.”

காப்பகத்தில் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

காத்திருந்து பஸ் ஏறி, அண்ணா சதுக்கத்தில் இறங்கி கடலை நோக்கி அமைதியாக நடந்தார்கள்.

“மணல்ல நடக்கக் கஷ்டமா இருக்கும். ரமேஷைக் கொடுங்க என்கிட்டே” என்று வாங்கித் தோளில் சாத்திக் கொண்டு நடந்தான் பாலு.

மாலையின் ஆரஞ்சு வெளிச்சம் ஜகா வாங்கிக் கொள்ள...

கறுத்துக் கொண்டிருந்தது, வானம்.

அதிகம் தொந்தரவு இல்லாத பகுதிக்கு வந்ததும் அமர்ந்து முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள், புவனா. ரமேசுடன் சற்று தள்ளி நின்று கொண்டிருந்தான், பாலு.

“உட்காருங்க” என்றாள்.

அமர்ந்தவன் ரமேஷின் கையைப் பிடித்து மெல்ல அசைத்தான், கடலைப் பார்த்துக் கொண்டு.

“பாலு, ராத்திரி நான் சொன்னதை நீங்கள் எப்படி அர்த்தம் எடுத்துக்கிட்டீங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது. அதுக்கப்பறம் என் மேல எந்த அளவு மதிப்பு வச்சிருக்கீங்கன்னும் தெரியலை. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் எனக்கு மனசைக் கொஞ்சம் காலி செஞ்சா தேவலாம்னு படுத்து. யார்கிட்டேயாவது சொல்லிட்டா கொஞ்சம் சேலாய்டுவேன், நான் பழகின வரைக்கும்... நீங்கள் நிறைய படிக்கிறவர், பத்திரிகைக்காரர், மனிதர்களைப் புரிஞ்சுக்கிறவர், மனப் பக்குவம் உள்ளவர்ங்கிறதனால் உங்கள்கிட்டே சொல்ல விரும்பறேன் - உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லைன்னா” என்றாள் புவனா.

“ராத்திரி நீங்கள் சொல்லிட்டுப் போனதிலேர்ந்து இந்த நிமிடம் வரைக்கும் எனக்குள்ளே ஒரு குழப்பம் மட்டும்தான் உலாவிக்கிட்டிருக்கு. உங்கள் மேலே உள்ள எந்த மதிப்பும் குறையலைங்க. சும்மா சொல்லுங்க. அந்த விதத்திலே உங்களுக்கு ஒரு சின்ன ஆறுதல் தர முடியுதுங்கறதிலே எனக்கு மகிழ்ச்சி தான்.”

“பாலு, காதலைப் பத்தி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீங்க? சும்மா தயங்காமல் சொல்லுங்க...”

“கடவுள் மாதிரிங்க, அது. என்னால சில சமயம் நம்ப முடியுது. சில சமயம் நம்ப முடியலை. அதான் காதலை தெய்வீகமானதுன்னு சொல்றாங்க போலிருக்கு.”

“எனக்குக் குழப்பமே இல்லைங்க, அதிலே. காதல் ரொம்ப கேவலமானது. உடம்பும், உணர்வும் அதைவிட மோசமானவை. என்னோட தவறுகளுக்கு ஐம்பது சதவீதம் நானேதான் காரணம். எண்ணெய் தடவின பேப்பர்ன்னு தெரியாமல் போய் ஒட்டிக்கிற கொசு மாதிரி... காதல்ங்கிற வலைல விழுந்து என்னோட இறக்கைகளை எல்லாம் ஒடிச்சுக்கிட்டேன். ஒட்டல்ல கை துடைச்சுட்டு எரிஞ்சுடற பேப்பர் கர்ச்சிப் மாதிரி... அவன், என்னைப் பயன்படுத்திட்டு எறிஞ்சுட்டான். ரொம்ப சுலபமா, நம்பினேன். ரொம்ப சுலபமா ஏமாந்துட்டேன்” முழங்கால் களுக்கு நடுவில் முகம் புதைத்து சன்னமாக அழத் தொடங்கினாள்.

“அழாதீங்க. வேணாம். நீங்கள் எதுவும் சொல்ல வேணாம். இன்னொரு நாள் பேசிக்கலாம். தயவு செஞ்சி கட்டுப்படுத்திக்கங்க” என்றான்.

பத்து நிமிடத்திற்கு அவள் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க... ரமேஷ் மணலை அள்ளிக் கீழேப் போட்டுக் கொண்டிருக்க... பாலுவும் அமைதியாகக் குனிந்திருந்தான்.

வீட்டில் பிரச்சினை ஏற்பட்டதில் தொடங்கி, சென்னைக்கு மாற்றலாகி வந்தது வரை எல்லாம் சுருக்கமாகச் சென்னாள், புவனா.

“கைல குழந்தையைப் பாத்துட்டு கணவன் எங்கேன்னு கேக்கற ஒவ்வொருவருக்கும் எல்லாத்தையும் நான் சொல்ல முடியுமா?”

அமைதியாய் இருந்த பாலுவின் கன்னங்களில் ஊர்ந்த கண்ணீரை - நிலவின் ஒளியில் கண்டு...

“என்னைச் சொல்லிட்டு... நீங்கள் ஏன் கலங்கறீங்க? மன்னிச் சிடுங்க. உங்களோட மாலைப் பொழுதைக் கெடுத்துட்டேன். என்னமோ உங்ககிட்டேப் பொய்யைத் தொடர விரும்பலை. சொல்லிட்டேன்” என்றாள்.

அமைதியாக இருந்தான், பாலு.

“என்னைக்காவது அவனை நான் சந்திப்பேன்கற நம்பிக்கை இருக்கு. அன்னிக்கு... அவனை... இப்ப என்ன? சந்திக்கிறப்போ பார்த்துக்கலாம். வாங்க போகலாம். நேரமாச்சு.”

மணலில் விளையாடிய குழந்தையை எடுத்து, தட்டித் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து செருப்பணிந்து கொண்டாள், புவனா.

பாலு அமைதியாக கூட நடந்தான். அவன் மனம் மிக கனமாகிப் போயிருந்தது. அந்தக் கயவன் கண்ணில் பட்டால் கழுத்தை நெரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

10

சசிகலா வீடியோவில் சினிமா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். படம் போரடித்தது.

எழுந்து போய் நிறுத்திவிட்டு மணி பார்த்தாள். ஆறரை. எங்கே இவரை இன்னும் காணோம்?

டெலிபோனை அணுகினாள்.

“ஹலோ, நான் அவர் மனைவி பேசறேன். சொல்லுங்க. என்ன? நாலரைக்கே புறப்பட்டுட்டாரா? சரி” என்று வைத்தாள்.

அலுவலகத்தில் இருந்து வீட்டிற்கு வர இருபது நிமிடம் தான் ஆகும்... எங்கே போனார், இவர்?

சற்று நேரம் நகம் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசலுக்கு வந்து கட்டிப் போட்டிருந்த நாயின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டு சாலையைப் பார்த்தாள். கார் வரவில்லை.

வெளிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு டிரைவர் வந்தார்.

“என்னப்பா?”

“ஆபீஸ்லேர்ந்து அய்யா நான் வண்டி எடுத்துக்கிட்டுப் போறேன், நீ வீட்டுக்குப் போன்னு சொல்லிட்டாருங்கம்மா. இங்கே வீட்டுக்கு மளிகை சாமான் வாங்கி ஷெட்ல வச்சிருந்தேன். அதை எடுத்துக்கிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்.”

“சரி, எடுத்துட்டுப் போ” என்றாள்.

அவன் போனதும் மறுபடி உள்ளே வந்து டெலிபோன் அருகில் எண்கள் எழுதின அட்டையைப் பார்த்து கம்பெனியின் மானேஜர் வீட்டிற்கு சுழற்றினாள்.

“ஹலோ வணக்கம்மா. நான் எம்.டி. சம்சாரம் சசிகலா பேசறேன். உங்கள் வீட்டுக்காரரைக் கொஞ்சம் பேச்சு சொல்லுங்களேன்” என்றாள்.

சிறிது நேரம் காத்திருந்து... ஆண் குரல் கேட்டதும்..

“ஹலோ... மானேஜர் சாரா? வணக்கம். சவுக்கியமா இருக்கீங்களா? ஒரு தடவை வீட்ல கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னேன். வரவே மாட்டேங்கறீங்களே... அப்புறம்... நாலரை மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தாரு இவரு. வந்ததுமே தூங்கிட்டாரு களைப்பா இருக்குன்னு. சாயங்காலம் யாரையோ முக்கியமா சந்திக்கணும்னு காலையே சொல்லிக்கிட்டிருந்தாரு... அவரை எழுப்பலாமா வேணாமான்னு புரியலை. அதான் உங்களைக் கேட்டுட்டு முக்கியமான வேலையா இருந்தா எழுப்பலாமேன்னு கூப்புட்டேன்.”

“இன்னிக்கு எம்.டி. யாரையும் சந்திக்கிற திட்டம் இல்லை யேம்மா...”

“பாம்பே, டெல்லிலேர்ந்து வந்து தங்கியிருக்கிற ஆட்கள் யாரையாச்சும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கா?”

“அப்படி யாரும் வரலையே...”

“முக்கியமான பிசினஸ் மீட்டிங், கிளப் மீட்டிங் ஏதாவது...”

“எனக்குத் தெரிஞ்சி... இன்னிக்கு எதுவுமே இல்லைம்மா.”

“சரிங்க. அப்ப விடுங்க. அவர் தூங்கட்டும். நான் எழுப்பலை” என்று வைத்தாள்.

வியர்த்தது. சேலையின் முனையில் முடிச்சு போட்டாள். அனாவசியமா சந்தேகப்படுகிறேனோ?

நண்பர்கள் யாரையாவது பார்க்கப் போயிருக்கலாமோ?

பின் டிரைவரை ஏன் அனுப்ப வேண்டும்?

அன்றைக்கு மாக்கியில் ரொம்ப தடுமாறினார்.

நான் அசட்டையாக இருக்கிறேனா?

என் பயம் உண்மையானதா? இல்லை நியாயமற்றதா?

எட்டரை மணிக்கு போர்ட்டிகோவில் கார் வந்து நின்று... பிரசன்னா இறங்கி உள்ளே வந்தான். கோட்டைக் கழற்றிக் கொண்டே, “ஏய் சசி... என்ன இது? திரையிலே படமே ஓடலை. நீ திரையைப் பார்த்துக்கிட்டு உக்காந்திருக்கே?” என்று அவள் தோளின் மேல் கோட்டைப் போட்டுவிட்டு டையைப் பிரித்தான்.

கோட்டை முகர்ந்து பார்த்தாள்.

“இது என்ன புது வாசனையா இருக்கே? இந்த வாசனையில நம்மகிட்டே செண்ட் இருக்கா என்ன?” என்றாள்.

“அது என்ன எழவு பேரா தெரியுது... உன் மேசையிலே இருக்கிறதைத்தான் எடுத்து அடிச்சுக்கிட்டுப் போனேன்...”

“மத்தியானம் அடிச்சிக்கிட்டது இன்னும் வாடை இருக்கே?”

வாங்கிப் பார்த்து, “அட! ஆமாம்... வெளிநாட்டு சரக்கா இருக்கணும். சரி, டிபன் என்ன இருக்கு சாப்பிட? களைப்பா இருக்கு. மாடிக்கு எடுத்துட்டு வர்றியா?” என்று கேட்டுவிட்டு படிகள் ஏறி மாடிக்குப் போகும் பிரசன்னாவை வினோதமாகப் பார்த்தாள் சசிகலா.

பொய் சொல்கிறாரா? உண்மை சொல்கிறாரா?

எதையாவது மறைக்கிற மாதிரி தெரிகிறதா?

ஒன்றும் புரியவில்லையே முகத்தில்...

தட்டில் சிற்றுண்டியுடன் மாடிக்குச் சென்றாள். லுங்கி கட்டிக் கொண்டு குளியலறை போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

“ஏன் இவ்வளவு நேரங்க?”

“ஏர்போர்ட் போயிருந்தேன், சசி. அதான் லேட்டாயிடுச்சி.”

“ஏரோப்பிலேன் இறங்கறதைப் பார்க்கப் போனீங்களா?”

“இல்லை. ஏற்றதைப் பார்க்கப் போனேன். புனாலேர்ந்து வந்திருந்த ஒரு முக்கியமான பார்ட்டியை வழியனுப்பறதுக் காகப் போயிருந்தேன்.”

சசிகலாவின் கையில் இருந்த டிபன் தட்டு கை தவறிக் கீழே விழுந்தது.

“என்ன சசி, போட்டுட்டே?”

“கையிலேர்ந்து நழுவிடிச்சிங்க” என்றாள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு.

11

கோப்புகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள், புவனா.

பக்கத்து மேசையிலிருந்து, “மேடம், உங்கள் மேசையிலே இருக்கிற பாலு இண்டஸ்டிரிஸ் ஃபைலை எடுத்துக் கொடுங்க” என்று கேட்கப்பட...

எடுத்துத் தந்தாள்.

பாலு இண்டஸ்ட்ரீஸ்... பாலு!

எத்தனை இங்கிதமான மனிதன். நோகடிக்கிற சொல் ஒன்று கூட அந்த உதடுகள் உச்சரித்தது இல்லை. அடுத்தவரின் மனதில் ஒரு சின்ன விரிசல் ஏற்பட்டால்கூட பதறிப் போய்விடுகிற பாங்கு... அறிமுகம் அதிகமில்லாத ஓர் அன்னியப் பெண்ணிடம் காட்டும் பரிவு, அசட்டுத்தனம் இல்லாத பேச்சுக்கள், வரம்பு மீறாத குறும்பு வார்த்தைகள்.

ஆண்களில்... இதமானவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

எழுதுகிற பாடில் தன் கை தன்னையும் அறியாமல் பாலு, பாலு என்று எழுதிக் கொண்டிருப்பதை கவனித்து திடுக்கிட்டாள்.

ச்சீ... என்ன இது?

தேவையில்லாத சிந்தனைகள் என்னுள் ஏன் நுழைகின்றன?

என் உணர்வுகள் தடுமாறினது ஒருமுறை போதாதா?

சலனங்களே, தயவு செய்து செத்துப் போய் விடுங்கள்.

புவனா எழுந்து போய் தண்ணீர் குடித்து விட்டு வந்து வேலையில் மும்முரம் காட்ட முயன்றாள்.

“புவனா, உங்களுக்குப் போன்.”

ஆச்சரியமாகப் போய் காதில் வைத்தாள்.

“ஹலோ, புவனா பேசறேன்.”

“நான் பாலு பேசறேங்க.”

காரணம் இல்லாமல் உடம்பெல்லாம், மனசெல்லாம் ஓர் உற்சாகம் ஊர்ந்து செல்வதை அவளால் உணர முடிந்தது.

“என்னங்க பாலு?”

“எங்கள் பத்திரிகை ஆபீசை பார்க்கணும்னு சொன்னீங்களே... இன்னைக்கு ஃபாரம் அச்சாக்கிட்டிருக்கு. உங்களுக்கு மதிய உணவு இடைவேளை நேரத்திலே ஓர் ஆட்டோ பிடிச்சி வர்றீங்களா?”

"வர்றேங்க."

"ஆபீஸ் கண்டுபிடிச்சிடுவீங்களா? இல்லை. நான் வந்து அழைச்சுட்டு வரட்டுமா?"

"வேணாம். நான் வந்துடறேன். ஒரு தடவை பஸ்ல போறப்போ பார்த்திருக்கேன்."

"வாங்க. ஒரு மணிக்கா இடைவேளை?"

"ஆமாம்."

"நான் வாசல்லயே நிக்கிறேன்."

உணவு இடைவேளையின் போது சாப்பிடாமலே புறப் பட்டாள். புறப்படும் முன்னர் முகம் துடைத்துக் கொண்டு கைப் பையிலிருந்து மடித்த காகிதத்திலிருந்து பவுடர் எடுத்துப் பூசிக் கொண்டபோது - அது அவளுக்கே வித்தியாசமாய் பட்டது.

ஆட்போ பிடித்து பத்திரிகை அலுவலகத்திற்கு வந்தாள்.

வாசலில் மரத்தடி நிழலில் காத்திருந்த பாலு வந்து "நல்வரவு" என்றான். அழைத்துச் சென்றான். நேராக அச்சகத்திற்கு. படைப் புகள் அச்சக் கோக்கப் பெற்று... 'லே அவுட்' அமைக்கப்பட்டு... பிழை திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு... பிளேட்களில் பதிவு செய்யப் பெற்று... ராட்சச இயந்திரத்தில் உருளைகள் வழியே பயணம் செய்து... வெளியில் விழுந்து... முறையாய் வெட்டப்பட்டு... பின் செய்யப்பட்டு... பார்சல் கட்டப்படுகிற வரை... ஒவ்வொன்றையும் விளக்கினான் பாலு.

ஆர்வமுடன் விழிகள் விரிய கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

வேறு பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று, "லே-அவுட்" செய்கிற ஓவியர்களை அறிமுகப்படுத்தினான்.

பின் வாசலுக்கு அழைத்து வந்தான்.

"ஒரு பத்திரிகை அச்சாகிறதுக்கு முன்னாடி இத்தனை வேலைகள் இருக்கும்னு எனக்குத் தெரியாது."

"ஒரு குண்டுசி தயாராகவே பதினெட்டு விதமான காரியங்கள் நடந்தாகணும், தெரியுமா!"

"சாப்பிட்டீங்களா பாலு?"

"இன்னும் இல்லை. இனிமேல்தான். நீங்கள்?"

"நானும் சாப்பிடலை. நீங்கள் காத்துக்கிட்டு இருப்பீங்களேன்னு அவசரமா வந்துட்டேன். இன்னிக்கு சமைக்கலை நான். சாப்பாடு கொண்டாரலை. காண்டின்லதான் சாப்பிடணும். நீங்கள் கொண்டாந்திருக்கீங்களா?"

"மறந்துட்டீங்களா? அம்மாதான் ஊர்ல இல்லையே... எனக்கு காப்பி மட்டும் தான் போடத் தெரியும். சமையல் எல்லாம் வராது. இங்கே பக்கத்திலே ஓர் ஓட்டல்ல தயிர் சோறு, வடை சாப்பிட்டா பிரச்சினை முடிஞ்சது. வாங்களேன்... என்னோட சாப்பிடுங்களேன்."

இருவரும் நடந்து அருகில் இருந்த ஓட்டலில் நடுக் கூடத்தில் இடம் கிடைக்காமல் குடும்ப அறையில் நுழைந்தார்கள்.

"என்ன சாப்பிடறீங்க?"

"எதாச்சும் சொல்லுங்க."

சர்வர் வர... சொன்னதும்... அவன் விலக...

"பாலு, என்னைப் பத்தி எல்லாம் தெரிஞ்சதுக்கப்புறம் என் மேல கொஞ்சம் வெறுப்பா வருதில்லையா உங்களுக்கு?" என்றாள் மேசையில் நீர்க்கோடு போட்டுக் கொண்டு.

"உங்கள் மேல என்ன கோபம்? உங்களை பொம்மை மாதிரி தன் விருப்பத்துக்கு விளையாடப் பயன்படுத்திக்கிட்ட அந்தப் பொறுக்கி மேலதான் வெறுப்பு வருது. வெறுப்பு கூட இல்லைங்க; வெறியே வருது..."

"என்னோட பங்கும் அதிலே இருக்கே..."

"ப்ளீஸ்... அதையெல்லாம் இப்ப பேசாதீங்க. கஷ்ட நினைவுகளை மறுபடி மறுபடி நினைச்சுக்கிறது இன்னும் உங்களை புண்படுத்தும். சுத்தமா மறந்துடுங்க."

"அத்தனை சுலபமா?"

"சிரமம்தான். உங்களுக்கு ஒரு மாற்றம் வேணும். புதுசா எதிலயாவது ஈடுபடுங்க. சினிமா நிறையப் பாருங்க. புத்தகங்கள் படிங்க. கலகலப்பா பேசுங்க. உங்களை மாத்திக்கிட்டே வாங்க. இது ஒருநாள் காரியம் இல்லைதான். ஆனால் நடந்தாகணும்."

நிமிர்ந்து ஒருமுறை அவனைப் பார்த்துவிட்டுக் குனிந்து கொண்டாள்.

சாப்பிட்டுவிட்டுக் கை கழுவினார்கள்.

"பாலு, பணம் நான் தர்றேன்" என்றாள்.

"நல்லா இருக்கே... எங்கள் ஆபீசைப் பாக்க வந்துட்டு... எனக்கும் சேர்த்து நீங்கள் கொடுப்பீங்களா?"

கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து, "பீடா வேணுமா?" என்றான்.

"கட்டாயம் இல்லை."

பாலு போய் அருகாமைக் கடையில் தன் சிகரெட்டைக் கொளுத்திக் கொண்டு, பீடாவுடன் திரும்பி வந்தான்.

வாங்கி சாப்பிட்டுக் கொண்டு... இருமினாள்.

"ஓ... சாரி..." என்று சிகரெட்டைக் கீழே எரிந்தான்.

"பரவால்லைங்க. அனாவசியமா சிகரெட்டை வீணாக் கிட்டங்க - எனக்காக."

"பரவால்லை, வாங்க ஆட்டோ பிடிச்ச விடறேன்."

நகராமல் நின்றாள்.

"வாங்க. நேரமாகலையா?"

"பாலு, ப்ளீஸ்... என்னை அப்படிச் கூப்புடாதீங்க. ரொம்ப அன்னியமாப் படுத்து. நமக்குள்ளே வயது வித்தியாசம் எதுவும் இல்லை. சும்மா புவனானே கூப்பிடுங்க" என்றவளை நிதானமாகப் பார்த்தான்.

12

அலுவலகம் முடிந்து, ரமேஷை காப்பகத்தில் வாங்கிக் கொண்டு அந்த பெரிய மளிகைக் கடைக்குப் போய் பட்டியலைக் கொடுத்துவிட்டுக் காத்திருந்தாள், புவனா.

நேர் எதிரே நடைபாதையில் நின்றுகொண்டு ஓர் இளைஞனும், பனியன் அணிந்த பெண்ணும் "கோன் ஐஸ்கிரீம்" சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் சாலையை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு சட்டென்று தன் ஐஸ்கிரீமை அவளிடம் நீட்ட... அவளும் தன்னுடையதைத் தர... இருவரும் "கோன்"களை மாற்றிக் கொண்டு ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து சுவைத்துக் கொண்டிருக்க...

புவனா உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

"போட்டாச்சும்மா, நூற்றி நாப்பத்தெட்டு ரூபா, இருபது காசு."

"தந்துவிட்டு, பையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து, பஸ்குக்குக் காத்திருந்தாள்.

எதிரே ஒரு பெரிய ஆயத்த ஆடைக் கடையில் கண்ணாடிக்குள் விதவிதமான டி.சட்டைகளும் பனியன்களும் பின் குத்தி நின்றன.

பாலு ஏன் இந்த மாதிரி சட்டைகள் அணிவதில்லை?

அணிந்தால் அவருக்கு எடுப்பாக இருக்கும்.

சீ... என்ன நினைவுகள்... என்ன... என்ன...
பாலு எதை அணிந்தால் எனக்கென்ன?
எண்ணங்களே, தயவு செய்து, அத்து மீறி உலவாதீர்கள்.
பஸ் வரும் திசையைப் பார்த்தாள்.
வெரிச்!

கடிகாரம் கட்டியிருந்த கையைப் பின்னால் வைத்துக் கொண்டு
ஒருவன் இவளிடம், "மேடம், டைம் என்ன?" என்றான்,
பற்களைத் திறந்து.

"உங்கள் கைல என்ன இருக்கிறது திருவிழால் வாங்கினதா?"
என்றாள், இவள்.

அவன் வழிந்து, "டைம் சரியா அட்ஜஸ்ட் பண்ணி
வைக்கிறதுக்காகக் கேட்டேன்" என்று நகர்ந்தான்.

அவன் நடந்து போய் இன்னொருவனை அடைந்ததும் அந்த
இன்னொருவன், "நான்தான் சொன்னேன், இல்லே? தினம்
தனியா குழந்தையோட நிக்கிறதை வச்சிக்கிட்டு தப்பா முடிவு
பண்ணாதேன்னு..." என்று சொல்லிக் கொண்டு நடந்தது
இவளுக்குக் கேட்டது.

கடவுளே, அப்படியென்றால்... மனதில் என்ன நினைத்துக்
கொண்டு என்னைக் கேட்டான், அவன்...!

உடம்பெல்லாம் விறுவிறு என்று ஆத்திரம் ஏறியது.

அதே நேரம் அவமான உணர்ச்சியும் படர்ந்தது.

இதோ, அருகில் தன் கணவனோடு நிற்கிற இந்த யுவதியை
அவன் நேரம் கேட்கவில்லையே... என்னை... என்னை...

புவனாவுக்கு அழகையாக வந்தது.

சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு... சாலையை...
கார்களை... நடமாடும் பொம்மைகளைப் பார்த்து மனதின்
வெப்பத்தைத் தணிக்க முயன்றபோது...

திடுக்கிட்டாள். "என்னவாயிற்று மகாலிங்கா பாடிமலை"

எதிரே இருந்த அந்த ஆடைக் கடையின் படிதளில் கையில்
பெரிய அட்டைப் பெட்டியுடன் இறங்கி, காரை நோக்கி நடந்து
கொண்டிருப்பவன்...

சந்தேகமே இல்லை... பிரசன்னாதான்!

மறக்கக்கூடிய முகமா?

புவனாவின் நரம்பு அனைத்திலும் ஒரு துள்ளல்.

அவசரமாக சாலையைக் கடக்க முற்பட்டாள்.

அவன் காரில் ஏறி அமர்வதும், கிளம்புவதும்... பார்த்துக்
கொண்டே வேகமாகக் கடக்க நினைத்தும்... குறுக்கே எறும்பு
வரிசையாக வந்துகொண்டே இருந்த வண்டிகள் அவளை
அத்தனைச் சலபமாகக் கடக்க அனுமதிக்கவில்லை.

குழந்தையை வேறு வைத்துக்கொண்டு... ஒரு வெறியுடன்
வேகமாக ஓடி... கிட்டத்தட்ட ஒரு காரில் உரச இருந்து...
சாலையின் அந்தப் பக்கம் அவள் வந்து சேர்ந்தபோது...

அந்தக் கார் தூரத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மூச்சு வாங்க அப்படியே நின்றாள்.

போ. போடா... எங்கே போய் விடுவாய்?

இதே நகரத்தில்தான் இருக்கிறாய் நீ. உன்னை நான் எத்தனை
அருகில் நெருங்கி விட்டேன் தெரியுமா?

ஒரு யோசனை மின்ன... அந்த ஆடைக் கடைக்கு அவசரமாக
சென்றாள். பணம் செலுத்தும் பகுதிக்கு வந்தாள்.

"சார், இப்போ ரெண்டு நிமிஷம் முன்னாடி கறுப்பு பாண்ட்,
கோட் போட்டுக்கிட்டு, ஒரு பெரிய அட்டை பெட்டியோடு
இறங்கிப் போனாரே..." என்றாள் பப்பாடப்பாக.

"ஆமாம். அவருக்கென்ன?"

"அவரோட விலாசம் தெரியுமா, சார்?"

"எங்களுக்கு எப்படிங்க தெரியும்? அவர் அடிக்கடி வருவார். ஆனால், அவர் பேர்கூட எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆமாம், எதுக்கு கேக்கறீங்க?"

"அவரு எனக்கு ரொம்ப வேண்டியவரு. ரொம்ப நாளா அவரைப் பார்க்கலை. இன்னிக்கு சாலையில் எதிர்பக்கமிருந்து பார்த்து இந்தப் பக்கம் வரறதுக்குள்ளே அவர் கார்ல போய்ட்டார். எனக்கோர் உதவி செய்வீங்களா?"

"என்ன?"

"என்னோட பேரும், ஆபீஸ் போன் நம்பரும் தர்றேன். அடுத்த தடவை அவர் உங்கள் கடைக்கு வந்தால், அவரோட அட்ரஸ் கேட்டு வாங்கி எனக்கு போன்ல தெரிவிக்கிறீங்களா? நான் கேட்டேன்னு சொல்ல வேணாம். ஏன்னா நான் அவரை எதிர்பாராம சந்திச்சி, அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கணும்" என்றாள்.

"சரிங்க" என்றான், அந்த இளைஞன்.

தன் பெயரையும், தொலைபேசி எண்களையும் குறித்துக் கொடுத்துவிட்டு, "அவசியம் இந்த உதவியை எனக்குச் செய்ங்க... ப்ளீஸ்..." என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தாள்.

நடைபாதைக் கடைகளில் ஒன்றின் முன் நின்றாள்.

"ஏம்பா... அந்தக் கத்தி என்ன விலை?" என்றாள் புவனா.

13

மொட்டை மாடியில் அந்தக் கவிதை புத்தகத்தோடு -
கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றிருந்தான், பாலு.

நீளமான... சிவப்புக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட அந்த மொட்டை மாடியின் இன்னொரு கடைசியில் தண்ணீர் தொட்டிக்கும் மேலே... இரண்டு சிட்டுகள் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

கையிலிருந்த புத்தகத்தின் பக்கங்கள் படபடத்தன.

நிறுத்தி ஒரு கவிதையை வாசித்தான்.

காதலி என்று யாரும் பிறக்கவில்லை.
உன்னவள் உன் எதிரிலே இருக்கிறாள்.
ஊரெல்லாம் தேடாதே!

மூடிவிட்டு மேகத்தைப் பார்த்தான்.

மாலை வானத்தில் சிவப்புச் சிதறல்.

எனக்குப் பிடித்தவள், என் பிரியங்களுக்கு உரியவள், நினைக்கையில் மனதுக்கு இதம் சேர்ப்பவள். என்னைப் புரிந்து கொண்டவள், என்னை நேசிப்பவள்... எங்கே இருக்கிறாள் என்னவள்?

குனிந்து கீழே பார்த்தான்.

சாலையிலிருந்து குடியிருப்பை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள், புவனா.

கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு நின்று அவளையே பார்த்தான்.

புவனா இவனைப் பார்த்துவிட்டாள்.

கையசைத்தாள்.

பதிலுக்கு அசைத்தான்.

இவர்கள் என்னுடன் பேசுகையில் என்னுள் தோன்றும் இனிமை பொய்யா?

புவனா - அழகானவள், இனியவள், புரிந்தவள், பாதிக்கப் பட்டவள், துணிந்தவள், இதமானவள்.

இவள்தான் அந்த கவிதைப்படி... சீ... கிறுக்குத்தனமா சிந்தனைகள்... சற்று உரிமையுடன், ஓர் ஆறுதலுக்காக, நெருக்கமாகப் பழக நினைக்கும் புவனாவை... ஒரு நட்பில் தன் கவலைகளைக் களைந்துவிட நினைக்கும் புவனாவை...

நட்புதானா இது?

ஏன் எனக்கு இந்த சந்தேகம் அடிக்கடி வருகிறது?

ஒருவேளை... நான்... புவனாவை...

என்ன இதெல்லாம்?

சரி... குழப்பமான யோசனைதான். ஆனால், அப்படி ஓர் எண்ணம் என்னுள் உலவத் தொடங்கியிருப்பது உண்மை தானே? என்னை நானே அடக்கி, அதட்டுவதில் அர்த்தமில்லையே...

"குட் ஈலினிங், பாலு."

திரும்பினான்.

புவனா, காற்றில் அவளின் சேலைத் தலைப்பு படபடத்தது. தலை முடி மாலைய் சூரியனின் பின்னணியில் வெள்ளிக் கம்பிகளாய் பிசிறடிக்க...

ஒரு தேவதை நடந்து வருவதைப் போல...

அய்யோ... என்ன ஆயிற்று என் மனதிற்கு?

புவனாவை இந்த மாதிரி இன்னொரு கோணத்தில் இதுவரை பார்த்ததே இல்லையே...

"குட் ஈலினிங்" என்று சொல்லிவிட்டு அவசரமாக கண்களை விலக்கிக் கொண்டான். தூரத்த் மரங்களைப் பார்த்தான்.

"பாலு, அவனை நான் சந்திச்சேன், இன்னிக்கு."

சட்டென்று திரும்பினான்.

"யாரை? யாரை, புவனா? அவனையா?"

"அவனைதான். ஆனால், நான் அவனை நெருங்கறதுக்குள்ளே தப்பிட்டான்."

நடந்ததைச் சொன்னான்.

ஒரு கடுமையான ஆங்கில வார்த்தையால் அவனைத் திட்டினான், பாலு.

"ச்சே... தப்ப விட்டுட்டங்களை."

"பரவால்லை, பாலு. அவன் இங்கேதான் இருக்கான்ங்கிறது போதும்; கூடிய சீக்கிரம் கண்டு பிடிச்சிடலாம். கண்டுபிடிச்சி..."

"என்கிட்டே சொல்லுங்க. மூஞ்சில காறித் துப்பிட்டு... ஆத்திரம் தீர... கன்னத்தில அறைஞ்சுட்டு... மன்னிக்கணும்..."

"என்ன இருந்தாலும் ரமேசுக்கு அப்பா இல்லையா?"

"பாலு, என்ன நினைச்சுக்கிட்டு பேசறீங்க, நீங்கள்? ரமேசுக்கு அவன் காரணகர்த்தா அவ்வளவுதான். அதனால் அவன் அப்பாவோ - எனக்கு உரிமை உள்ள கணவனோ ஆயிட மாட்டான். என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும்... என் வாழ்க்கையை சூறையாடின ஒரு நாசக்காரன், அவன். ஒரு வெறிபிடிச்ச மிருகம். அவனை சந்திச்ச என்னை ஏத்துக்கங்க... வாழ்வு கொடுங்கன்னு நான் கெஞ்சப் போறேன்னு நீங்கள் எதிர்பார்க்கறீங்களா? அவன் எனக்குத் தந்த இந்த வாழ்க்கைக்கு ஒரே ஒரு நன்றிக் கடன் பாக்கியிருக்கு. அதுக்காகத்தான் அவனை சந்திக்கத் துடிக்கிறேன். அவனோட வாழறதுக்காக இல்லை."

பாலு அமைதியாய் இருந்தான்.

பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவள் கீழே விளையாடும் குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"புவனா" என்றான்.

"என்னங்க பாலு?"

"ஒண்ணுமில்லை."

"என்னமோ சொல்ல வந்தீங்க. சொல்லுங்க."

"ஒண்ணுமில்லை. மழை வர்ற மாதிரி இருக்கு... வாங்க போய்டலாம்."

14

டெலிபோனில் மும்முரமாய் இருந்தான் பிரசன்னா.

ஒரு கையெழுத்துக்காக ஒருத்தர் ஃபைலைப் பிரித்து வைத்து நீட்டிக் கொண்டு காத்திருந்தார்.

பேசிக்கொண்டே அதில் கையெழுத்திட்டு அனுப்பினான்.

அவர் போனதும்...

உள் தொலைபேசியின் பித்தான் அழுத்தி...

"மிஸ்.ராஜாத்தியை வரச் சொல்லுங்க" என்றான்.

ராஜாத்தி பென்சிலும், குறிப்பெடுக்க நோட்டும் கொண்டு வந்தாள். ஷிபான் சேலை தோளில் இருந்து சரிய முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தது. வந்து மேசைக்கு அருகில் நின்றாள்.

"சொல்லுங்க சார்" என்றாள்.

"இப்போ உன் முதலாளியா கூப்பிடலை. உன் காதலனா கூப்பிட்டேன்."

"என்னங்க?" என்றாள்.

"நாளைக்கு என்னோட சில்வர் சான்ட்குக்கு பிக்னிக் வர்றே நீ."

"ஊகும். கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி எங்கேயும் வர மாட்டேன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்?"

"நான் கணக்கு வச்சிக்கலை. ஆனால், ராஜாத்தி. உன் பயம் என்னன்னு எனக்குப் புரியலை."

"உங்களுக்கா புரியாது?"

"சரி, கொஞ்சம் வெளிப்படையாவே பேசுவோமே... என் முதல் மனைவிக்கிட்டே சம்மதம் வாங்கிட்டு உன்னை இரண்டாம் கல்யாணம் செஞ்சுக்கப் போறேன்னு நான் உன்கிட்டே தீர்மானமா, உறுதியா சொல்லிட்டேன். அப்புறம் என்ன?"

"சொல்லிட்டா ஆச்சா? செயல்படுத்தறது எப்போ?"

"பக்குவமா விஷயத்தை ஆரம்பிக்க வேணாமா கண்ணு. அந்த ஒரு சுபமான நேரத்துக்காகத்தான் நான் காத்துக்கிட்டிருக்கேன். உன்னை என்னோட பிக்னிக் கூப்பிடறதுக்கான காரணம் என்ன? இங்கே சென்னையில நாம தனியா சந்திச்சி ரொம்ப நேரம் பேசறதுக்கு நேரமே கிடைக்கிறதில்லை. அதனாலதான் தனியா போய்டலாம்னு சொல்றேன். நம்ம கல்யாணத்தைப் பத்தி இன்னும் விரிவா சில விஷயங்கள் பேச வேண்டியிருக்கு. என்ன, போலாமா?"

"இன்னும் என்னங்க பேசணும்? நீங்கள் உங்கள் மனைவி கிட்டே சம்மதம் வாங்கணும். அது ஒரு தடைதானே? வேற என்ன சிக்கல் இருக்கு?"

"வேற எதுவும் இல்லை. அந்த சம்மதத்தை எந்த வழியிலே வாங்கறதுன்னு முடிவு பண்ண வேணாமா?"

"அது நீங்கள் செய்ய வேண்டிய முடிவு."

"உன்னோட ஆலோசனை எனக்குத் தேவை."

"இங்கேயே சந்திக்கலாம். வெளியூர் வேணாம்."

கொஞ்சம் சிந்தித்து... கொஞ்சம் சிரித்து...

“ஒகே” என்றான். “ராஜாத்தி, உன் கற்புக்காக நீ பயப்படறே. என்னை நீ இன்னும் முழுசா நம்பலைன்னு தெரியுது. முழு நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமா நான் நடந்துக்கிட்டு அதுக்குப் பிறகு பிக்குக் கூப்பிடறேன். சரிதானே?”

“அப்படி இல்லைங்க சார்...”

“சார் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடாதுன்னு சொல்லி இருக்கேன் இல்லையா? இங்கே வா... இந்த சேலை எங்கே வாங்கினே?”

“பர்மா பஜார்ல...”

“ரொம்ப நைசா இருக்கே...” என்று பிரசன்னா சேலையைத் தொட்டுப் பார்த்த இடத்தில் நெளிந்தாள். விலகினாள். சிரித்தாள்.

“இதுகூட கல்யாணத்துக்கப்புறம்தான்னு சொல்லிடப் போறியோன்னு பயந்தேன். சரி, வந்தது வந்தே. தந்துட்டுப் போ...”

“என்ன, பென்சிலையா?”

சட்டென்று அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தபோது...

கதவு மென்மையாகத் தட்டப்பட்டது.

அவசரமாக விலகினாள்.

“யெஸ்... உள்ளே வாங்க” என்று சொல்லிவிட்டு ராஜாத்தியைப் பார்த்து. “மேடம், நீங்கள் அடுத்த லெட்டரை குறிப்பு எடுத்துக்கறீங்களா? பம்பாய் - தேவராஜ் கம்பெனிக்கு...” என்று திரும்பினான்.

உள்ளே வந்து புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தாள் சசிகலா.

“அலோ மனைவியே, இது என்ன ஆச்சரியமான விஜயம்?”

அவள் சிரித்துக் கொண்டே வந்து எதிரே அமர்ந்தாள்.

லேசான நடுக்கத்துடன் நின்ற ராஜாத்தியைப் பார்த்தாள்.

“மேடம், நீங்கள் போங்க. மிச்ச லெட்டர்களை அப்புறமா சொல்றேன்” என்றான் பிரசன்னா.

அவள் போனதும்...

“வீட்டையே சும்மா உக்காந்திருக்கிறது போரடிக்குதுங்க. அதான் புறப்பட்டு வந்துட்டேன்.”

“தாராளமா. கம்பெனியே உன் பேர்லதானே இருக்கு? முதலாளியம்மா வாரதுக்கு தடை என்ன இருக்கு? ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிடறீங்களா முதலாளியம்மா?” என்றான் பொய்யான பவ்யத்துடன்.

“ஒண்ணும் வேணாம்” என்று மேசை மேலிருந்த தட்டு மூடிய தம்ளரில் இருந்து தண்ணீர் குடித்தாள்.

“என்னங்க...”

“இனிமே தினம் நான் இங்கே வர்றேனே... வீட்ல நேரமே ஓட மாட்டேங்குது. இதே அறையில உங்களுக்கு உதவியா. உங்க வேலைகளைப் பகிர்ந்துக்கறேனே... ரெண்டாவது, ஒவ்வொரு தடவையும் முக்கியமான கையெழுத்துக்களுக்காக வீட்டுக்கு வீட்டுக்கு ஆள் அனுப்ப வேண்டியதில்லையே...”

“ம். நல்ல ஐடியாதான். தாராளமா வாயேன்” என்று எழுந்தான் பிரசன்னா.

“என்ன எந்திரிச்சிட்டிங்க?”

“தொழிற்சாலைக்குப் போகணும். கூய வர்றியா?”

“இல்லை, நான் இங்கேயே இருக்கேன். நீங்க போயிட்டு வாங்க.”

“சீக்கிரம் வந்துடறேன்” என்று பிரசன்னா வெளியேறு முன்.

“உள் தொலைபேசில ஒண்ணாம் நம்பர் அழுத்தினால் என்னோட உதவியாளர் பேசுவான். எதாச்சும் வேணும்னா அவனைக் கூப்பிட்டு சொல்லு. செஞ்சித் தருவான். காலுக்குக் கீழே பெடல்

இருக்கு. அழுத்தினா... பியூன் வருவான். ஏதாச்சும் வரவழைச்சு சாப்பிடு" என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான்.

சசிகலா எழுந்து மேசையைச் சுற்றி வந்து... சுழலும் சொகுசான ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள். அருகில் தரையில் இரண்டு உதிரி மல்லிகைகளைக் கண்டாள். எப்படி வந்தன?

அந்த டைப்பிஸ்டு தலை நிறைய மல்லிகைப் பூ வைத்திருந்தாள். நான் பார்த்தபோது சேலை சற்று அவசரமாக சரி செய்யப்பட்ட மாதிரி இருந்தது.

ஒருவேளை... இவர்...

ச்சீ. தொட்டதெற்கெல்லாம் சந்தேகப்படுகிறேன்.

பூக்கள் தானாக உதிர்ந்திருக்கலாம்.

நாற்காலியில் சுழன்று, அருகில் சுழலும் ராக்கில் வரிசையாக இருந்த ஃபைல்களைச் சுழற்றிக் கொண்டே வந்தாள்.

"நிர்வாக அதிகாரியின் குடும்பச் செலவுகள்" - என்னும் ஃபைல் சுழன்று வந்தபோது... அதை மட்டும் எடுத்தாள்.

புரட்டி உன்னிப்பாகப் படித்தாள்.

புருவங்கள் உயர்ந்தன.

விபரமே இல்லாமல் வாரத்திற்கு ஒருமுறை ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் என்று செலவுக் கணக்கு எழுதப்பட்டிருந்தது.

அப்படி என்ன செலவுகள்?

வரட்டும். கேட்டுவிடலாம்.

அந்த ஃபைலை எடுத்துத் தனியாக வைத்துவிட்டு... மேசையின் இழுப்பறைகளை இழுத்து ஆராய்ந்தாள்.

தொலைபேசி எண்கள் அடங்கிய புத்தகத்தைப் பார்த்ததும் எடுத்தாள்.

ஆங்கில எழுத்து வரிசையில் விலாசங்கள் இருந்தன.

"ஏ" பகுதியைத் திறந்தாள்.

அய்யாசாமி - அமுதன் - அழகிரி -

பிறகு...

அனு - ஆர்த்தி - அபர்னா - அஞ்சனா - அலிமா -

என்று நிறைய பெண்களின் எண்களாகவே இருந்தது. ஒவ்வொரு எழுத்துப் பகுதியிலும் எக்கச்சக்கமான பெண்களின் தொலைபேசி எண்கள் குறிக்கப்பட்டிருந்தன.

கடவுளே... இவர்கள் எல்லோரும் இவரோடு வியாபாரத் தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்று நான் நம்ப வேண்டுமா?

பின்னே... இவர்கள் எல்லாம்...

சுபா என்ற பெண்ணின் தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றினாள்.

"ஹலோ... சுபா பேசுறேன்" என்றது இனிய குரல்.

"ஹலோ மேடம். நான் மிஸ்டர் பிரசன்னாவோட செக்ரட்டரி பேசுறேன்."

"அப்படியா? சொல்லுங்க."

என்ன சொல்வது? எந்த பிரசன்னா என்று அவள் கேட்பாள் என்று எதிர்பார்த்தால்... சாதாரணமாகச் சொல்லச் சொல்கிறாளே...

"நாளைக்கு நீங்க ஓய்வா இருக்கீங்களான்னு கேக்கச் சொன்னார்."

"பொய். பிரசன்னா எப்பவுமே அவரே நேரடியா போன் செய்வார். நீங்க யார் பேசற? சொல்லுங்க."

படக் என்று வைத்துவிட்டாள் சசிகலா.

அப்படியென்றால்? அப்படியென்றால்?

ராமன் என்று நான் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் என் கணவர் இத்தனை மோசமானவரா? என்னிடம் காட்டும் அன்பு எல்லாம் வேஷமா? என்னைக் காதலித்தது கூட பொய்யா? எல்லாம் என் தந்தையின் திரண்ட சொத்துக்களை அனுபவிப்பதற்காகப் போட்ட நாடகமா? இல்லறம் என்பதே இவருக்குப் பணம்

சம்பாதிக்கும் ஒரு வழியா?

எவ்வளவு தூரம் நம்பினேன்...

அடிமட்டமாய் ஏமாந்துவிட்டேன்.

மேசையில் இருந்த அத்தனைப் பொருள்களையும் தூக்கிப் போட்டு உடைக்க வேண்டம் போல் வெறி வந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள்.

அவன் திரும்பி வந்தபோது... மேசை மேல் கவிழ்ந்திருந்தாள்.

பிரசன்னா அருகில் வந்து முதுகில் கை வைத்தபோது நிமிர்ந்தாள்.

"சசி, என்னம்மா ஆச்சு? தலை வலிக்குதா?" என்று நெற்றியில் தொட்டுப் பார்த்து, "ஐயோ... சுடுது. லேசா... காய்ச்சல் மாதிரி இருக்கா?" என்றான்.

இந்தப் பதற்றம் பொய். இந்த உருக்கம் பொய்.

இந்த கரிசனம் பொய். இந்த அதிர்ச்சி பொய்.

"ஒண்ணுமில்லை. விடுங்க."

"இல்லை. இதை அலட்சியப்படுத்தக் கூடாது."

"இத்தனை நாள் அலட்சியமாதான் இருந்துட்டேங்க."

"இனிமே இருக்காதே. வா, டாக்டர்கிட்டே போகலாம்."

"இனிமே ஜாக்கிரதையாக இருக்கேன்" என்றாள்.

அவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்து காரில் ஏற்றினான் பிரசன்னா.

15

மணி பனிரெண்டரையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பாலு கொட்டாவி விட்டான்.

மேசை மேலிருந்த பிளாஸ்கை கவிழ்த்து சூடான உருட்டி விட்டு மேசை விளக்கை சரி செய்து வைத்துக் கொண்டு... மீண்டும் அந்த பாதியில் இருந்த கட்டுரையைத் தொடர ஆரம்பித்தான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் வீட்டின் கதவு அவசரமாகத் தட்டப் படுவதை உணர்ந்தான். இந்த நேரத்தில் யார் என்று புரியாமல் போய் கதவைத் திறந்தான்.

பதட்டத்துடன்... கண்கள் கலங்க நின்று கொண்டிருந்தாள் புவனா.

"என்னங்க புவனா? இந்த நேரத்திலே..."

"பாலு... குழந்தைக்குத் திடீர்ன்னு உடம்பு தூக்கித் தூக்கிப் போடுது. உடம்பு அனலா கொதிக்குது. மூச்சு விடறதுக்கு சிரமப்படறான். எனக்கு எதுவும் புரியலை. இங்கே பக்கத்திலே டாக்டர் எங்கே இருக்காரன்னும் தெரியலை. அதான் உங்களை தொந்தரவு பண்ணிட்டேன்..."

"என்னங்க நீங்க... இதெல்லாம் போய்த் தொந்தரவுன்னு சொல்லிக்கிட்டு... வாங்க, பார்க்கலாம்..." என்று அவசரமாக அவளோடு ஓடி அவளின் வீட்டிற்குள் நுழைந்து தூளியில் படுத்திருந்த ரமேசைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

"புவனா. வீட்டைப் பூட்டிக்கங்க. ரமேசை எடுத்துக்கங்க. இதோ வர்றேன். சட்டை போட்டுட்டு வந்துடறேன்" என்று ஓடினான்.

தன் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்து...

"வாங்க. நிதானமா வாங்க. கீழே வாங்க. வாட்ச்மேன் சைக்கிளை வாங்கிக்கலாம். கொஞ்சம் தூரமாதான் போகணும். வேற வழி இல்லை. இந்த நேரத்துக்கு ஆட்டோ, டாக்சி எதுவும் கிடைக்காது."

கீழே வந்தார்கள்.

பாலு வாட்ச்மேனிடம் சொல்லி அவனின் விளக்கெறியாத சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வந்து ஏறிக் கொண்டு காலூன்றி...

“குழந்தையை பத்திரமா பிடிச்சிக்கிட்டு உக்காருங்க புலனா” என்றான்.

அவசரமாகப் பின்னால் அவள் உட்கார்ந்துகொள்ள.

வியர்க்க... வியர்க்க மிதித்தான் பாலு.

அரை மணி கழித்து... இருபத்து நாலு மணி நேரமும் சிகிச்சை பார்க்கும் டாக்டரின் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தார்கள். டாக்டர் உறங்கிக் கொண்டிருக்க... உதவியாளரிடம் சொல்லி எழுப்பி...

டாக்டர் அவசரமாக சோதித்துப் பார்த்தார்.

“ரெண்டு ஊசி போடணும். ஒண்ணு என்கிட்டே இருக்கு. இன்னொன்று வாங்கிட்டு வந்துடுங்க” என்று எழுதித் தந்தார்.

“புலனா நீங்க பார்த்துக்கங்க. நான் போய் வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

பாலு வேகமாய் வெளியேறி சைக்கிள் மிதித்து... பத்தே நிமிடத்தில் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

ஊசி போட்டுவிட்டு இரண்டு விதமான மாத்திரைகளைத் தந்தார் டாக்டர்.

“அவசரத்திலே நான் மணிபர்சை எடுத்துக்கலை பாலு” என்றான் சன்னமாக.

“பரவால்லை. என்கிட்டே இருக்கு” என்று டாக்டரிடம் பணத்தை கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

மறுபடியும் சைக்கிள் பயணம்.

“நீங்க இல்லைன்னா நான் திண்டாடியிருப்பேன் பாலு. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றது?”

“உளறாதீங்க புலனா. ஒரு மனிதனோட கடமை இதெல்லாம். ஒருத்தன் நல்லவனா இருக்கிறதுங்கறதுதான் இயல்பான குணம்.

அதிலேர்ந்து நிறைய பேர் மாறிடறதாலே... நல்லவனா... இயல்பா இருக்கிற ஒருத்தனே நமக்கு மகான் மாதிரி தெரியறான். இதெல்லாம் நன்றி எதிர்பார்த்து செய்ற விஷயங்களா புலனா?”

காலனிக்கு வந்து மாடிக்கு வந்தார்கள்.

“நிம்மதியா தூங்குங்க. ஏதாச்சும் வேணும்னா தயங்காமல் என்னைக் கூப்பிடுங்க. நான் அன்னியன் இல்லை” என்றான் பாலு.

“நான் அப்படி நினைக்கலையே பாலு. அப்படி நினைச் சிருந்தா உங்களை எழுப்பியிருக்கவும் மாட்டேனே... குட்டைநட்” என்றாள் புலனா.

16

கட்டிலில் படுத்திருந்த சசிகலா மேலே சுழலும் மின் விசிறியையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பிரசன்னாவும் இரவு உடையை அணிந்துகொண்டு, இரவு விளக்கைப் போட்டு... மற்ற விளக்கை அணைத்து விட்டுக் கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

படுத்து... அவளை அணைத்துக் கொள்ள முற்பட்டபோது... கையை விலக்கினாள்.

“என்ன சசி? என்ன ஆச்சு? உடம்பு சரியில்லையா?”

“ஆமாம்” என்றாள்.

“அப்ப சரி, நல்லா தூங்கு. ஓய்வு எடுத்தால் எல்லாம் சரியா போய்டும்” என்று அவளுக்குப் போர்வையைப் போர்த்தி விட்டான்.

"சசி, எனக்கு உன் மேல ஒரு கோபம்."

"என்ன?"

"ஒரு விசேஷமான செய்தி சொல்லப் போறேன்னு சொன்னேன். அது என்னன்னு நீ கேக்கவே இல்லை, அப்புறம்."

"சொல்லுங்க."

"அடுத்த மாசம் வர்ற சட்டசபை தேர்தல் நான் நிக்கப் போறேன் சசி. இப்போ இருக்கிற ஆளுங்கட்சியிலே நான் ஆறு வருடமா உறுப்பினன். பெரிய தலைவர்கள் வரைக்கும் ஏற்கனவே கொஞ்சம் பழக்கம் உண்டு. இன்னும் ரெண்டு நாள்ல வேட்பாளர்கள் பட்டியலை கட்சி வெளியிடும். அதிலே என் பேரும் உண்டு. பேப்பர்ல பாத்து நீ ஆச்சரியப்படுவேன்னு சொல்லாமல் இருந்தேன். ஆனாலும் அடக்க முடியலை. பொண்டாட்டிக்கிட்டே ரகசியம் இருக்கக் கூடாதில்லையா?"

ஓகோ. என்னிடம் வேறு எந்த ரகசியத்தையும் மறைக்க வில்லையா?

பேசாமல் இருந்தாள் சசிகலா.

"என்ன சசி, பேசவே இல்லை?"

"தேர்தல் நிக்கிறதுன்னா... நிறைய செலவாகாது?"

"ஆகட்டுமே... கட்சியிலே நிறைய செலவு செய்வாங்க. நாமும் கொஞ்சம் செலவு செய்யணும். நமக்கென்ன சொத்துக்குப் பஞ்சமா? இல்லை வருமானத்துக்குப் பஞ்சமா? கொஞ்சம் செலவு பண்ண வேண்டியதுதான்."

"கொஞ்சம்னா எவ்வளவுங்க?"

"சில லட்சங்கள். நமக்கு அற்பக் காசு சசி."

நமக்கு! நீங்களா சம்பாதித்தீர்கள்? அத்தனையும் என் தந்தை சேகரித்த உழைப்பின் வெகுமதிகள். நீங்கள் சுயமாக இதில் என்ன செய்தீர்கள் - கரைப்பதைத் தவிர?

"எனக்கென்னவோ பிடிக்கலைங்க."

"மண்டு! எம்.எல்.ஏ. ஆனதும்... எனக்கு ஒரு மந்திரி பதவி தர்றதுக்கும் தலைவர் வாக்கு தந்திருக்கார், சசி. உன் கணவன் மந்திரின்னா அதிலே உனக்குப் பெருமை இல்லையா?"

மந்திரி என்பதைவிட யோக்கியன் என்பதில்தான் எனக்கும் பெருமை என் அன்புக் கணவரே... நீங்கள் யோக்கியரா? உங்கள் மனைவியையே ஏமாற்றிய நீங்கள்... பதவியை வைத்துக் கொண்டு மக்களை எப்படியெல்லாம் ஏமாற்றத் துணிவீர்கள்?

"ஏங்க, நான் ஒண்ணு கேக்கட்டுமா?"

"கேளு."

"அன்னிக்கு கம்பெனிக்கு வந்தப்போ தற்செயலாக குடும்ப செலவுக் கணக்கு எழுதியிருக்கிற பைலைப் பார்த்தேன். அதிலே வாரத்துக்கு ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் கணக்கு எழுதி இருக்கே. நமக்கு அவ்வளவு செலவு ஆகலையே?"

"என்ன சசி, உனக்குத் தெரியாததா? இதெல்லாம் சும்மா அப்படி எழுதறது. வரித் தொல்லைகளுக்காக. உண்மையிலே அப்படி செலவே இல்லை."

"அப்படின்னா... அந்தப் பணம் எல்லாம் எங்கே?"

"சசி, அப்படி பணமே இல்லை. சும்மா ஒரு கணக்குக்காக செய்யப்படற கணக்கு அது. உனக்குப் புரியாது அதெல்லாம்."

"ஆமாம். இத்தனை நாளும் புரியாமல் தான் இருந்து விட்டேன்."

மறுபடி பிரசன்னா அவளை அணைத்தாள்.

மறுபடியும் கையை விலக்கிவிட்டு திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

17

ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் சற்று தாமதமாக எழுந்தான் பாலு.

குளித்துவிட்டு டிபன் சாப்பிட ஓட்டலுக்குப் புறப்படுகையில் புவனாவின் குழந்தையின் நினைவு வந்ததும்... கதவைத் தட்டினான்.

புவனா கதவைத் திறந்தாள். தலையில் ஈரம் இழுப்பதற்காக துண்டு கட்டியிருந்தாள். முகத்தில் மஞ்சள் மெருகு சேர்த்திருந்தது. எளிமையான வாயில் சேலை அழகூட்டியிருந்தது.

“ரமேஷ் எப்படி இருக்கான்?”

“நல்லா தூங்கறான். காய்ச்சல் இல்லை. உள்ளே வாங்க பாலு.”

உள்ளே வந்து... தூளிக்குச் சென்று, விலக்கி, குழந்தையைப் பார்த்தான். தொட்டுப் பார்த்தான்.

“காலைல கொடுக்க வேண்டிய மருந்தை கொடுத்துட்டாங்களா?”

“கொடுத்துட்டேன். உக்காருங்களேன்.”

“இருக்கட்டுங்க. இன்னும் டிபன் சாப்பிடலை. ஞாயிற்றுக் கிழமைதானேன்னு ரொம்ப நேரம் தூங்கிட்டேன். ஓட்டலுக்குப் போறேன். உங்களுக்கு எதுவும் வாங்கிட்டு வரணுமா?”

“வேணாம். காலைலயே நான் மார்க்கெட்டுக்குப் போய் காய்கறி வாங்கிட்ட வந்துட்டேன். நானும் இன்னும் டிபன் சாப்பிடலை, பாலு. தோசை இருக்கு. இருங்க கொண்டார்றேன். இங்கேயே டிபன் சாப்பிடுங்க.”

“அய்யய்யோ... பரவால்லைங்க...”

“என்ன பாலு? நானும் சைவம்தான். முட்டைகூட சாப்பிட மாட்டேன். என் வீட்ல தாராளமா சாப்பிடலாம்.”

“அதுக்கில்லைங்க... எதுக்கு சிரமம்.”

“நீங்க அர்த்த ராத்திரில சைக்கிள் மிதிச்சா அதிலே சிரமம் இல்லை. நான் எனக்கு ஊத்தறப்போ ரெண்டு தோசை சேர்த்து ஊத்தினா அது பிரமாதமான சிரமமா? இருங்க. சொல்றேன்” என்று உள்ளே சென்றாள்.

ஐந்து நிமிடத்தில் தோசைகளுடன் வந்து பரிமாறினாள். கை கழுவிக்கொண்டு வந்து சாப்பிட்டான்.

“பொடி கொஞ்சம் காரம் இல்லை?” என்றாள்.

“இல்லை, சரியாத்தான் இருக்கு” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருமினாள்.

“ஏன் பொய் சொல்றீங்க? தண்ணீர் குடிங்க முதல்வ.”

கை கழுவிக்கொண்டு வந்து உட்கார்ந்தான்.

“பாலு, மத்தியானச் சாப்பாடும் இன்னிக்கு உங்களுக்கு என் வீட்லதான்.”

“இதெல்லாம் எதுக்குங்க?”

“என் சமையல் எப்படி இருக்குன்னு பாருங்களேன். உங்க அம்மா ஊர்ல இருந்தால் கூப்புடவாப் போறேன்? உப்புமில்லாமல் உரப்புமில்லாமல் ஏன் ஓட்டல்ல சாப்பிட்டு வயத்தைக் கெடுத்துக்கணும்? என்ன?”

“சரி” என்றான் தயங்கி.

“நீங்க இவ்வளவு தயங்க வேண்டியதில்லை. ஓரளவு நல்லாவே சமைப்பேன். ஏதாச்சும் தப்பாயிடுச்சின்னா டாக்டர் செலவை நான் ஏத்துக்கறேன்” என்று சிரித்தாள்.

பாலுவும் சிரித்தான்.

“டாக்டர் என்றவுடனேதான் ஞாபகம் வருது. மறந்தே போயிட்டேன். நேத்து டாக்டருக்கு பணம் கொடுத்தீங்க. எவ்வளவு ஆச்சி

மொத்தம்?" என்று அலமாரியைத் திறந்து கைப்பையை எடுத்தாள் புவனா.

"பரவால்லைங்க புவனா. ஒண்ணும் பெரிய செலவு செஞ்சிடலை."

"இருக்கட்டும். எவ்வளவுன்னு சொல்லுங்க?"

"சொன்னால் கேளுங்க. வேணாம். பரவால்லை."

"அதெல்லாம் முடியாது. சொல்லுங்க."

"சரி, சொல்றேன். வாங்கிக்கறேன். ஆனால், ஒரு நிபந்தனை."

"என்ன?"

"இப்போ டிபன் சாப்பிட்டதுக்கும், மத்தியானம் சாப்பிடப் போறதுக்கும் எவ்வளவு ரூபாண்ணு சொல்லுங்க. வாங்கிக்குங்க. நானும் வாங்கிக்கறேன்."

"என்ன பாலு இது. இதையும், அதையும் ஒப்பிட்டுகிட்டு..."

"ஒப்பிட்டா என்னங்க? இது உணவு... அது மருந்து. பொருள் கள்தானே வேற. எந்த அன்பின் அடிப்படையிலே என்னைச் சாப்பிடச் சொல்றீங்களோ... அதே அன்பின் அடிப்படையிலே நான் செலவு செஞ்சதா எடுத்துக்கங்க" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள் பாலு.

18

காப்பகத்தில் குழந்தையை விட்டுவிட்டு அலுவலகத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள் புவனா.

சிந்தனை பாலு, பாலு, பாலு என்று கீறல் விழுந்த கிராம போன் வேலையை செய்து கொண்டிருக்கிறது.

எனக்குள் என்ன நிகழ்கிறது?

என்னை எத்தனைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றும்... எல்லா வற்றையும் மீறி என் மனம் பாலுவின் பெயரை ஜெபிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? பாலு இந்த சட்டை போட்டால் நன்றாயிருக்கும் - இந்த கண்ணாடி போட்டால் நன்றாயிருக்கும் என்று எதைப் பார்த்தாலும் அதோடு பாலுவை சம்மந்தப்படுத்திப் பார்க்கிற இந்த மனம் அத்தனை விவஸ்தை கெட்டதா என்ன?

பாலுவைப் பார்த்ததும் குளிர்ந்து போகிறேனே... இது அனிச்சை செயலாய் என்னுள் நிகழ்கிறதே... அவனுடன் பேசுவதில் இதமாய் உணர்கிறேனே...

இனிய உணர்வுகளுக்கு நான் நட்பு என்று பொய்யாய் பெயர் சூட்டி என்னையே ஏமாற்றிக் கொள்கிறேனா?

நான்... நான்... பாலுவை விரும்புகிறேனா?

இதென்ன உணர்வுகள்?

ஏன் என்னை வதைக்கின்றன?

நான் களங்கப்பட்டவள். அதன் சின்னத்தை கண்ணெதிரில் உயிருடன் வைத்துக் கொண்டிருப்பவள். எனக்குத் தேவைதானா இந்த வேண்டாத சலனங்கள்?

வீணாக எனக்குள் சில கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொள்வதில் அர்த்தம் என்ன? அநாவசியமாய் பாலுவின் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடுகிறேனா?

ஆனால்... பாலுகூட என்னை... நட்புக்கும் மேலேதான் நேசிக்கிறாரா? இல்லை அவரது பேச்சுக்களிலும், செயல்களிலும் மனிதாபிமானமும், கருணையும் மட்டும்தான் இருக்கின்றனவா?

என்னை அன்னியனாய் நினைக்க வேண்டாம் என்றாரே... நான் சேதப் படுத்தப்பட்டவள் என்று அறிந்த பிறகும்... அதே பழக்கத்தைத் தொடர்கிறாரே... செலவுப் பணம் வாங்க மறுத்த தோடு... என்ன சொன்னார்?

நீங்கள் காட்டும் அதே அன்பின் அடிப்படையில்தான், நானும் அன்பு காட்டுகிறேன் என்றாரே...

பாலு நான் உங்களை நண்பனுக்கு மேலாக... இன்னும் அந்தரங்கமாக... அவஸ்தையாக நேசிக்கிறேனே... அந்த அன்பின் அடிப்படையில்தான் நீங்களும் என்னை...

சச்சி... அதிகமாய் எதிர்பார்க்கிறேனோ?

அலுவலக வாசலுக்கு வந்தவள் திரும்பி நடந்தாள்.

காப்பகத்தில் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

"இல்லை. இன்னிக்கு ஆபீஸ் போகலைங்க" என்று வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து விட்டாள்.

தனது வீட்டின் முன் கதவைத் திறக்கும்போதுதான் பாலுவின் வீடு திறந்திருப்பதைக் கவனித்தாள்.

காலையில் ஆபீஸ் புறப்பட்டுப் போனாரே...

ஒருவேளை ஊரில் இருந்து அவர்கள் வந்து விட்டார்களோ... வந்து கதவைத் தட்டினாள்.

சில வினாடிகளுக்குப் பின்... கதவு திறக்கப்பட... மண்டையில் கட்டுடன் இருந்தான் பாலு.

"அய்யய்யோ! என்னங்க இது?" என்று பதறிப் போனாள்.

"ஒண்ணுமில்லை. சின்ன விபத்து. நீங்க ஆபீஸ் போகலை?"

"என்னங்க விபத்து? எப்படி ஆச்சி?"

"பஸ்ல படிக்கடல் தொத்திக்கிறதுக்காக ஓடினேன். ஒரு காலை வெச்சிட்டேன். இன்னொரு காலை வைக்கிறதுக்குள்ளே தடுமாறி விழுந்துட்டேன். ஒண்ணும் பெரிய காயம் இல்லை. கையில் சின்ன சிராய்ப்பு. மண்டைல ஒரு சின்ன காயம். டாக்டர்கிட்டே போய் ஊசி போட்டுக்கிட்டேன்."

"என்னங்க நீங்க... கவனிச்சி ஏறக் கூடாது? அது இல்லைன்னா இன்னொரு பஸ்ல ஏறிட்டுப் போறது. காயம் பெரிசா பட்டிருந்தா

என்ன ஆகிறது? சின்னக் குழந்தையா நீங்க? படுங்க. ஓய்வெடுத்துக்கங்க. மத்தியானம் ஓட்டல் போறேன்னு கிளம்பிட வேணாம். நான் சாப்பாடு கொண்டாற்றேன்."

"சரி. நீங்க ஏன் திரும்பிட்டீங்க?"

"தலை வலிச்சது. திரும்பிட்டேன்."

"மாத்திரை சாப்பிட்டீங்களா?"

"தலைவலிக்கெல்லாம் மாத்திரை சாப்பிட்டா உடம்பு கெட்டுப் போய்டும். இப்ப தலைவலி இல்லை. இதென்ன புத்தகமா? ஓய்வெடுக்கிறதுன்னா... படிக்கவும் கூடாது. நல்லா தூங்குங்க" என்று கவிழ்த்து வைத்திருந்த புத்தகத்தை எடுத்து மடக்கி மேசையில் வைத்தாள் புவனா.

"சின்ன காயத்துக்கே என்னை சீக்காளியாக்கிடுவீங்க போலிருக்கே...?"

"சின்ன காயமாவது. பெருங்காயமாவது... பேசாமல் தூங்குங்க. வர்றேன்" என்று வெளியேறினாள் புவனா.

சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான் பாலு.

இத்தனைக் கண்டிப்பான பிரியத்திற்கு என்ன பொருள் புவனா?

வெறும் நட்பில் இத்தனை உரிமையும் உண்டு. கரிசனமும் உண்டு.

ஆனால்... நம் உறவு நட்புதானா?

என் மனதின் விளிம்புகளில் ததும்பி வழியும் உன் சந்தோச நினைவுகளை நீ அறிய மாட்டாய்.

எப்படி... எப்படி... உனக்குப் புரிய வைப்பது என்பது தெரியவில்லை.

எப்போது வெளிப்படுத்துவது என்றும் தெரியவில்லை.

ஏற்கனவே நான் ஒரு குழந்தைக்குத் தாய். என் வாழ்க்கையில் காதல் ஒரே ஒரு தடவைதான். பட்டுப் போன மனதில் மறுபடி காதல் வளர்க்க நான் சம்மதமில்லை... என்று நீ தத்தவம் பேசி விடுவாயோ என்று பயமாக இருக்கிறது புவனா...

ஆனால்... நான் உன்னை எல்லைகள் இல்லாமல் நேசிப்பது உண்மை.

இந்த உண்மையை நீ உணர்வது எப்போது?

19

அலுவலகத்தில் மதிய இடைவேளை நேரத்தில் பாலுவுக்கு போன் செய்ய வேண்டும் போலிருந்தது. வேண்டாம் போலவும் இருந்தது.

யோசித்து முடிவெடுப்பதற்குள்...

"புவனா, உங்களுக்கு போன்..."

வந்து எடுத்தாள்.

"ஹலோ, நான் பாலுதான் பேசறேன்."

"ஹலோ பாலு" என்றாள் புவனா.

அப்பாடா! என்னையுமறியாமல் என் குரலில் எத்தனை உற்சாகம் தொற்றிக் கொள்கிறது?

"அப்புறம்? சும்மாதான் போன் செஞ்சேன்."

"நான்கூட உங்களுக்கு போன் செய்யலாம்னு இப்பதான் நினைச்சிகிட்டு இருந்தேன், பாலு."

"என்ன விஷயம்?"

"சும்மாதான். சாப்பிட்டீங்களா?"

"கூடைக்காரிக்காக காத்துக்கிட்டிருக்கேன். காவல அப்பாவும், அம்மாவும் வந்துட்டாங்க."

"அம்மாவைப் பார்த்தேன்."

"அப்புறம்?"

"நீங்கதான் சொல்லணும். இந்த வார இதழ் அச்சாயிடுச்சா?"

"நாளைக்குத்தான்."

"அப்புறம்?"

"வேற ஒண்ணும் விஷயமில்லை. புவனா, சாயங்காலம் ஆபீஸ் வாசல்ல நில்லுங்க. நான் வர்றேன். சேர்ந்து வீட்டுக்குப் போகலாம்."

"சரி."

போனை வைத்தாள்.

பக்கத்து மேசையில் இருந்த அன்றைய தினசரியை எடுத்துக் கொண்டு தனது மேசைக்கு வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு நிதானமாகப் புரட்டினாள்.

நான்காவது பக்கத்தைப் புரட்டியவள் திடுக்கிட்டாள்.

ஏழெட்டு பேரின் புகைப்படங்கள் வெளியிடப்பட்டு... தலைப்பில் சென்னை நகரின் பல்வேறு சட்டசபைத் தொகுதிகளில் ஆளும் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிடத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கும் வேட்பாளர்கள் என்று எழுதப்பட்டிருந்ததில்...

அந்த ஏழெட்டு புகைப்படங்களில் ஒன்று.

பிரசன்னாவுடையது. கீழே பெயரும் இருந்தது.

அவசரமாய் துடிக்கிற இதயத்துடன் மேலும் விபரமாய் செய்திகளைப் படித்தாள். ஒவ்வொரு வேட்பாளரைப் பற்றியும் நான்கைந்து வரிகள் - குறிப்பாகத் தரப்பட்டிருந்தன.

“எஸ். பிரசன்னா - இவர் நகரில் உள்ள முக்கியமான வர்த்தகப் புள்ளிகளில் ஒருவர். சிதம்பரம் எண்டர்பிரைசஸ் என்கிற வெற்றிகரமான நிறுவனத்தை நடத்தி வருபவர். 29 வயதே நிரம்பிய இளைஞர். கட்சியில் ஆறு ஆண்டுகளாக தொண்டாற்றி இருப்பவர். இவர்... சட்டசபை தொகுதிக்காக கட்சியால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்.”

படிக்கப் படிக்க... ரத்தம் குடேறிக் கொண்டிருந்தது.

அயோக்கிய ராஸ்கல்!

என்னைப் போல எத்தனையோ அப்பாவிப் பெண்களைக் கெடுத்ததோடு நிற்காமல்... நாட்டையும் கெடுக்க இறங்கப் போகிறாயா?

நாயே... உன்னை...

புவனா துடிப்புடன் ‘தொலைபேசி சேவை’ எண்ணைத் தொடர்பு கொண்டாள்.

“மேடம்... சிதம்பரம் எண்டர்பிரைசஸ்... பிரசன்னா... சட்டசபைத் தேர்தலில் நிற்கிறவர். அவர் தொலைபேசி எண் வேண்டும். வாழ்த்துத் தெரிவிக்க வேண்டும். கொஞ்சம் முயலுங்களேன் பளீஸ்...” என்றாள்.

சற்று நேரம் கழித்து அவளுக்கு அலுவலகத்தின் இரண்டு தொலைபேசி எண்களும், வீட்டின் தொலைபேசி எண்ணும் கிடைத்தது.

ஒரு காகிதத்தில் குறித்துக் கொண்டாள்.

தன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டாள். உதவி மானேஜர் அறைக்குப் போய் கடுமையான தலைவலி என்று சொல்லி விடுப்பு சொல்லிவிட்டு தனது அலுவலகக் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறினாள்.

ஊனமுற்றோருக்காக அரசு அமைத்துத் தந்த கட்டண தொலைபேசிக் கூண்டுக்கு வந்து அலுவலக எண்ணைத் தந்துச் சுழற்றச் சொன்னாள்.

காத்திருந்தாள்.

பிரசன்னா! என்னை எப்படியெல்லாம் நம்ப வைத்தாய்? எப்படி எல்லாம் உன் நினைவுகளால் துடிக்க வைத்தாய்! அதையே பயன்படுத்திக் கொண்டு எத்தனைச் சுலபமாய் என்னை அடைந்தாய்! எத்தனை குள்ளநரித்தனமாய் என்னை விட்டு விலகினாய்!

அவ்வளவுதான் உனக்குத் தெரியும்.

அப்புறம் நான் பட்ட அவமானங்கள்... அடிகள்... வலிகள்... அலங்கோலங்கள்... திருமணமாகாமலேயே கருச் சுமந்த பத்து மாதங்கள்... வாழ்க்கையின் அதிரடித் திருப்பங்கள்... எதையுமே நீ அறிய மாட்டாய்.

நான் மர்க்கட்டை இல்லை. உயிர். பெண். பெண்ணால் பொறுத்துப் போகவும் தெரியும். பொசுக்கிப் போடவும் தெரியும்.

“அம்மா, பேசுங்க” என்றான் பையன்.

கூண்டுக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டு ரிசீவரை எடுத்துக் காதில் வைத்துக் கொண்டாள்.

“ஹலோ... சிதம்பரம் எண்டர்பிரைசஸ்.”

“ஹலோ... உங்கள் முதலாளி பிரசன்னாவோட பேசணும்.”

“உங்க பேரென்ன மேடம்?”

“கும்பகோணத்து மேடம்னு சொல்லுங்க...”

வினாடிகளில்...

“ஹலோ, பிரசன்னா பேசுறேன். யாரது?”

“புவனா பேசுறேன்.”

“புவனா? எந்த புவனா?”

“உங்களுக்கு எத்தனை புவனாவைத் தெரியும் பிரசன்னா?”

“விளையாடாதே... யார் நீ?”

"நீங்க விளையாடின புலனா. கும்பகோணம்."

"ஏய்... புலனா... நீயா? சென்னையிலயா இருக்கே?"

"ஏன் பயமா இருக்கா?"

"பயமா? புலனா, நான் உன்னைப் பாக்கணும்னு துடிக்கிறேன். எங்கே இருக்கே நீ?"

"பிரசன்னா. நடிக்காதீங்க."

"நடிப்பா? புலனா, உனக்கு என் மேல எவ்வளவு கோபம் இருக்கும்னு எனக்கு நல்லாவே தெரியும். நான் உன்கிட்டே நிறையப் பேசணும் புலனா. என் சங்கடமான சூழ்நிலையை உனக்கு விளக்கினாத்தான் புரியும்."

"இந்த வசனத்தை மனப்பாடம் செஞ்சி வச்சிருப்பீங்களா?"

"புலனா. என்னைத் தப்பா நினைக்கிறே நீ!"

"சேச்சே. எவ்வளவு யோக்கியர் நீங்க."

"புலனா, நீ எங்கே இருக்கே சொல்லு. நான் வந்து உன்னைப் பார்க்கறேன்."

"ஊகும். நான் தான் உங்களைப் பார்க்கணும். வீட்டுக்கு வரட்டுமா?"

"வீட்டுக்கா? வேணாம் புலனா. நாம நேர்ல சந்திச்சாதான் உன் கோபத்துக்கு என்னால ஆறுதல் சொல்ல முடியும். இன்னமும் கூட என் இதயம் உன்னைத்தான் நினைச்சிட்டிருக்கு. நேர்ல விளக்கமா சொல்றேன். புலனா, ஓட்டல் "மரியா"வில் எனக்கு நிரந்தரமா ஒரு அறை இருக்கு. எறை எண் 217. மூணாவது மாடி. வர்றியா? பேசலாம்."

"எப்போ?"

"ரொம்ப நேரம் பேசணும் புலனா. பேசினதும் நானே உன்னைக் கார்ல உன் இடத்திலே விட்டுடறேன். அதனால ராத்திரி பத்து மணிக்கு நீ அங்கே இருக்கிறியா?"

"ராத்திரி பத்து மணிக்கு! உங்களுக்குப் பிடிச்ச நேரம் இவ்வே? அன்னைக்கு முதல் காட்சி சினிமா போயிட்டு வந்து அதே நேரத்தலேதான் என்னை சிதைச்சிங்க?"

"புலனா. என்னைக் கொல்லாதே. நேர்ல பேசலாம்."

"பேசலாம். கண்டிப்பா அதே நேரத்துக்கு வர்றேன் பிரசன்னா. இன்னிக்கே சந்திக்கலாம்" என்று வைத்தாள்.

குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு நேராய் வீட்டிற்கு வந்தாள். நாற்காலியில் அமர்ந்து தீர்க்கமாக யோசித்தாள். தீர்மானித்தாள் புலனா.

20

ஏழரை மணிக்கு கதவு தட்டப்பட்டது.

திறந்தாள் புலனா.

பாலு நின்று கொண்டிருந்தான்.

"என்னங்க புலனா, ஆபீஸ் வாசல்ல காத்திருக்கச் சொன்னேன். நீங்க பாட்டுக்கு வந்துட்டீங்க? மறந்துட்டீங்களா?"

"சாரி, பாலு! சுத்தமா மறந்துட்டேன்."

"பரவால்லைங்க" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான் பாலு.

ஒன்பது மணிக்கு பாலு வீட்டின் கதவை புலனா தட்டிய போது... அவன் அம்மா திறந்தாள்.

"வாம்மா, எங்கயாவது புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கியா என்ன?"

"ஆமாங்க" என்றதும், சோபாவில் அமர்ந்திருந்த பாலு அவளை ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தான்.

"என் கூட வேலை பார்க்கிற ஒரு பொண்ணுக்கு இன்னிக்கு நிச்சயதார்த்தம். போனால் வர பத்து, பதினொண்ணு ஆகிடும். குழந்தையை உங்க வீட்ல விட்டுட்டுப் போகலாம்னு..."

"நல்லா கேட்டே... கொண்டாம்மா. தாராளமா பாத்துக்கிறேன். நீ தைரியமா போயிட்டு வா. ராத்திரி நேரம். துணைக்கு பாலுவை வேணும்னா அனுப்பட்டுமா?"

"இல்லை. வேணாங்க. வந்துடுவேன்" என்று அவசரமாக மறுத்தாள்.

குழந்தையை ஒப்படைத்துவிட்டு வேகமாக நடந்தாள்.

பஸ் பிடித்து ஓட்டல் மரியாவை அடைந்தபோது மணி ஒன்பதே முக்கால் ஆகியிருந்தது.

பெரிய ஓட்டல் அது. பளபளப்பாய் இருந்தது.

வரவேற்பு பருதியில் விசாரித்தாள்.

"நீங்கள் வந்தால் அறை எண் 217ல் காத்திருக்கச் சொல்லி உங்களுக்கு செய்தி அனுப்பியிருக்கார் மிஸ்டர் பிரசன்னா. இந்தாருங்கள் சாவி. மூன்றாவது மாடி."

"நன்றி" என்று அறைக்கு வந்தாள்.

சாத்திவிட்டு நாற்காலியில் காத்திருந்தாள்.

என்ன செய்யப் போகிறேன் பிரசன்னாவை?

கொலையா? அப்படி ஒரு எண்ணம் இருந்தது உண்மைதான்.

ஆனால்... பாலுவின் சந்திப்புக்குப் பின்...

எனக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு புது வசந்தம் தூரத்தில் தென்படுகிறது. கொலை செய்துவிட்டு... குழந்தையை நிர்க்கதியாய் விட்டு விட்டு ஜெயிலுக்குப் போவதனால் எந்தப் புண்ணியமும் இல்லை.

அதே சமயம்... பிரசன்னாவை தண்டனை எதுவும் தராமலேயே விட்டு விடவும் நான் தயாரில்லை.

வரட்டும். வரட்டும்.

ஐந்து நிமிடத்தில் கதவு தட்டப்பட்டது.

எழுந்து கொண்டு, "யெஸ்..." என்றாள்.

சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே வந்து கதவைச் சாத்தினான் பிரசன்னா.

"புவனா... உன்னைப் பார்த்து எத்தனை மாசமாச்சு?"

அமைதியாய் கிட்டே நெருங்கி, "தூ" என்று முகத்தில் துப்பினாள். அவன் சட்டையினைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆவேசமாக உலுக்கினாள்.

"ராஸ்கல்! என் வாழ்க்கையையே வீணடிச்சுட்டியேடா பாவி!"

"அமைதியா இரு புவனா. நீ துப்பு. துடைச்சுக்கறேன். ஆத்திரம் தீர அடி. வாங்கிக்கறேன். உன் கோபத்திலே நியாயம் இருக்கு. ஆனால், நான் சொல்றதைக் கேட்டுட்டு என்ன வேணும்னாலும் செய்."

"இன்னும் என்ன கேக்கணும்? திட்டம் போட்டு என்னை ஏமாத்திட்டு... பொறுக்கி... அந்த தவறுக்கு அடையாளச் சின்னமா உன் குழந்தையை சுமந்து பெத்து... வளர்க்கறேன்டா, நான்."

"கடவுளே... சொல்லு புவனா. பொண்ணா பையனா? இங்கே பாரு. நிதானமாக கேள். நடந்தது முடிஞ்சி போன கதை. அதுக்கு நான் என்ன விளக்கம் சொன்னாலும் நீ ஏத்துக்கற மனப்பக்குவம் இல்லை. இனி நடக்கப் போறதைப் பத்தி பேசலாம். இப்போ நான் ரொம்ப செல்வாக்கானவன். வசதியானவன். நான் உனக்கு செஞ்சது துரோகம்தான். ஆனால், எந்த தப்புக்கும் பிராயச்சித்தம் இருக்கே. என்கிட்டே பணத்துக்குக் குறைவில்லை. உன்கிட்டே இளமை இன்னும் கலையலை. இப்பவும் ஒண்ணும் மோசமில்லை. தனியான, வசதியான வீட்ல உன்னை குடி வைக்கிறேன். மாசம் செலவுக்குப் பணம் தரறேன். நாம வாழலாம், புவனா."

“அதாவது... என்னை உங்க வப்பாட்டியா வச்சிக்கிறேன் என்கறீங்க.”

“அதிலென்ன தப்பு புவனா?” என்று அவளின் தோளில் கை வைத்தான்.

பட்டென்று விலகினாள்.

“கையை வெட்டிடுவேன் ஜாக்கிரதை. இந்தா பார்டா முட்டாள்... உன்னைப் பார்த்து அழுது... கதறி... கெஞ்சி... என்னை ஏத்துக்கங்க... எனக்கு வாழ்வு கொடுங்கன்னு கெஞ்சறதுக்காக வரலை நான். எனக்கு நீ செஞ்ச கொடுமைக்கு உன்னை தண்டிக்கிறதுக்காக வந்தேன்.”

பிரசன்னா உரக்கச் சிரித்தாள்.

“நீயா? என்னை தண்டிக்கப் போறியா? எப்படிமா?”

“உன்னைக் கொலையே செஞ்சிருப்பேன். ஆனால், நான் கொலையாளியாக விரும்பலை. ரெண்டாவது சசிகலாங்கிற அப்பாவிப் பொண்ணை அநாவசியமா விதவையாக்க விரும்பலை. என்ன முழிக்கறே? உன்னோட சரித்திரத்தையே விசாரிச்சத் தெரிஞ்ச வச்சிருக்கேன் பிரசன்னா. உன் பொண்டாட்டி சொத்திலேதான் நீ ஆட்டம் போடறே. இப்போ நான் சொல்றதை நீ கேளு. உனக்கு சரியா மூணு நாள் துர்றேன். அதுக்குள்ளே தேர்தல் நிக்கிறதிலேர்ந்து வாபஸ் வாங்கணும். உன் மனைவிகிட்டே உன்னோட சுயரூபத்தை எடுத்துச் சொல்லணும். சொத்து, பொண்டாட்டி எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு கண் காணாத இடத்துக்கு நீ ஓடிப் போகணும்.”

“அப்படியா... இதையெல்லாம் செய்யலைன்னா?”

“உன்னை செய்ய வைப்பேன். உன் பொண்டாட்டியை சந்திப்பேன். நீ எனக்கு எழுதின பத்து காதல் காவியங்களும் என் கிட்டே பத்திரமா இருக்கு. காட்டுவேன். உன் சுயரூபத்தை வெளிப்படுத்துவேன். நான் பாதிக்கப்பட்டவள். என்னைப் பத்தி

கவலை இல்லை. பத்திரிகைகளுக்கு அந்த லெட்டர்களைக் கொடுப்பேன். உன் யோக்கியதை சந்தி சிரிக்கும்” என்று பேசிக் கொண்டே அறைக் கதவை நோக்கி நடந்து வந்து நின்று கொண்டாள் புவனா.

முகம் சிவந்தான் பிரசன்னா.

“ஏய்... எங்கே இருக்கே நீ?”

“அவசியம் சொல்றேன் அப்புறமா. மூணு நாள்ல நான் சொன்னபடி நீ ஓடலைன்னா... சத்தியமா நான் துணிஞ்சுடுவேன். யோசிட முண்டம்!” என்று படக் என்று கதவைத் திறந்து வேகமாய் வெளியேறி நடந்தாள் புவனா.

21

பாலு மணி பார்த்தான். பத்தரை.

புவனாவை இன்னும் காணவில்லையே...

புவனா இன்றைக்கு எப்போதும் போல் இல்லை. ஒரு விதமான பொய்மை தெரிகிறது. பதட்டம் தெரிகிறது. எதையோ மறைக்கிறாள். எதை?

“விசாலம், பாலுகிட்டே சொல்லிட்டியா?” என்றார் அப்பா.

“இன்னும் இல்லைங்க. நீங்களே சொல்லிடுங்களேன்.”

“என்னப்பா?” என்றான் பாலு.

“ஒண்ணுமில்லைடா. விருத்தாசலத்திலே அஞ்சு நாள் தங்கியிருந்தப்போ ஒரு ஜாதகம் கிடைச்சது. உன் ஜாதகம் என்கிட்டே இருந்தது. பொருத்தம் பார்த்ததிலே அமார்க்களமா இருக்குது. பொண்ணும் விருத்தாச்சலம்தான். பி.ஏ. படிச்சுட்டு பாங்கில் வேலை பார்க்கிறாள். பையன் இல்லாமல் நாங்க

பார்க்கிறது சரியில்லைன்னு சொன்னோம். விடாப்பிடியா நீங்க பார்த்துட்டுப் போங்கன்னு சொல்லிட்டாங்க. பொண்ணு லட்சுமி கரமா இருக்கா, வீணை பிரமாதமா வாசிக்கிறாள். வர்ற ஞாயித்துக்கிழமை பையனை அனுப்பி வைக்கிறோம்னு சொல்லிட்டு வந்தோம். என்ன சொல்றே பாலு!"

பட்டென்று வெடித்தான் பாலு.

"யாரைக் கேட்டுட்டு இப்போ என் கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிச்சிங்க?"

"என்ன பாலு. ஏன் இப்படிக் கத்தறே? உனக்கு பொண்ணு பாக்க யாரைக் கேக்கணும் நாங்க? எங்க கடமை இல்லையா அது? என்ன ஆகுது வயசு உனக்கு? நிரந்தர வேலை இருக்கு. இப்போ பண்ணிக்காமல் எப்போ பண்ணிக்கறது பாலு."

"அம்மா, கல்யாணம் என்கிறது உங்களுக்கு கடமை. ஆனால், அது என் வாழ்க்கையிலே ஒரு மகத்தான திருப்பம். அவ்வளவு கலபமா பாடச் சொல்லி... வீணை வாசிக்கச் சொல்லி... மனசுக்குப் பிடிச்சவளை தேர்ந்தெடுக்கறது முடியக்கூடிய காரியமா?"

சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது.

"சரி. உன் மனசை புரிஞ்சுக்கிறப் பொண்ணா... நீ அவளோட மனசை புரிஞ்சுக்கிட்ட பொண்ணா உன் மனைவி அமையணும்னு நினைக்கிறே" அப்பா பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"ஆமாம்."

"சரி. இந்த வழியைப் பொண்ணை தேர்ந்தெடுக்கிறதுன்னா... எப்படி?"

பாலு சற்று அமைதியாய் இருந்தான்.

"அப்பா மணப்பெண்ணோட அப்பா, அம்மாகிட்டே சம்மதம் வாங்கிப் பழகிப் பார்த்து என் சம்மதத்தைச் சொல்றேன்னு நான் குதர்க்கம் பேசலை. அது சாத்தியமும் இல்லை. ஆனால், பழகிப்

பார்த்து மனசுக்குப் பிடிச்ச பொண்ணை மணப் பெண்ணா மாத்திக்கிறது சாத்தியமான ஒண்ணு. நேரடியா சொல்றேன். நான் ஒரு பொண்ணை நேசிக்கிறேன். கூடிய சீக்கிரத்திலே உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தறேன். அப்போ எங்க கல்யாணத்தை அனுமதிங்க. ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க" என்று கூறிவிட்டு பாலு தனது அறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

பாலுவின் அப்பா அப்படியே அமர்ந்திருக்க -

கதவு தட்டப்பட்டது.

விசாலம் திறந்து, புவனாவைப் பார்த்ததும் அமைதியாய் அவள் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டு கதவை சாத்தி விட்டு வந்து, "மனசை குழப்பிக்காமல் தூங்குங்க. காலையே பேசிக்கலாம்" என்று விளக்கை அணைத்து படுத்தாள்.

22

கதவைத் தட்டினான் பாலு.

திறந்தாள் புவனா. "குட் மார்னிங்."

"குட் மார்னிங். காய்கறி வாங்கப் போறேன். உங்களுக்கு என்ன வேணும்?"

"நானும் வர்றேன் பாலு. உங்ககூட கொஞ்சம் பேசணும்."

முழுக்க விடியாத அந்தக் காலையில்... சாலையோரத்தில் அவர்கள் மெதுவாக நடந்தார்கள். மரங்கள் இரவுப் பனியில் நனைந்து விரைத்துப் போய் அசையாமல் நின்றன.

"என்ன பாலு! பேசாமல் வர்றீங்க?"

"நீங்கதான் புவனா என்னமோ பேசணும்னு சொன்னீங்க."

“என் மேல உங்களுக்கு ஏதோ கோபம்னு நினைக்கிறேன்.”

“சேச்சே. எனக்கென்ன கோபம்?”

“நேத்து ராத்திரி நான் நிச்சயதார்த்தத்துக்குப் போகலைன்னு உங்களுக்குத் தெரியும். எங்கே போனீங்கன்னு கேக்க மாட்டீங்களா?”

“நீங்க சொல்றதைத்தான் நான் நம்ப முடியும். நிச்சயதார்த்தத்துக்குப் போகலைன்னு எனக்கெப்படி தெரியும்? தெரிஞ்சா தானே கேக்கலாம். அப்படியே தெரிஞ்சாலும் கேக்கறதுக்கு நான் யாருங்க? உங்க சொந்த விஷயம் அது.”

“பாலு, ப்ளீஸ்... பிரிச்சப் பேசாதீங்க அப்படி. நான் மனம் விட்டு எல்லாத்தையும் பேசறது உங்க ஒருத்தர் கூட மட்டும் தான். நீங்களும் என்னை தப்பா புரிஞ்சுக்காதீங்க. பிரசன்னாவோட விலாசத்தை நேத்து கண்டுபிடிச்சிட்டேன்.”

சுட்டென்று நடப்பதை நிறுத்தினான் பாலு.

“அயோக்கிய ராஸ்கல்! சொல்லுங்க புவனா. இப்பவே போகலாம். ரத்தம் வர்ற வரைக்கும் அடிச்சிப் புரட்டி எடுத்துடலாம் வாங்க.”

“இந்த மாதிரி நீங்க கோபப்படுவீங்கன்னுதான் நான் உங்ககிட்டே சொல்லாமல் அவனைத் தனியா சந்திச்சேன்.”

“சந்திச்சீங்களா? எங்கே? வீட்டயா?”

“இல்லை. ஓட்டல்ல. ஆத்திரம் தீர முகத்திலே துப்பினேன். சரியான கல்லுளிமங்கன் அவன். ‘இப்பவும் மோசமில்லை, உன்னை என் சின்ன வீடா வச்சிக்கிறேன்னு’ சொன்னான். என்னோட ஆத்திரத்துக்கு அவனைக் கொலையே செஞ்சிருப்பேன். அவனை சந்திச்சா... கொல்லணும்னு ஒரு வெறி என் ரத்தத்திலே இருந்தது. ஆனால், சமீப நாட்களா அந்த வெறி கலைஞ்சுடிச்சி, பாலு. விளைவுகளைப் பத்தி விவேகமா சிந்திச்சிப் பார்த்தப்போ, எனக்கு வாழ்க்கை இனிமேயும்

இருக்குன்னு ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுச்சி. அதே சமயம் அவனைத் தண்டிக்காமலும் இருக்க முடியலை. மூணு நாளைக்குள்ளே ஊரை விட்டே ஓடணும்னு சொல்லியிருக்கேன். ஓடலைன்னா என்கிட்டே இருக்கிற அவன் எழுதின லெட்டர்களை வெளிப்படுத்தி அவனோட பெரிய மனிதன் முகமூடியைக் கிழிச்சிடுவேன்னு சொல்லிட்டு வந்தேன்.”

“சபாஷ்! சொல்லுங்க புவனா... அவன் யாரு?” என்ன செய்றான்? எங்கே இருக்கான்?”

“மூணு நாள் கழிச்சு சொல்றேனே பாலு. இந்த விவகாரத்தை தனியா சந்திச்சுடறதுன்னு தீர்மானிச்சிருக்கேன்.”

“என் உதவி தேவைப்பட்டால் சொல்லுங்க புவனா. மானத்தை வாங்கிடலாம்.”

“அதைத்தான் நானும் செய்யப் போறேன்.”

காய்கறிகள் வாங்கிக் கொண்டு திரும்புகையில்.

“புவனா” என்றான் பாலு.

“என்ன பாலு?”

“இன்னிக்கு எனக்கு இதழ் அச்சாகிற நாள். வீட்டுக்குத் திரும்பவே ராத்திரி ஒன்பது, பத்தாகிடும். நாளைக்கு ரொம்ப ஓய்வா இருப்பேன். நாளைக்கு சாயங்காலம் கடற்கரைக்குப் போகலாமா புவனா? சில விஷயங்கள் உங்ககிட்டே பேசணும்.”

“போகலாம் பாலு” என்றாள்.

23

வீட்டின் வரவேற்பறையில் அந்த முக்கிய மனிதரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான் பிரசன்னா. எதிரே தட்டில் கேக்குகளும், ஜூஸ் பாட்டில்களும் இருந்தன.

“ராஜா” என்று அழைத்தான்.

வந்ததும், “சசி எங்கேடா?” என்றான்.

“கோயிலுக்குப் போயிருக்காங்க சார்.”

“சரி, நீ போ” என்று அனுப்பிவிட்டு அவரைப் பார்த்துத் திரும்பினான் பிரசன்னா, “சொல்லுங்க சார்.”

“நான் என்ன சொல்றது? நீங்கதான் சொல்லணும் பிரசன்னா, பேரும் வந்துடிச்சி பேப்பர்கள்ல. தலைவர்தான் மெஜாரிட்டி வாங்கப் போறார் என்கிறது உலகத்துக்கே தெரிஞ்ச விஷயம். நிச்சயமா உங்களுக்கு ஒரு முக்கியமான இலாகாவை ஒதுக்கிடலாம்னு பேசிக்கிட்டிருந்தார். இப்போ நீங்க என்னடான்னா பணம் புரட்ட முடியலைன்னு சொல்றீங்க...” என்றார் அவர்.

“எனக்கு நிலைமை புரியாமல் இல்லை. ஆனால், இந்த ராட்சசி பேர்லதான் எல்லா சொத்துக்களும் இருக்கு. நான் நயமா வளைச்சிக்கிட்டிருக்கேன். என் பேர்ல சொத்துக்களை மாத்தறதுக்கு. இதிலே நடுவிலே என்னை சந்தேகப்பட ஆரம்பிச்சிட்டா. நான் பொம்பளைங்க விஷயத்திலே கொஞ்சம் அப்படி... இப்படி இருக்கிறவன்.”

“நீங்க சொல்லணுமா பிரசன்னா? தெரியாதா உங்களைப் பத்தி. இது எல்லார்கிட்டேயும் இருக்கிற ஒரு சபலம்தான். என்ன ஆச்சு. கண்டுபிடிச்சிட்டாங்களா?”

“ஆமாம். இன்னும் நேரடியா கேக்கலை. நான் பொறுத்துப் பொறுத்துப் போறதே சொத்துக்களுக்காகத்தான். இல்லைன்னா இவளை ஏன் கட்டிக்கிட்டு அழப் போறேன்? கணிசமா சொத்து நம்ம கைக்கு மாறினதும்... போடி மூதேவின்னு அடிச்சுத் துரத்திடுவேன். அதுவரைக்கும்... குழைய வேண்டியிருக்கே...”

“உங்கள் லீலைகள் உங்கள் மனைவிக்குத் தெரிஞ்சு போச்சுன்னு சொல்றீங்க. நீங்க செய்யப் போற காரியத்தை அவங்க செஞ்சிடப் போறாங்க. ஜாக்கிரதை” என்று சிரித்தார் அவர்.

“ஊகம். அவ்வளவு தூரம் எல்லாம் போகமாட்டான்.”

“அது இருக்கட்டுங்க. தேர்தல் செலவுக்கு குறைந்தபட்சம் இருபது லட்ச ரூபாய் நீங்கள் தர்ற மாதிரி வரும். என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“அதான் எனக்குப் புரியலைங்க. பத்தாத்துக்கு புதுசா ஒரு சிக்கல் வேற எனக்கு சேர்ந்துடிச்சி.”

“என்ன அது?”

“புவனானு ஒரு பொண்ணுகூட பழக்கம் வச்சிக்கிட்டேன் - கும்பகோணத்துலே கொஞ்ச நாள் தங்கியிருந்தப்போ. அப்புறம் நைசா கழண்டுக்கிட்டு வந்துட்டேன். இப்போ நேத்து என்னைக் கண்டுபிடிச்சி... சந்திச்சி மிரட்றா. நான் தேர்தல்ல நிக்கக் கூடாதாம். இந்த ஊரை விட்டே ஓடிடணுமாம். இல்லைன்னா நான் அவளுக்கு எழுதின காதல் கடுதாசிகளை பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுத்து என்னை சந்தி சிரிக்க வச்சிடுவாளாம்.”

அந்த மனிதர் தன் உடல் குலுங்க பதறினார்.

“என்ன பிரசன்னா, பெரிய பெரிய விஷயமா சொல்றீங்க? அந்த பொண்ணு பத்திரிகைக்குக் கொடுத்துட்டா உங்க பேரு மட்டும் கெடாது. பாருய்யா எந்த மாதிரி வேட்பாளர்கள் இருக்காங்க - இந்த கட்சியிலேன்னு... கட்சியையும் தெருவுக்குத் தெருவு பேசுவாங்கய்யா... முக்கியமான சிக்கலய்யா இது. தலைவர் காதுக்குப் போனால் உம்மைத் தூக்கிடுவாரு இப்பவே. என்ன செய்யப் போறீங்க?”

பிரசன்னா சிரித்தான்.

“இத்தனை சிக்கல்லயும் எனக்குக் கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் இருக்கு சார், கவலையே படாதீங்க. இன்னிக்கே இந்த பிரச்சினையை முடிச்சுடுவேன்.”

“எப்படி?”

“காலைல உங்க வீட்டுக்கு வந்து அந்த லெட்டர்சை காமிக் கிறேன் பாருங்களேன்.”

“என்ன செய்வீங்களோ, தெரியாது. விவகாரம் எல்லாம் தலைவருக்குப் பிடிக்காது. கறைபடியாத வேட்பாளர் வேணும் இந்த பிரச்சினையை முடிங்க. கேக்கற பணத்தைக் கொடுத்து அந்தப் பொண்ணு வாயை அடைங்க. பணத்துக்கு என்ன செய்யப் போறீங்க? தேர்தல் பணத்துக்கு?”

“எப்படியும் ஏற்பாடு பண்ணிடறேன்.”

“அதான் எப்படின்னு கேக்கறேன்? பொண்டாட்டிக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொன்னால்கூட, சொத்து உடனே கைக்கு வராதுங்க. நாளாகும். ஜெயில்ல போடுவாங்க.”

“அவளைக் கொலை செய்றதுக்கும் நான் தயங்க மாட்டேன். அப்படிச் செஞ்சாலும் மாட்டிக்கிற மாதிரி செய்ய மாட்டேன். ஆனால், அதுக்கெல்லாம் அவசியமே இல்லாமல் பணத்தைப் புரட்டிடுவேன் அவள் கிட்டேர்ந்தே. நீங்க கவலையேப் படாதீங்க. காலைல உங்க வீட்ல வந்து சந்திக்கிறேன்.”

“சரி, நான் புறப்படறேன். அந்த பொண்ணு விவகாரத்தை இன்னிக்கே முடிச்சுடுங்க.”

“முடிச்சுடுவேன்.” என்று சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தான் பிரசன்னா.

24

மாலை நாலு மணிக்கு புவனா அலுவலக காண்டினுக்குப் போய் ஒரு டீ சாப்பிட்டு விட்டு வந்தாள்.

“புவனா, உங்களுக்குப் போன்...” என்றதும் முகமலர்ந்தாள் பாலுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். வேறு யார் எனக்கு போன் செய்கிறார்கள்.

“ஹலோ, புவனா பேசறேன்” என்றாள்.

“ஹலோ புவனா, நான் பிரசன்னா பேசறேன்.”

திடுக்கிட்டாள். இவனுக்கு எப்படி...

“என்ன புவனா, ஆச்சரியமா இருக்கா? எப்படிக் கண்டு பிடிச்சேன்னு. நேத்து இயற்கையே எனக்கு துணை செஞ்சது புவனா. ரெடிமேட் கடையிலே என் அட்ரஸ் கேட்டான். என்ன பான்னு விசாரிச்சதிலே உன் போன் நம்பரும், பேரும் சொன்னான். அதை வச்சி இதுவரைக்கும் உன்னைப் பத்தி எத்தனை தகவல்கள் சேகரிச்சாச்ச தெரியுமா? அதெல்லாம் இருக்கட்டும். ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும். உன் ஆபீஸ் டெலிபோன்ல நீ பேசறதை நான் விரும்பலை. வெளியே வந்து பொது டெலிபோன் மூலமா என் வீட்டு நம்பரைக் கூப்படறியா புவனா? நம்பர் தெரியுமா? குறிச்சுக்கோ” என்று சொன்னான்.

“நான் எதுக்குக் கூப்பிடணும். ஒண்ணும் அவசியம் இல்லை.”

“அவசியம் இருக்கு புவனா. உன் குழந்தையைப் பத்தி சில தகவல்கள் தெரிஞ்சுக்க வேணாமா நீ? கண்டிப்பா கூப்பிடு வேன்னு நினைக்கிறேன்” என்று வைத்து விட்டான்.

பதறிப் போனாள் புவனா.

“அடப்பாவி! எல்லா தகவல்களையும் தெரிந்துகொண்டு... என் ரமேஷை... அய்யோ... என்ன செய்தாய்?”

மானேஜரிடம் அனுமதி சொல்லிவிட்டு அவசரமாக வெளியேறி பிரசன்னா சொன்னபடி பொதுத் தொலைபேசியில் பதட்டத்துடன் அழைத்தாள் புவனா.

“பிரசன்னா! சொல்லு... ரமேஷ் எங்கே?”

“வெரி குட். நீ கூப்பிடுவேன் தெரியும். பதட்டப்படாதே. நீதான் தூக்கிட்டு வந்து காட்டலை. ரமேசுக்கு அப்பாவைப் பார்க்கணும்னு ஆசையா இருக்காதா? அதனால் காப்பகத்துக்குப்

போய் அவசரமா இவங்கம்மா வெளியூர் போறாங்க, குழந்தையை வாங்கிட்டு வரச் சொன்னாங்கன்னு நம்பற மாதிரி சொல்லி... அழைச்சுக்கிட்டு வந்தாச்சு புவனா. பயல் என்னை மாதிரியே இருக்கான். இல்லே?"

"பிரசன்னா, விளையாடாதே. குழந்தையை மரியாதையா என்கிட்டே ஒப்படைச்சுடு. நேரா வீட்டுக்கு வர்றேன்."

"இரு. இரு. ஏன் அவசரப்படறே புவனா? உன் குழந்தையை நான் என்ன முழுங்கிடவா போறேன்? உங்கிட்ட ஒப்படைக்கத்தான் உன்னைக் கூப்பிட்டேன். நீ என்ன செய்றே? நேரா உன் வீட்டுக்குப் போறே... நான் உனக்கு எழுதின அந்த பத்து காதல் கடிதங்களையும் எடுத்துக்கறே. எடுத்துக்கிட்டு அடையாறு அஷ்டலட்சுமி கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே கடற்கரையோரமா கொஞ்ச தூரம் நடக்கறே. அங்கே நான் கார்ல குழந்தையோட நிக்கிறேன். நீ வந்து கடிதங்களைக் கொடுக்கறே. குழந்தையை வாங்கிக்கறே... எப்படி இருக்கு திட்டம்? பிடிச்சிருக்கா?"

"ராஸ்கல்! என்னை பிளாக்மெயில் பண்ணியா?"

"அது என்ன மெயிலோ... நீ கடிதங்களோட வர்றே. குழந்தையோட போறே. இல்லைன்னா குழந்தை கடலோட போயிடறான். உன் குழந்தைக்கு நீச்சல் கத்துக் கொடுத்திருக்கியா புவனா?"

"அய்யோ! அப்படி எல்லாம் செஞ்சிடாதே..."

"நீ வரப்போறேன்னா செய்ய மாட்டேன்."

"கண்டிப்பா வர்றேன்."

"காத்திருக்கேன். ஏழு மணிக்குள்ளே வந்துடு. என்ன? இன்னொரு விஷயம், போலீஸ்கிட்டே போனேன்னா... குழந்தை கடல்கிட்டே போய்டும். உன்னை என்னோட ஆட்கள் கவனிச்சுக் கிட்டே இருக்காங்க புவனா. யார்கிட்டேயும் சொல்லாமப் புறப்படணும். தெரிஞ்சுதா?"

"வர்றேன். வர்றேன். குழந்தையை ஒண்ணும் செஞ்சிடாதே" என்று கிட்டத்தட்ட அழுதான் புவனா.

"வா" என்று வைத்தான் பிரசன்னா.

புவனா வெளியேறினாள். காலியாய் போகும் ஆட்டோவுக் காகக் காத்திருந்தாள்.

பாவி! இவ்வளவு தூரம் செய்வான் என்று எதிர்பார்க்க வில்லையே... என் விவாசம் அவனுக்குத் தெரியாது என்கிற ததிரியத்தில் அதிகப்படியான துணிச்சலுடன் மிரட்டிவிட்டு வந்தேனே...

வேறு வழியே இல்லை!

அந்த சனியன்களை அவனிடமே எறிந்துவிட்டு, என் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துட வேண்டியதுதான்.

பாலுவுக்குத் தெரிவிக்கலாமா?

யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது என்றிருக்கிறானே... அவன் ஆட்கள் என்னைக் கண்காணிப்பதாக வேறு சொன்னானே... பிரசன்னா இத்தனை பயங்கரமானவன் என்று சிந்திக்கக் கூட இல்லையே...

ஆட்டோ பிடித்த காலனிக்கு வந்தாள். மணி அஞ்சே முக்கால் ஆகியிருந்தது.

கதவைத் திறந்து... அலமாரியைத் திறந்து... உடைகளுக்கு அடியில் வைத்திருந்த கடிதங்களை அப்படியே எடுத்து கைப்பைக்குள் போட்டுக் கொண்டாள். பதட்டமாக வெளியே வந்து கதவைச் சாத்தினாள்.

பாலுவின் அம்மா எதிர்ப்பட்டாள்.

"என்னம்மா புவனா, இவ்வளவு அவசரமா?"

"வந்து சொல்றேங்க" என்று படிகளில் தாவி இறங்கி... காத்திருந்த ஆட்டோவில் ஏறி "அஷ்டலட்சுமி கோயிலுக்குப் போப்பா" என்றாள் புவனா.

கோயிலுக்கு வந்து இறங்கிக் கொண்டபோது, மணி ஆறரை. குளிர் காலமாதலால் கத்தமாக இருட்டியிருந்தது.

அவசரமாகக் கடற்கரைக்கு நடந்தாள்.

கூட்டம் அதிகமில்லை. காற்று சீறிக் கொண்டிருந்தது.

கடற்கரையோரமாக அவசரமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

மிக மங்கலான வெளிச்சமே இருந்தது.

ஐந்து நிமிடங்கள் நடந்த பிறகு... கார் ஒன்று நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அந்தப் பிரதேசத்தில் அந்தக் காரைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லை.

அவசரமாகக் காரை நோக்கி கிட்டத்தட்ட ஓடினாள்.

காரை நெருங்கி மூச்சு வாங்கினாள். காரின் நான்கு கதவுகளின் கண்ணாடிகளும் ஏற்றி விடப்பட்டிருக்க, ஓட்டுனர் இருக்கையில் இருந்து கீழே இறங்கினான் பிரசன்னா சிரித்துக் கொண்டே!

“புவனா, சரியா வந்துட்டியே... குழந்தை மேல அவ்வளவு பாசமா?”

“அதைப்பத்தி உனக்கு அக்கறை தேவையில்லை. குழந்தை எங்கே?”

“இதோ... பின் சீட்ல படுக்க வச்சிருக்கேன். மொதல்ல கடிதங்களைக் கொடும்மா கண்ணு.”

கைப்பையில் இருந்து எடுத்து அவன் முகத்தில் எறிந்தாள். பிடித்துக் கொண்டான். கடிதங்களை எடுத்து, தீ ஏற்படுத்தி அதன் வெளிச்சத்தில் அவற்றை ஆராய்ந்து விட்டுத் தீயை அணைத்தான்.

“பரவால்லையே... ஏமாத்தலையே நீ.”

“போடா துரோகி! நீதான்டா ஏமாத்துக்காரன். குழந்தையைக் கொண்டா” என்று காரின் பின் கதவைத் திறந்தாள் புவனா.

பின் இருக்கை வெறுமையாய் இருந்தது.

குழப்பமாய் அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன பார்க்கறே? பயப்படாதே... குழந்தையை கடல்ல போட்டுடலை. நீதானே சொன்னே, நான் ஏமாத்துக்காரன்னு. அதனால் உன்னை பொய் சொல்லி மறுபடியும் ஏமாத்தினேன் - லெட்டர் வாங்கறதுக்காக. நான் போன் செஞ்சதும் நீ நேரா புறப்பட்டு வந்துடுவேன்னு எனக்குத் தெரியும். அதான் மனித மனம். உன் குழந்தை காப்பகத்திலேயே பத்திரமா இருக்கு. அது கறுப்பா, சிவப்பான்னு கூட எனக்குத் தெரியாது.”

“தாங்ஸ். உன் கை என் குழந்தை மேல் படாமல் இருந்த துக்காக நான் சந்தோஷப்படறேன். நான் வர்றேன்.”

“நில்லு புவனா. உன் ரத்தத்திலே எதிர்ப்பு இருக்கு. எனக்கு எதிர்ப்புக் குரலே பிடிக்கிறதில்லை. அறையிலே என்ன சொன்னே? நான் இந்த ஊரை விட்டே ஓடணும்னா?” என்று சிரித்தான் பிரசன்னா.

“என்னைக்கு இருந்தாலும் நீ எனக்கு ஆபத்து. எதிரிகளை வச்சிருக்கிறவன் புத்திசாலி இல்லை. ஆனால், நான் புத்திசாலி தெரியுமோ?” என்றான்.

சட்டென்று பேன்ட்டிலிருந்து கத்தி ஒன்றை எடுத்து படக் என்று அதை விரித்தான் பிரசன்னா.

புவனா ஓட ஆரம்பித்தாள் - திகிலுடன்.

25

எட்டு மணிக்கு பாலுலின் வேலைகள் அலுவலகத்தில் முடிந்தன.

கைகளைக் கோர்த்து உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தான். கழிவறைக்குச் சென்று திரும்பி முகம் கழுவிக்கொண்டு, வீட்டிற்குப் புறப்படத் தயாரானபோது...

டெலிபோனில் யாரோ அழைப்பதாக பியூன் வந்து சொல்ல... போய் ரிசீவரை எடுத்தான்.

"ஹலோ, பாலு பேசறேன்."

"ஹலோ சார், நான் மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷன் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பேசறேன். தொந்தரவு செய்றதுக்கு மன்னிக்கணும். அடையாறு பீச்ல... ஒரு இளம் பெண் கத்தியால குத்தப்பட்டு இறந்து போயிருக்காங்க. அவங்ககிட்டே கிடந்த கைப்பையில் தபாலில் சேர்க்கப்படாத ஒரு கடிதம் இருக்கு. அதிலே உங்க பேர் போட்டு அலுவலக முகவரி எழுதப்பட்டிருக்கு. கடிதம் நாலே வரிதான் ஆரம்பமாயிருக்கு. முடிக்கப்படலை. எழுதினவங்க பெயர், விலாசம் எதுவும் இல்லை. கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிற பொண்ணு உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணா இருக்கணும்னு நினைக்கிறோம். கொஞ்சம் சிரமம் பார்க்காமல் புறப்பட்டு மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வர்றீங்களா? இங்கேருந்து உங்களை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரி பிண கிடங்குக்கு அழைச்சுட்டுப் போறோம். பார்த்து அடையாளம் காட்டுங்க. போதும், உடனே வர்றீங்களா?"

"வர்றேன் சார்" என்று வைத்தான்.

ஒரே குழப்பமாய் இருந்தது. யாரவன்? எனக்குக் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தவன்? கொலை செய்யப்பட்டு... என்ன இதெல்லாம்?

அடுத்த நாற்பதாவது நிமிடத்தில் ஸ்டேஷனில் அவனை இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் வரவேற்றார். அந்தக் கடிதத்தை நீட்டினார். "பாருங்க சார்."

முகவரி பகுதியில் கையெழுத்தைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டான். இது... இது... புவனாவின் கையெழுத்து போலிருக்கிறதே...

அவசரமாக கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

"அன்பான பாபு,

மனம் திறந்து உங்களிடம் நிறைய பேச வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால்... தயக்கம், பயம், நாணம்... பேச நினைப்பதை எழுத்தில் தெரிவிக்கலாம் என்று ஆசைப்பட்டதால் இந்தக் கடிதம்..."

- அவ்வளவுதான் எழுதப்பட்டிருந்தது.

"மிஸ்டர் பாலு, இந்த கைப்பையைப் பாருங்க."

பார்த்தவுடன் முகத்தில் ரத்தம் பாய்ந்தது.

"இன்ஸ்பெக்டர், இந்த கைப்பை புவனாவுடையது. இந்த கையெழுத்தும் அவளுடையது. ஆனால்... ஆனால்... நீங்க சொல்ற கொலைச் சம்பவத்தை இவளோட ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவே முடியலை என்னால. நிச்சயமா அது யாரோ... யாரோ... புவனாவா இருக்கக் கூடாது."

"வாங்க. வந்து பாருங்க. பார்த்துட்டுச் சொல்லுங்க."

பைக்கில் அவர்கள் சென்றார்கள்.

வழியெல்லாம் அந்த பைக்கினைப் போலவே படபட என்று அதி வேகமாக அடித்துக் கொண்டது பாலுவின் இதயம்.

"தெய்வமே... அது புவனாவாக இருக்கக் கூடாது. சீ! அது எப்படி புவனாவாக இருக்க முடியும்? இந்நேரம் அவள் வீட்டில் இருப்பாள். கடற்கரையோரத்தில் அவளுக்கென்ன வேலை?"

ஆனால், அந்தக் கையெழுத்து! கைப்பை!

வேறு யாராவது பெண் இவளின் கைப்பையைத் திருடிக் கொண்டு சென்று... அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

பிணக் கிடங்கில் ரொம்ப தயக்கமாய் நுழைந்தான் பாலு. தனியாய் இருந்த ஒரு ஸ்ட்ரெட்சரை நோக்கி சிப்பந்தியுடன் பாலுவை அழைத்துச் சென்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“பதட்டமில்லாமல் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்.”

சிப்பந்தி முகத்தை மூடியிருந்த துணியை விலக்க...

“புவனா!” என்று அந்தக் கட்டிடமே அதிர அவறினான் பாலு.

அவனைத் தோளோடு அணைத்து வெளியே வந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

பாலுவின் கண் முன்னால் எல்லாமே சுழன்றது. கப் என்று தொண்டையை அடைத்தது. நரம்புகள் எல்லாம் புடைத்தன. ரத்தம் அவசரமாய் சுற்றி வந்தது.

“மிஸ்டர் பாலு, கொஞ்சம் நிதானமா சொல்லுங்க. புவனா யார்? என்ன செய்யறாங்க? அவங்களை யார் கொன்னிருக்க முடியும்? கொஞ்சம் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கிட்டு சொல்லுங்க.”

அவரையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், பாலு.

புவனா! நீதானா கொலையுண்டது!

‘அய்யோ.. போய் விட்டாயா? என் நேசத்தை நான் வெளிப் படுத்துவதற்குள் என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமலேயே போய் விட்டாயா? எழுதத் தொடங்கின கடிதத்தில் என்ன சொல்ல வந்தாய் புவனா? நானும் உங்களை நேசிக்கிறேன் என்று தானே? பைத்தியக்காரி! போய்விட்டாயேடி எழுதி முடிக்காமல்...’

“மிஸ்டர் பாலு.”

இன்ஸ்பெக்டரின் குரல் தூரத்தில் ஒலிப்பது போலிருந்தது. முகம் ஜிவு ஜிவு என்றானது. கண்கள் மிகச் சிவந்தன.

புவனா, எனக்குத் தெரியும். உன்னைக் கொன்றவன் அந்த பிரசன்னாதான். வெறி நாயிடம் விளையாடித் தோற்று விட்டாயே புவனா. அந்த பிரசன்னாவைப் பற்றி பெயரைத் தவிர, ஒரு தகவலும் தராமல் பிரிந்து விட்டாயே...

“மிஸ்டர் பாலு.”

இன்ஸ்பெக்டரை நேராகப் பார்த்தான் பாலு.

“இன்ஸ்பெக்டர், என் புவனாவைக் கொன்னவன் பேரு பிரசன்னா. நகரத்திலே பணக்கார புள்ளி. ஆனால், விலாசம் எனக்குத் தெரியாது” என்று கத்தினான்.

“கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க மிஸ்டர் பாலு. அந்த புவனா வோட கைப்பையிலே ஒரு துண்டு காகிதத்திலே பிரசன்னா எழுதி அலுவலகம், வீடுன்னு தொலைபேசி எண்கள் இருந்தது. நாங்கள் விசாரிச்சதிலே அந்த பிரசன்னா ஆளுங்கட்சி சார்பா தேர்தல்ல நிக்கிற ஒரு முக்கியமான புள்ளி. அதனால் அவரை விசாரிக்கிறதுக்கு முன்னாடி உங்களை விசாரிக்கலாமனுதான் உங்களை வரவழைச்சோம். கொஞ்சம் விளக்கமா சொல்லுங்கள். அந்த பிரசன்னா எதுக்காக இந்தப் பெண்ணைக் கொலை செய்யணும். சொல்லுங்க. நீங்க சொல்றதிலே செய்தியிருந்தால் உடனடியா நடவடிக்கை எடுக்கலாம். சட்டம் எல்லோருக்கும் ஒண்ணுதான். சொல்லுங்க.”

பாலு உணர்ச்சிப் பூர்வமாய் பிரசன்னாவைப் பற்றி... அவனை புவனா சந்தித்து ஊரை விட்டு ஓடிப் போகச் சொன்னது பற்றி சொன்னான்.

“வாங்க. நேரா அந்தப் பிரசன்னா வீட்டுக்குப் போகலாம். விசாரிக்கலாம். நீங்களும் என் கூட இருக்கிறது அவசியம். புவனானோட உடல் இங்கேயே இருக்கட்டும். காவலதான் பிரேதப் பரிசோதனைக்கு எடுத்துக்குவாங்க.”

இன்ஸ்பெக்டர் பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்ய,

அவசரமாகப் பின்னால் அமர்ந்தான் பாலு.

வழியெல்லாம் அவன் விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் முத்துக்கள் விம்மல்கள் இல்லாமல் அமைதியாக உதிர்ந்து கொண்டே வந்தன. புவன... புவனா என்று பாலுவின் உதடுகள் ஓசை இல்லாமல் உச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தன.

அரை மணியில் அவர்கள் பிரசன்னாவின் பங்களாவை அடைந்தார்கள்.

வாசல் கதவு திறந்திருக்க... உள்ளே வந்தார்கள்.

வீட்டின் மாடியில் ஒரே சத்தமாக... குழப்பமான ஒலிகளாக இருக்க... இருவரும் மாடிக்கு வந்தார்கள்.

பிரசன்னாவின் அறையின் முன்னால் சாத்தப்பட்டிருந்த கதவை இரண்டு மூன்று வேலைக்காரர்கள் தட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"என்ன இது கலாட்டா?" என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

"சார், நாங்க வேலை பார்த்துக்கிட்டிருந்தோம். திடீர்னு மாடியிலே அய்யா அறையிலேர்ந்து துப்பாக்கி வெடிக்கிற சத்தம் கேட்டுது. ஓடி வந்தோம். உள்ளே அய்யாவும், அம்மாவும் இருந்தாங்க. கதவை தட்றோம். யாரும் திறக்க மாட்டேங்க்றாங்க. என்ன நடந்திச்சின்னே புரியலை... கதவு சாவி துவாரம் வழியா எதுவும் தெரியலை சார்."

இன்ஸ்பெக்டர் ஓங்கிக் கதவைத் தட்டினார்.

"யாராயிருந்தாலும் கதவைத் திறங்க. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வந்திருக்கேன். கதவைத் திறங்க" என்று மறுபடி மறுபடி தட்டினார்.

பதிலே இல்லை.

இன்ஸ்பெக்டர் மற்றவர்களைத் தள்ளிப் போகச் சொல்லி விட்டு, ஓடி வந்து கதவை உதைத்தார். நான்கைந்து தடவை உதைத்தவுடன்... கதவின் தாழ்ப்பாள் பெயர்ந்து கொண்டு... கதவு திறக்க...

அவசரமாக உள்ளே போனார்கள்.

கட்டிலுக்கு அருகே ரத்த வெள்ளத்தில்... கண்கள் மேலே செருகியிருக்க.... இறந்து கிடந்தான் பிரசன்னா. கட்டிலின் மேல் நின்று மின் விசிறியில் தூக்குக் கயிறை மாட்டி... தன் கழுத்தை நுழைக்க முயன்று கொண்டிருந்த சசிகலாவை ஓடிச் சென்று

வலுவாகப் பிடித்துக் கீழே இறக்கினார் இன்ஸ்பெக்டர். திமிறினாள் அவள்.

"என்னைத் தடுக்காதீங்க இன்ஸ்பெக்டர். என்னை சாக விடுங்க. என் கணவனை என் கையால சுட்டுக் கொன்ன பிறகு எனக்கு என்ன வாழ்க்கை இருக்கு?" என்று அழ ஆரம்பித்தாள் சசிகலா.

அதிர்ந்து நின்றான் பாலு.

வேலைக்காரர்கள் வாயடைத்து நின்றார்கள்.

"மேடம், என்னாச்சு உங்களுக்கு? எதுக்காக உங்க கணவரைச் சுட்டங்க?"

"இவரை என் கணவரனு சொல்லிக்கிறதுக்கே வெக்கப் படறேன். சரியான கடைஞ்செடுத்த அயோக்கியன் சார். என்னை என் சொத்துக்காகக் காதலிச்சு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு.. அதுக்கப்புறமும் எனக்கு துரோகம் பண்ணினான். இன்னிக்கு காலைல நான் கோயிலுக்குப் போயிட்டு திரும்பறப்போ... வரவேற்பறையில யார்கிட்டையோ மனம் திறந்து எல்லாம் சொன்னான் சார். என்ன சொன்னான் தெரியுமா? சொத்தெல்லாம் அவன் பேருக்கு மாத்திக்கிட்டதும்... என்னை வீட்டை விட்டுத் துரத்திடுவானாம். சொத்தை அடையறதுக்கு என்னை கொலை செய்யறதுதான் கடைசி வழின்னான். எதுக்கும் தயங்க மாட்டானாம். எப்படி சார் என் கணவனோட யோக்கிய லட்சணம்? சொந்த மனைவி பத்தி எத்தனை உயர்ந்த எண்ணங்கள் பார்த்தீங்களா? எந்த மனைவி சார் பொறுத்துக்குவா இந்த வார்த்தைகளை...? கொஞ்ச நாளாவே என் மனசிலே வெறுப்பு வெடிச்சிடிச்சு. யாரோ புவனாங்கிற பொண்ணை சிக்கட்டனும்னு காலைல அந்தாள்கிட்டே சொன்னான். ராத்திரி இப்போ எங்கேயோ போயிட்டு திரும்பி வந்து குளியலறையில சட்டையை கழுவறான். தரையெல்லாம் ரத்தம் கரைஞ்சு ஓடுது. என்ன அர்த்தம்? நான் ஒரு கொலைகாரனைத்தான் கொன்னுருக்கேன். இல்லையா சார்?"

சசிகலா ஆவேசமாய் பேசிக்கொண்டே இருக்க...

பாலு மெதுவாக படிகளில் இறங்கினான்.

குற்றவாளி தண்டிக்கப்பட்டு விட்டான்.

கணவனை தண்டித்ததில் மனைவிக்கு திருப்தி.

எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

ஆனால்... ஆனால்... இதில் நடுவில் பலியான என் புவனா...

புவனா! மறுபடி இந்த வஞ்சகனிடம் ஏமாந்து போய் விட்டாயே பாவி! முதல் முறை உன் மானத்தைப் பறி கொடுத்தாய். இப்போது உயிரையே பறி கொடுத்து விட்டாயே, என் இனியவளே...

பாலு சாலைக்கு எப்போது வந்தான், எப்போது ஆட்டோவில் ஏறினான், எப்படி தன் காலனி வாசலில் இறங்கினான் என்பது அவனுக்கே தெரியவில்லை.

செலுத்தப்பட்டவன் போல...

மிதப்பவன் போல...

மேகத்தில் நடப்பவன் போல.

நடந்து தன் வீட்டிற்கு வந்தான்.

அவன் அப்பா கதவைத் திறந்து, "வாடா பாலு, உனக்காகத் தான் காத்துக்கிடீருக்கோம். ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு முன்னாடி வாட்ச்மேன் வந்து புவனாவுக்கு போன் வந்திருக்குன்னு கூப்பிட்டான். புவனா இல்லாததால் நான் போய் கேட்டேன். மவுண்ட் ரோட்ல இருக்கிற ஒரு குழந்தைகள் காப்பகத்திலேர்ந்து பேசினாங்க. வழக்கமா அஞ்சரை மணிக்குள்ளே குழந்தையை வாங்கிக்குவாளாம் புவனா. மணி ஏழரை ஆச்சு. இன்னும் வரலை சார்ன்னு சொன்னாங்க. சரின்னு நான் பஸ் புடிச்சி போய் குழந்தையை வாங்கிட்டு புவனா வந்தா சொல்லிடுங்கன்னு சொல்லிட்டு திரும்பி வந்துட்டேன். அப்படி குழந்தையைகூட வாங்கிக் காமல் பொறுப்பில்லாமல் எங்கே போயிருப்பா இந்த பொண்ணு?"

விசாலத்தின் மடியில் பூவாய் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையைப் பார்த்தான் பாலு. மெல்ல நடந்து குழந்தையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

"எங்கேடா போயிருப்பா அப்படி? மணி என்ன பாரு?" என்றாள் அம்மா.

உடைந்து போய் அழ ஆரம்பித்தான் பாலு.

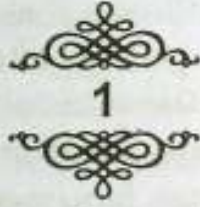
"போயிட்டாம்மா. செத்துப் போயிட்டா! குழந்தையை அனாதையா விட்டுட்டுப் போயிட்டாம்மா. இல்லை, இல்லை, இவன் அனாதை இல்லை. நான் இருக்கேன். டேய், சிரிடா. நான் இருக்கேன். அம்மா, நான் சொன்னேனே, சீக்கிரம் சொல்றேன்னு. அந்தக் கல்யாணப் பொண்ணு புவனாதாம்மா. என்னைத் தவிக்க விட்டுட்டுப் போயிட்டாம்மா. இப்ப மணி என்ன?"

"ராத்திரி பத்து" என்றாள் அவனை வினோதமாய் பார்த்துக் கொண்டு.

"இதாம்மா என் முகூர்த்த நேரம். இந்த நிமிடத்திலே என் கல்யாணம்மா. புவனா என் காதலி இல்லைம்மா. பொண்டாட்டி என் மனைவிதாம்மா செத்துப் போயிட்டா. ஆனால், உனக்குப் பேரனை விட்டுட்டுப் போயிருக்கா. வாம்மா... உன் மருமகளை ஆஸ்பத்திரியில் பிணக் கிடங்கில பார்க்கலாம். வாம்மா. நான் தானேம்மா கொள்ளி வைக்கணும்? புறப்படும்மா" என்று கதறின பாலுவை கவலையோடு பார்த்தார்கள் அம்மாவும், அப்பாவும்.

அழைக்காதே வரமாட்டான்

காரை விட்டு இறங்கினாள். குனிந்து சரிந்த குளிர் கண்ணாடிக்கு மேல் அவனைப் பார்த்து புன்னகை இணைத்த தேங்ஸ் சொன்னாள். டக், டக் என்று நடந்து லிஃப்டில் நுழைந்தாள். ஆபரேட்டர் சிகரெட்டை கை மாற்றிக் கொண்டு, “குட்மார்னிங்ம்மா” என்றான்.

அவன் கையிலிருந்து சிகரெட்டை வாங்கி ஒரு இழுப்பு இழுத்து அவன் முகத்தில் புகையை ஊதி, “குட் மார்னிங்” என்று அவனை விழி பிதுங்க வைத்தாள்.

நான்கில் வெளியேறுமுன் கையடக்க கண்ணாடியில் பார்த்து தன் லிப்ஸ்டிக்கை சரி செய்து கொண்டாள். நடந்து, கண்ணாடிக் கதவு தள்ளி தன் மேஜைக்கு வந்தபோது, அவள் அருகில் வந்த மற்றொருத்தி கேட்டாள், “யாரவன்?”

“யாரைக் கேக்கறே?”

“உன்னைக் கார்ல ட்ராப் பண்ணிட்டுப் போறானே, நீ கூட சிரிச்சி தேங்ஸ் சொன்னியே. ஜன்னல்லேர்ந்து பார்த்தேன். யாரு அது?”

“யாருக்குத் தெரியும்? கார் கீ செயின்ல “P”ன் இனிஷியல் இருந்திச்சி. மே பி பிரசாத். மே பி பிரசன்னா, பிரதீப், பிரபாகர், பிச்சை!”

“முன்னே பின்னே தெரியாம எப்படி லிஃப்ட் கொடுத்தான்?”

“முன்னே பின்னே தெரியறதால்தான் லிஃப்ட் கொடுத்தான்” என்று கண்ணடித்தவள் ஒலித்த போனை எடுத்தாள். “யா, அனிதாதான் பேசறேன். ஓ! நீயா? சொல்லுப்பா. இல்லைப்பா. பிஸி. நான் வரலை. கேரி ஆன்” வைத்தாள் கேள்வி கேட்ட வளைப் பார்த்தாள்.

“போன்ல யாரு தெரியுமா?”

“யாரு?”

“ஒரு அரசியல் புள்ளியோட பிள்ளை.”

“என்னவாம்?”

“புதுசா நாலு கேசட்ஸ் வந்திருக்காம். பார்க்கலாம். வர்றியான்னு கூப்பிட்டான்.”

“என்ன சினிமா?”

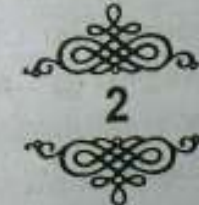
“மூணு எக்ஸ்போட்ட சினிமா.”

“அப்படின்னா?”

“உனக்குப் புரிய வேணாம். புரிஞ்சா பதறுவே. உன் கீட்டுக்குப் போ.”

“அனிதா, என்னமோம்மா. உன் போக்கே சரியில்லை.”

அனிதா சிரித்துக் கொண்டே தன் ஹேண்ட்பேக்கில் இருந்து ஒரு சிக்லெட் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள்.

ஃபியட்காரை தன் அலுவலக வாசலில் நிறுத்தி இறங்கினாள் நந்தினி.

நந்தினி, பி.எஸ்.சி., பி.எல். - மூன்று வருடங்கள் க்ரிமினல் புலி சீதாராமனிடம் ஜூனியராக இருந்துவிட்டு இப்போது இரண்டு ஜூனியர்கள் கொண்ட தனி அலுவலகத்துடன் ப்ராக்டிஸ் செய்யும் - இருபத்தி ஐந்து வயது இளம் வக்கீல்.

நந்தினி புடவை கட்டியிருந்தாள். மெல்லிய கோல்டு பிரேமில் கண்ணாடி குதிரை வால் கொண்டை. நெற்றியில் ஸ்டிக்கர் பொட்டில் திலகம். லேசான லிப்ஸ்டிக். லேசான ஜோவான் செண்ட்.

நந்தினி உள்ளே வர. இரண்டு ஜூனியர்களும் எழுந்து காலை வணக்கம் சொன்னார்கள். பதிலுக்கு சொல்லிவிட்டு, "வாசு, அந்த மாதவன் நாயர் கேஸ் கட்டை எடுத்துட்டு உள்ளே வா" என்றாள். பெஞ்சில் அமர்ந்து காத்திருந்த நான்கு கட்சிக்காரர்களைப் பொதுவாக வணங்கி விட்டு குளிர் செய்த தனியறைக்குள் வந்து அமர்ந்தாள்.

வாசு குறிப்பிட்ட கட்டுடன் உள்ளே வந்தான்.

"என்ன வாசு யோசிச்சியா? கொலை நடந்ததை கண்ணால பார்த்ததா போலீஸ் தரப்பில புகுத்தியிருக்கிற மாணிக்கம் சந்தேகமில்லாம பொய் சாட்சி. அதை எப்படி நிரூபிக்கப் போறோம்?"

"புரியலை மேடம்."

"நேத்து கோர்ட் முடிஞ்சதும் அவனை கவனிச்சேன். வக்கீல் சொன்னதுக்கெல்லாம், அ? அ?ன்னு ரெண்டு தடவை கேட்டுக்கிட்டான். காது கொஞ்சம் மந்தம்னு நினைக்கிறேன். நேத்து விசாரணையில மூஞ்சையே பார்த்துக்கிட்டிருந்தான். ஏண்டா இப்படிப் பார்க்கறானனு அப்ப புரியலை. என் உதட்டைசைவை கவனிச்சி, சாமர்த்தியமா பதில் சொல்லியிருக்கான் தனக்கு காது மந்தம்னு காட்டிக்காம."

"அட! அப்படியா மேடம்?"

"ஆமாம். இன்னைக்கு கோர்ட்ல பார் வேடிக்கையை" என்றாள் நந்தினி.

அந்தக் கேஸ்கட்டைப் பிரித்துத் தான் எழுதி வைத்த குறிப்புகளைப் பார்த்துக் கொண்டாள். குமாஸ்தாவை அழைத்து பிளாஸ்க்கில் காபி வாங்கி வரச் சொன்னாள்.

கோர்ட்டுக்குப் புறப்பட இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருக்கவே - இரண்டு களையண்டைசை சந்தித்து விட்டு போன் எடுத்தாள்.

"ஹலோ லலிதா க்ளினிக்."

"டாக்டர் சசிதரன் ப்ளீஸ்."

வினாடிகளில் சசிதரன் குரல் கொடுக்க.

"நந்தினிதான் பேசறேன்."

"என்ன நந்தினி?"

"இன்னிக்கு ஈவ்னிங் நான் ஃப்ரீ."

"சரி."

"என்ன சரி, நானும் நாப்பது தடவை கூப்பிட்டுட்டேன். ஏமாத்திட்டே இருக்கீங்க. இன்னைக்கு நாம ரெண்டு பேரும் சினிமா போறோம்."

"நோ. இதெல்லாம் தப்பு நந்தினி."

"யாரு உங்கம்மா, என் அதை சொன்னாங்களா?"

"சேச்சே."

"பின்னே என்ன? மாமன் மகளுடன் சினிமா போவது எந்த சட்டத்திலும் குற்றமாகக் கருதப்படுவதில்லை மை டியர் டாக்டர்."

"எனக்கு வேலை இருக்கு நந்தினி."

"என்ன பிரமாதமான வேலை?"

"எம்.எஸ். பண்ணப் போறேன் நிறைய படிக்கணும்."

“சரி. இன்னைக்கு வேணாம். எப்போ போகலாம்னு சொன்னாத்தான் போனை வைப்பேன்.”

“அடுத்த வாரம்.”

“ஓக்கே. அடுத்த வாரமும் ஏமாத்தினா நான் புதுவிதமா உங்களை தண்டிச்சிடுவேன்.”

“சரி வைக்கவா?”

“அதென்ன புதுவிதமான தண்டனைன்னு கேளுங்களேன்.”

“சொல்லு.”

“உங்க க்ளினிக்குக்கு வந்து நாஸ், பேஷண்ட் எல்லாருக்கும் முன்னாடி உங்களை... பூர்த்தி செய்யுங்க பார்க்கலாம்.”

“பேஷண்ட்ஸ் வெய்ட் பண்ணாங்க நந்தினி. அப்புறம் பேசலாம்.”

சிரித்துக் கொண்டே போனை வைத்தாள் நந்தினி. சரியான கோழை அத்தான்! அசட்டு அத்தான்! கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிற மாமன் மகளிடம் எவ்வளவு சீண்டலாகப் பேசலாம். கொஞ்சலாகப் பேசலாம். மகம். மண்ணில் செய்த பிள்ளையார்! சதா தெர்மா மீட்டர், ஸ்ட்டெத்தாஸ்கோப், ப்ளட் ப்ரஷர், நாக்கை நீட்டுங்க, மூச்சை இழுத்து விடுங்க, மோஷன் தினம் போகுதா? தூக்கம் எப்படி இருக்கு, வேறென்ன தெரியும்? தெரிய வைக்க வேண்டும். கற்றுத் தர வேண்டும், ஒவ்வொன்றாக.

3

டாக்டர் சசிதரன் தன் க்ளினிக்கில் தன் அறையில் ஒரு போனுக்காக காத்திருந்தான். அந்த போன் வருவதற்குள் -

சசிதரன் சிவப்பு, சசிதரன் உயரம், சசிதரன் அழகன். சசிதரன் இளைஞன்.

அப்பா டாக்டராக இருந்து இறந்தார். அதனால் பிள்ளையை யும் டாக்டருக்கு படிக்க வைத்தாள் அம்மா. படித்தான். அந்த தனியார் க்ளினிக்கில் காலையில் நான்கு மணி நேரம் ரூட்டி. மாலையில் தனது தனி டிஸ்பென்சரியில் பிராக்டிஸ்.

வாடகைக்கு இருந்த வீட்டை விலைக்கே வாங்கியாயிற்று. இப்போது சொந்தமாக இடம் வாங்கி அதில் ஒரு பெரிய க்ளினிக் கட்ட திட்டம் உள்ளது.

நந்தினி தன் மாமன் மகள் என்ற முறையில் உரிமையாகப் பழகினாலும் - அடிக்கடி இரண்டு வீடுகளிலும் இவர்களை முடிச்சப் போட்டுப் பேசினாலும் -

சசிதரனுக்கு என்னவோ நந்தினிமேல் விருப்பம் இல்லை. அதே சமயம் வெறுப்பும் இல்லை. நந்தினி அவளாக நெருங்கி 'நருங்கிப் பழகி அன்பைக் கொட்டினாலும் - இவனுள் பெரிய அளவில் இரசாயன மாற்றமில்லை.

ஆனால் சமீபத்தில் நந்தினியை நாகுக்காக விலக்கிவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருப்பதற்குக் காரணம் -

இதோ ஒலிக்கிற போனில், சசிதரன் ஸ்பீக்கிங் என்றவனுக்கு பதிலாக எதிர் முனையில் “யுவர் ஹனி ஸ்பீக்கிங்” என்று சொல்லும் முதல் அத்தியாய அனிதா.

“சசி டியர், பிஸியா இருக்கீங்களா?”

“உன் போனுக்கப்புறம்தான் மத்ததெல்லாம் அனிதா. தினம் ஒரு தடவை உன் குரலைக் கேக்கலைன்னா காத்து போன வசக்கிள் டயர் மாதிரி மனசு தரை தட்டிடுது.”

“டாக்டர் சார், ரீல்! ரீல்!”

“சேச்சே இல்லை அனிதா நிஜம்.”

“இன்னிக்கு ஈவ்னிங் மீட் பண்ணலாமா?”

“ஓ. யெஸ். எங்கே? எப்போ?”

"நீங்களே சொல்லுங்க."

"எட்டு மணி வரைக்கும் என் டிஸ்பென்சரில இருப்பேன். அதை முடிச்சுட்டு என் கார்வயே ஏதாச்சும் ஹோட்டல்ல போய் டின்னர் சாப்பிடலாமா?"

"நீங்க எது சொன்னாலும் யெஸ்."

"எது சொன்னாலும்?"

"ஆமாம்."

"மாட்டிக்கப் போறே அனிதா."

"ஐ ப்ராமிஸ்... நீங்க எது சொன்னாலும் யெஸ்!"

"ஹோட்டல்ல வச்சிக்கிறேன்."

"சின்ன வீட்டைத் தான் வச்சிக்குவாங்க டாக்டர்."

"நாட்டி! அப்போ... எட்டு மணிக்கு என் டிஸ்பென்சரி வந்துடறியா?"

"ஷ்யூர்."

சசிதரன் போனை வைத்தான்.

நீதிபதி திரும்பி நந்தினியைப் பார்த்தார்.

"தி டிஃபன்ஸ் கவுன்சில் மே கண்டிடியு தி க்ராஸ் எக்ஸாமி னேஷன் ஆஃப் தி விட்டுனெஸ் மாணிக்கம்."

நந்தினி எழுந்து நன்றி சொல்லி சாட்சிக் கூண்டை அடைந்தாள்.

மாணிக்கம் நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு வைத்து, கழுத்தில் கறுப்பு கயிறு கட்டி, லூசான காட்டன் சட்டை போட்டு கைகளைக்

கட்டிக் கொண்டு அப்பாவியாய், அசையப் போகிற அவள் உதடுகளையே பார்த்தான்.

"மாணிக்கம், ரோட்ல போய்கிட்டிருந்தப்போ அந்த பங்களாலேர்ந்து 'அய்யோ! கொல்றானே'ன்னு சத்தம் கேட்டு நீ ஓடிப்போய்ப் பார்த்தே அப்படித்தானே?"

"ஆமாங்க."

"ரோட்டுக்கும் பங்களாவுக்கும் நடுவில எவ்வளவு தூரம்னு உனக்குத் தெரியுமா?"

"அதெல்லாம் எனக்கு கணக்கு சொல்லத் தெரியாதுங்க."

"சும்மா ஒரு திட்டமா தூரம் சொல்லேன். இங்கேர்ந்து அதோ வேப்பமரம் நிக்குதே. அவ்வளவு தூரம் இருக்குமா?"

"இருக்கும்ங்க."

நந்தினி நீதிபதி பக்கம் திரும்பினாள், "மை லார்ட், சாலைக்கும் பங்களாவுக்கும் இடையே உள்ள தூரம் நூற்றி அறுபதடி! இது அளக்கப்பட்ட தூரம். இந்த சாட்சிக் கூண்டிலிருந்து அதே நூற்றி அறுபதடி தூரத்தில்தான் அந்த வேப்பமரம் நிற்கிறது. இது காலையில் என் உதவியாளர் அளந்தார். ஒரு சிறிய டெமான்ஸ்ட் ரேஷனுக்குத் தாங்கள் அனுமதியளிக்க வேண்டும். வேப்ப மரத்தடியில் நின்று எனது உதவியாளர் உச்சக் குரலில் ஒரு வாக்கியம் சொல்லிக் கத்துவார். அது சாட்சிக்கு கேட்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும்."

"அப்ஜெக்ஷன் யுவர் ஆனர்" என்று எழுந்தார் பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர்.

"எதிர்கட்சி வக்கீல் வாதம் புரிவதை விட்டுவிட்டு செப்படி வித்தை காட்டும் வேலைகளில் இறங்குவதை நான் ஆட்சேபிக் கிறேன். சாட்சியை அவமானப்படுத்தும் காரியம் இது."

"இல்லை நீதிபதி அவர்களே... இந்த சாட்சி உண்மையானது தானா என்று சோதிக்கிறேன். மற்றும் இந்த சாட்சியின் காதுகளின்

கேட்கும் தன்மையை நான் சந்தேகிக்கிறேன். நான் கேட்ட டெமாண்ட் ரேஷன் அனுமதிக்கு முன்பாக இந்த சாட்சியை ஒரே ஒரு கேள்விக்கு கண்களை மூடிக் கொண்டு பதில் சொல்லச் சொல்லுங்கள். ஏன் சந்தேகம் நியாயமானது என்பதை உணர்வீர்கள்."

"அப்ஜெக்ஷன் ஒவர் ரூல்ட். ப்ரொஸீட் மிஸ் நந்தினி."

நந்தினி மாணிக்கம் அருகில் வந்தாள்.

"ஒரு நிமிஷம் கண்ணை மூடிக்கப்பா" என்றாள்.

அவன் தயங்கி விட்டு மூடிக் கொண்டான்.

"மாணிக்கம், உன் பக்கத்து வீட்ல குடியிருக்கிறவன் பேர் என்ன?" என்று சாதாரண குரலில் கேட்டாள்.

"அ?" என்றான் அவன் புரியாமல்.

நந்தினி நீதிபதியை ஒருமுறைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் அதே குரலில் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள்.

"பக்கத்து வீட்லன்னு மட்டும் புரியுது. அப்புறம் என்ன கேட்டிங்க?"

"மை லார்ட். இந்த சாட்சிக்கு காது சற்று மந்தம். உதட்டசைவையும், கேட்கும் வார்த்தைகளையும் இணைத்தே பேசுவதைப் புரிந்து கொள்பவன். இவனுக்கு நூற்றி அறுபதடி தள்ளி நின்று கத்தும் ஒலியும் - அப்போது வரும் வார்த்தைகளும் தெளிவாகப் புரியுமா என்று பார்ப்பதற்காகவே அந்த சோதனை நடத்த விரும்புகிறேன்."

நீதிபதி அனுமதி வழங்க, கோர்ட் நிசப்தமாக, ஜூனியர் வக்கீல் வாசு வேப்பமரத்தடிக்குச் சென்று அங்கிருந்து உச்சக் குரலில், "நான் தற்கொலை செஞ்சுக்கப் போறேன், ஓடி வாங்க!" என்று கத்தினான்.

நந்தினி சாட்சியை, "அவர் என்ன கத்தினார்?" என்றாள்.

மாணிக்கம் புத்திசாலித்தனமாக பதில் சொல்வதாக நினைத்து, "அய்யோ, என்னைக் கொல்றானே, காப்பாத்துங்கன்னு கத்தறார்" என்றதும் நீதிபதி உள்பட கோர்ட்டே சிரித்தது.

காரில் திரும்பும் போது வாசு சொன்னான்.

"பிச்சி உதறிட்டிங்க மேடம். இன்னைக்கு கோர்ட் பூரா உங்களைப் பத்திதான் பேச்சு."

அவனை தன் அலுவலகத்தில் இறக்கிவிட்டுவிட்டு, "நான் சாப்பிட்டுட்டு நாலு மணிக்கு மேல வர்றேன். யாராச்சும் முக்கியமான கட்சிக்காரர்களா இருந்தா மட்டும் வீட்டுக்கு போன் பண்ணு" என்றாள்.

தன் வீட்டில் காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வந்தாள்.

பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த அப்பா எழுந்து, "வா, சேர்ந்து சாப்பிடணும்னு உனக்காகத்தான் வெய்ட் பண்ணிட்டிருக்கேன்" என்றார்.

"ஸாரி, டாடி கொஞ்சம் லேட்டாய்டுச்சி கோர்ட்ல."

டைனிங் மேஜையில் அம்மா இருவருக்கும் பரிமாறிக் கொண்டே, "ஏங்க, எப்போ உங்க தங்கை வீட்ல போய் நல்ல சேதி பேசப் போறீங்க? ரெண்டு பேருக்கும் வயசு ஏறிக்கிட்டேப் போகுதில்ல?"

"உங்க ரெண்டு பேருக்குமாம்மா?" என்றாள் நந்தினி.

"நான் ஜாடை மாதையா பேசிட்டேன். சசிதரன் எம்.எஸ். முடிச்சுட்டுதான் கல்யாணம்னு சொல்லிக்கிட்டிருக்கானாம். கல்யாணப் பொண்ணுக்கு ஒருவேளை அவசரம்ன்னா அவளே போய் அதைதயை நச்சரிக்க வேண்டியதுதான்."

"அவசரம்தான். நச்சரிக்கத்தான் போறேன். கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு எம்.எஸ். படிக்கக் கூடாதாம்மா?" என்றாள் நந்தினி.

"பாருங்களேன் துடுக்கை! எனக்கொண்ணும் அவசர மில்லைன்னு நெளிவாணு பார்த்தா... லா பாய்ண்ட் பேசறாளே" என்று சிரித்தாள் அம்மா.

ஆட்டோவை விட்டு இறங்கினான் அனிதா.

பேண்ட்டும், சட்டையும் அணிந்திருந்தான். சட்டையின் கீழ் முனைகளை முடிச்சிட்டிருந்தான். சிக்லெட் மென்று கொண்டே டிஸ்பென்சரிக்குள் வந்தான்.

நர்ஸிடம், "டாக்டரைப் பார்க்கணும். வயித்து வலி" என்றான்.

"உக்காருங்க" என்றான் நர்ஸ்.

அனிதாவைத் தவிர மேலும் இரண்டு பேஷண்ட்ஸ் இருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் அறைக்குள் சென்று மருந்து சீட்டுடன் திரும்பியதும் இவளை உள்ளே செல்ல அனுமதித்தான் நர்ஸ்.

அனிதா அந்த தனியறையின் உள்ளே வந்ததும் ஆட்டோ மேடிக் டோர் க்ளோசர் ஒற்றைக் கதவை இழுத்து மூடிக் கொண்டது.

சசிதரன் அவளுக்கு முதுகு காட்டி பேசினில் இருந்த சுடுநீரில் கை கழுவிக் கொண்டிருந்தான். அனிதா மெதுவாக நடந்து அவனுடைய சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்து, ஸ்டெத் எடுத்து மாட்டிக் கொண்டாள்.

அவன் திரும்ப, "என்ன பண்ணுது உங்களுக்கு?" என்றான்.

"ஹேய்! எப்ப வந்தே?" என்று பிரகாசமானான் சசிதரன்.

"உஷ்!" என்றான், "கதவை தாழ் போட்டாச்சு. வெக்கப்படாம சொல்லுங்க. என்ன பண்ணுது உங்களுக்கு?"

"நெஞ்சு வலி டாக்டர்" என்றான் அவனும் போலியாக.

"சட்டையைக் கழட்டிட்டு பெஞ்சுல படுங்க, பார்க்கலாம்."

சசிதரன் குறும்புப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டு சட்டையைக் கழற்றி வைத்து மார்புடன் பெஞ்சில் படுத்துக் கொண்டான்.

அனிதா அடர்த்தியான ரோமங்கள் கொண்ட அவன் மார்பில் ஸ்டெத் வைத்து விட்டு, "என்ன இது, லப்-டப்ன்னு சத்தம் வராம அனி, அனின்னு சத்தம் வருது?" என்றான்.

"டாக்டர், நான் அனிதான்னு ஒரு பொண்ணைக் காதலிக்கிறேன் டாக்டர். அவளை என் நெஞ்சுக்குள்ளே வச்சிருக்கேன்."

"அதனாலதான் நெஞ்சு வலிக்குது. காதலிக்கிறதா சொல்றீங்களே, வேளா வேளைக்கு சந்திக்கிறதுண்டா?"

"உண்டு டாக்டர்."

"சந்திக்கிறப்ப எல்லாம் முத்தம் கொடுக்கறதுண்டா?"

"அய்யோ! இன்னும் இல்லை டாக்டர்!"

"ரைட்! சட்டை போட்டுக்கங்க. நான் எழுதித் தர்ற மருந்தை கரெக்டா சாப்பிட்டுட்டிங்கன்னா சரியாய் போய்விடும்."

அனிதா அவனுடைய பிரிஸ்கரிப்ஷன் பேடில் எழுதி அவனிடம் கொடுத்தாள். அதில் -

'இன்றைக்கு ஹோட்டலில் முதல் முத்தத்தை துவங்கவும்' என்று எழுதியிருக்க....

"கண்டிப்பா கடைபிடிக்கிறேன் டாக்டர்" என்றான் சசிதரன்.

அன்றைக்கிரவு அந்த நட்சத்திர ஹோட்டலில் விருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு லிஃப்டில் கீழிறங்கும் முன்பாக நாற்பது வினாடிகள் கடைபிடித்தான் சசிதரன்.

மாலை ஆறு மணிக்கு சசிதரன் லீட்டில் இருந்தான் நந்தினி.

கையில் கோயில் பிரசாதம். அதை சசிதரனின் தாயாரிடம் நீட்ட, அவர் விபூதி மட்டும் எடுத்து தன் வெற்று நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டு நிமிர்...

நந்தினி அவர் கால்களில் விழுந்து, "என்னை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க அதை" என்றாள்.

"அமோகமா இரும்மா, எந்திரி. என்ன விஷேசம் இன்னைக்கு?"

"அத்தை, கோயிலுக்குப் போய்ட்டு வந்திருக்கேன். உங்க கிட்டே ஆசீர்வாதம் கேக்கறேன். புது சேலை கட்டியிருக்கேன். இன்னுமா புரியலை?"

"இன்னிக்கு உன் பிறந்த நாள் இல்லே? மறந்துட்டேன்ம்மா நந்தினி. இரு வீட்ல என்ன ஸ்லீட் இருக்குன்னு பார்க்கறேன்."

நகரப் போன அத்தையைக் கையைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தினாள் நந்தினி.

"எனக்கு ஸ்லீட் வேணாம்."

"ஏண்டி?"

"ஸ்லீட்டான் நியூஸ் போதும்."

"என்ன நியூஸ்?"

"அத்தை, நான் வெக்கத்தை விட்டுக் கேக்கணுமாக்கும்? அதெல்லாம் வெக்கப்படாம கேட்டுடுவேன்."

"கேளேன்."

"உங்க புள்ளையை எப்போ எனக்கு தாலி கட்டச் சொல்லப் போறீங்க? கேட்டாச்சு. பதில்! பதில் ப்ளீஸ்."

அத்தை சிரித்தாள்.

"நாளைக்கே வச்சிக்கிட்டாக்கூட எனக்கு சந்தோஷம்தான்."

"ச்சீ! போங்க, மோசமான அத்தை! இன்னைக்கேன்னு சொல்லக் கூடாதா?"

"பாவிப் பொண்ணே, அவ்வளவு அவசரமா உனக்கு?"

"ஆமாம். அவசரம்தான்."

"ஏன்?"

"அத்தான் சிவப்பா, அழகா இருந்து தொலைக்கிறாரே. எவளாவது கொத்திக்கிட்டுப் போய்ட்டா?"

"போவாளே எவளாவது! நான்தான் விட்டுடுவேனா? இல்லை நீதான் விட்டுடுவியா? நந்தினி, நான் அவன்கிட்டே பல தடவை சொல்லிட்டேன். எம்.எஸ். படிச்சுட்டுன்னு சொல்றான். இன்னும் சீட்டே கிடைச்ச பாடில்லை. நீ என்ன பேசாதவளா? டிஸ்பென்சரிதான் இருப்பான். இன்னைக்கு பொறந்த நாளும் அதுவுமா முடிவா கேக்கறேன்னு அவனைப் பிடிச்சித் தொங்கு. எனக்கு என்ன ஒரு ராஜாத்தியை மருமகளா ஏத்துக்க கசக்குதா?"

"ரைட் நான் நேரா போய் அத்தானை கேட்டுடறேன். அத்தை, அப்புறம் நமக்குள்ளே ஒரு கண்டிஷன்."

"என்ன அது?"

"அண்ணன் பொண்ணுதானேன்னு சலுகை எல்லாம் காட்டக் கூடாது. எல்லா மாமியார்கள் மாதிரி என்னை விரட்டணும். நானும் எல்லா மருமகள்கள் மாதிரி உங்ககூட சண்டை போடுவேன். ஒக்கே?"

நந்தினி புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகும் வெகுநேரத்திற்கு சசிதரனின் அம்மாவின் முகத்தில் புன்னகை தங்கியிருந்தது.

சசிதரனின் டிஸ்பென்சரிக்கு வந்தபோது அங்கே பத்து. பதினைந்து நோயாளிகள் காத்திருக்க, நர்சிடம் அறிமுகப் புன்னகை சிந்திய நந்தினி, "ஒரு பத்து நிமிஷம் பேசிட்டுப் போயிடறேன்" என்றாள்.

"உள்ளே டாக்டர் இல்லைங்க மேடம்" என்றாள் நர்ஸ்.

“எங்கே?”

“ஏதோ போன் வந்துச்சி. உடனே காரெடுத்துக்கிட்டுப் போயிருக்கார்.”

“இவ்வளவு பேரையும் காக்க வச்சிட்டா? ஏதாச்சும் பெரிய இடத்து அழைப்பா இருக்கும். நான் உள்ளே வெய்ட் பண்ணேன்.”

நந்தினி டாக்டரின் அறைக்குள் வர...

அவளைத் தொடர்ந்து வந்த நர்ஸ் கதவை மூடினாள்.

“உங்ககிட்டே ஒரு விஷயம் தனியா சொல்லணும் மேடம்.”

“என்ன?”

“டாக்டர் உங்களைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறதா கேள்விப்பட்டேன். அதனால் உங்ககிட்டே சொல்லிடலாம்னு ஆனா... நான் சொன்னதா டாக்டர்கிட்டே சொன்னா... என் வேலையே போய்டும்.”

“என்ன புதிர் போடறே?”

“வந்து... டாக்டரோட போக்கு சரியில்லைங்க.”

“அப்படின்னா?”

“யாரோ ஒரு பொண்ணு அடிக்கடி இங்கே வந்து போறா. டிஸ்பென்சரி முடிச்சுட்டு அவளை கார்ல உக்கார வச்சிட்டு எங்கயோ போறார். இப்ப போன் வந்ததுகூட அவகிட்டேர்ந்து தான். அவ பேரு அனிதா. எங்கே இருக்கா, என்ன செய்றான்னு தெரியாது. பளபளன்னு விதவிதமா ட்ரெஸ் பண்ணிட்டு வந்துடறா.”

நந்தினி அவள் சொன்னதை நம்பத் தயாராக இல்லை.

அத்தானாவது இன்னொரு பெண்ணுடன் சுற்றுவதாவது. ஏதாவது புரளி கிளப்பி விடுவதே இந்த ஊழியர்களுக்கு வேலை.

யாராவது முக்கியமான பணக்கார பேஷண்ட்டாக இருக்கலாம். அவளை வீட்டில் ஓரிரு தடவை ட்ராப் செய்திருக்கலாம்.

சிரித்துப் பேசினால் தப்பா? நான்கூடத்தான் சக ஆண் வக்கீல் களிடம் சிரித்துப் பேசுகிறேன். என் ஜூனியர்கள் இரண்டு பேருமே இளைஞர்கள், அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு காரில் போகிறேன். அரட்டையடிக்கிறேன். அதனால் எனக்கும் அவர்களுக்கும் முடிச்சு போட்டு பேசி விடுவதா?

எனக்கு என் அத்தானைத் தெரியும். ஹி ஈஸ் எ ஜென்டில்மேன்.

இவள் சொல்வதை எல்லாம் நம்பிக் கொண்டு மனதைக் குழப்பிக் கொள்வது தப்பு.

நந்தினி அந்த நர்சை முறைத்தாள்.

“இதோ பார், இந்த கதை கட்டற வேலையை முதல்ல விட்டுடு. இதே மாதிரி வேற யார்கிட்டேயும் சொல்லிக்கிட்டத் திரியாதே. என் அத்தானை எனக்குத் தெரியும். புரிஞ்சுதா?” என்றாள் கண்டிப்பான குரலில்.

அரை மணி நேரம் காத்திருந்தும் சசிதரன் வரவில்லை.

தன் கட்சிக்காரர் ஒருவரை வீட்டுக்கு வரச் சொன்னது நினைவுக்கு வரவே புறப்படத் தீர்மானித்தாள். ஒரு சின்ன குறிப்பு எழுதி வைத்துவிட்டுப் புறப்பட நினைத்து பேனா எடுத்து காகிதத்தில் எழுதினாள்.

‘டியர்,

இன்று என் பிறந்த நாள் உங்கள் ஆசீர்வாதம் வாங்க வந்தேன். நீங்கள் இல்லை. மேலும் சில விஷயங்கள் பேச வந்தேன். நாளை பேசலாம். ஆனால் நீங்கள் வந்ததும் போனில் என்னை அழைத்து வாழ்த்து சொல்ல வேண்டும். உங்கள் போனுக்காகக் காத்திருப்பேன் - நந்தினி.’

காகிதத்தை மேஜைமேல் வைத்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள். காரில் தன் வீட்டிற்கு வந்த போது கட்சிக்காரர் வந்திருந்தார். அவரிடம் பேசியனுப்பிவிட்டு சாப்பிட்டு விட்டு இரவு உடை அணிந்து கொண்டு நேரம் பார்த்தபோது மணி 9.

இன்னும் ஏன் போன் வரவில்லை? இன்னுமா அத்தான் திரும்பவில்லை? மீண்டும் இவளே போன் செய்த போது...

"ஹலோ டாக்டர் சசிதரன்."

"அத்தான், என் லெட்டரைப் படிக்கலையா?"

"ஓ, ஸாரி நந்தினி, படிச்சேன். இங்கே கூட்டம். பிஸி, மறந்துட்டேன். மெனி ஹேப்பி ரிட்டன்ஸ் ஆஃப் தி டே."

"தாங்க்யூ, வெறும் வாழ்த்து மட்டும்தானா?"

"வேறென்ன, ஸ்லீட்சு வாங்கித் தரவா?"

"சரி."

"வாங்கி அனுப்பி வைக்கிறேன்."

"அப்படின்னா தேவையில்லை."

"ஏன்?"

"யார்கிட்டேயோ ஏன் அனுப்பி வைக்கணும்?"

"இந்த நேரத்துல நான் உன்னைப் பார்க்க வந்தா நல்லா இருக்காது நந்தினி."

"ஏன் உளர்நீங்க? வாங்க சசி, உங்க கையால ஸ்லீட்சு சாப்பிட்டுத்தான் இன்னைக்குத் தூங்குவேன்."

"உங்கம்மா, அப்பா தப்பா நினைப்பாங்க நந்தினி."

"நாட் அட் ஆல், சந்தோஷப்படுவாங்க, யூ ஆர் கமிங்."

சட்டென்று வைத்துவிட்டு சிரித்துக் கொண்டாள் நந்தினி. அப்பா, அம்மாவிடம் சசிதரன் வரப்போவதைச் சொல்லிவிட்டு, இரவு உடையிலிருந்து மீண்டும் சேலைக்கு மாறி காத்திருந்தாள்.

அரை மணி நேரம் கழித்து வந்தான் சசிதரன்.

ஆர்வமாக வரவேற்றார்கள். சசிதரன் நந்தினியிடம் ஸ்லீட்சு கொண்ட அட்டைப் பெட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு, "நீ எதிர்பார்ப்பேன்னுதான் வந்தேன். க்ளினிக்ல ஒரு பேஷண்ட் உயிருக்குப் போராடிக்கிட்டிருக்கான், நான் உடனே போகணும்

நந்தினி" என்று உட்காராமல்கூட, நந்தினியின் அம்மா கொண்டு வருவதாகச் சொன்ன பாலையும் வேண்டாமென்று அவசரமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றான், நந்தினி அவன் கார் மறையும் வரை பார்த்து நின்றாள்.

நீங்கள் வந்தீர்களே, அதுவே போதும் டியர்.

8

"தங்கச்சி, நான் உன் மேல எவ்வளவு பாசம் வச்சிருக்கேன் தெரியுமா? இப்படி நான் வாங்கிட்டு வந்த தாவணி பிடிக்கலைன்னு சொல்லிட்டியே..."

"அண்ணா, தாவணிதான் பிடிக்கலைன்னு சொன்னேனே யொழிய உன்னைப் பிடிக்கலைன்னு சொல்லலையே, நீதான் அண்ணா என் தெய்வம்."

"பெரிய வார்த்தை எல்லாம் சொல்லாதம்மா. நீ அழப்போறதா தெரிஞ்சாலே எனக்கு அழுகை வந்திடும்."

70 எம்.எம். அகலத்திரையில் பாசம் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருக்க, அமைதியான குழலில் ஒரு ஆசாமி சத்தமான கவுண்ட்டர் வசனம் சொன்னான்.

"அதே மாதிரி அண்ணா, நீ தும்மப் போறேன்னு தெரிஞ்சாலே எனக்கும் தும்மல் வந்துடும்."

தியேட்டர் முழுக்க சிரித்தது - இரண்டு பேரைத் தவிர.

சசிதரனும், அனிதாவும் கிறக்கத்தில் இருந்தார்கள்.

அனிதா அவன் தோளில் தலை சாய்த்திருந்தாள். இருவரின் கைகளும் கோர்த்துக் கொண்டிருந்தன. சசிதரன் சற்று இறங்கி சரிந்து அமர்ந்து அவள் கன்னத்தில் தன் கன்னத்தை லேசாக உரசினான். லேசாகத் திரும்பினான். இதழ்களும், இதழ்களும் இணையத் துடித்தன.

திடீரென்று இருட்டான காட்சியில் இருந்து திரை வெளிச்சமான பகல் காட்சிக்குமாற - அந்த வெளிச்சத்தில் அவசரமாக முகங்களை விலக்கிக் கொண்டார்கள்.

"அனி, படம் போரடிக்கலை?" என்றான்.

"ஆமாம். போரடிக்குது" என்றான்.

"போயிடலாமா?"

"எங்கே?"

"முதல் இங்கேர்ந்து போய்டலாம்."

இருவரும் எழுந்து வெளியே வந்தார்கள். சசிதரனின் காரில் அமர்ந்தார்கள். வாட்ச்மேனை கேட் திறக்கச் சொல்லி வெளியே வந்து சாலையின் ஓரத்தில் காரை நிறுத்தி, உள் விளக்கைப் போட்டு அவளைப் பார்த்தான்.

அனிதா மிடி அணிந்திருந்தாள்.

"அனிதா!" என்று சட்டென்று அவளை அணைத்துக் கொண்டவன் - சில வினாடிகள் கழித்துதான் விலகினான்.

"எங்கே போகலாம் சசி?" என்றாள் அனிதா.

அவள் குரலில் அழைப்பு இருந்தது.

"நீயே சொல்லு."

"இதுவரைக்கும் என்லீட்டுக்கு வந்ததேயில்லையே நீங்க. வர்றீங்களா? தனி அபார்ட்மெண்ட், மூணாவது மாடி, போலாமா? ஏதாச்சும் டிபன் செஞ்சுத் தர்றேன், ஒக்கே?"

"ஒக்கே" என்றான்.

காரை செலுத்திக் கொண்டே, "அனிதா, எப்போ கல்யாணம் செய்துக்கலாம்?"

"இப்பவே" என்றாள் அனிதா உரிமையாய் அவன்மேல் சாய்ந்து கொண்டே.

"என் முறைப்பொண்ணு நந்தினின்னு ஒரு வாயர். அவளைதான் நான் கல்யாணம் செய்துக்கணும்னு ரெண்டு பேர் வீட்டையும் ரொம்ப நாளா சொல்லிட்டு இருக்காங்க. அவளுக்கு என் மேல கொள்ளை ப்ரியம்."

"அப்புறம் என்ன, கட்டிக்க வேண்டியதுதானே?" என்று வெடுக்கென்று விலகி அமர்ந்தாள்.

"நான் சொல்லி முடிக்கிறதுக்கு முன்னாடியே கோவிச்சக் கிறியே... அவ மேல எனக்கு பாசம் உண்டு. ஆனா கல்யாணம் செய்துக்கிற மாதிரி ஒரு விருப்பம் ஆரம்பத்திலேந்தே இல்லை. அதிலும் நாம் பழக ஆரம்பிச்சதும் அவளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா கட் பண்ணிட்டு வர்றேன்."

"சசி, என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்குவிங்கதானே?"

"ஸில்லித்தனமா கேக்கறியே... நிச்சயமா ஹனி."

அனிதா வழி சொல்லி அந்த அபார்ட்மெண்ட்ஸ் கட்டிடத்தின் முன்னால் கார் நின்றது. நான்கு ஃப்ளோர்கள். ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு வீடுகள். விஃப்ட் இருந்தது. இரண்டொரு வீடுகளில் மட்டும் ஜன்னல்களில் வெளிச்சம். ஒரு வீட்டிலிருந்து சினிமா டிஷ்டியும் - டிஷ்டியும் என்று சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

விஃப்ட்டில் வந்து, நடந்து, அனிதா கைப்பையில் இருந்த சாவி எடுத்துத் திறந்து உள்ளே சென்று குனிந்து, "வெல்கம்" என்று ஜப்பானிய முறையில் வரவேற்றாள். கவிட்ச்சுகளைப் போட்டாள்.

ஓ பெட் ரும் ஹவுஸ், மிகக் கச்சிதமான ஃபர்னிச்சர்களுடன், அழுக்கில்லாமல், நவீனமாக இருந்தது.

"உக்காருங்க சசி. முதல் நான் ட்ரெஸ்சேஞ்ச் பண்ணிடறேன். அப்பதான் எனக்கு ஃப்ரீயா இருக்கும். ஒன் மினிட் ப்ளீஸ்" என்று அருகில் இருந்த அறைக்குள் சென்றாள். அதன் கதவைச் சார்த்தவில்லை.

சசிதரன் அமர்ந்து நிமிர்ந்த போது அந்த அறையின் சுவரில் அனிதாவின் நிழல் உடையை மாற்றிக் கொண்டதைப் பார்த்த போது சசிதரன் எச்சில் விழுங்கினான்.

அனிதா அடுத்த நிமிடம் அவன் எதிரில் வந்தபோது மிகமெலி தான றைட்டியில் இருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் சசிதரன் கள் குடித்த குரங்காகிப் போனான்.

அவள் அசைந்து, அசைந்து நடந்து, குனிந்து ஃப்ரிஜில் இருந்து தண்ணீர் பாட்டில் எடுத்து வந்து நீட்டியபோது, அதை வாங்கி ஓரமாக வைத்துவிட்டு, அவள் கையைப் பிடித்தான்.

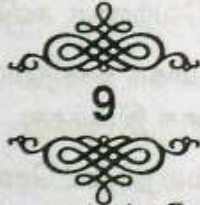
“விடுங்க சசி. உங்களுக்கு ப்ரெட் டோஸ்ட் பண்ணித் தர்றேன்.”

“வேணாம்” என்று எழுந்து கொண்டு அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டான்.

“சசி, சசி” என்று கண்மூடி அவன் தோளில் சட்டையைப் பற்களால் கடித்தாள். அவளை அப்படியேத் தூக்கிக் கொண்டு படுக்கையறைக்குள் நுழைந்து கட்டிலில் கிடத்தி, அணைத்தவாறு கவிழ்ந்தான்.

“சசி, பயமா இருக்கு. வேணும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் முதுகைத் தடவினான்.

“ப்ளீஸ்... அனி, ப்ளீஸ்...” என்று சசிதரன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறினான்.

அந்த லாட்ஜ் மிக சுமாராய் இருந்தது. எட்டே ரூம்கள். முன்வழியில் பாதியை அடைத்துக் கொண்டு ஒரு லாட்டரிச் சீட்டுக் கடை. பின்புறம் கோயில் திட்டி வாசல் போல ஒரு

வழியுண்டு - எமர்ஜென்சி காலத்தில் தொழில் பெண்களை அவசரமாக இதன் வழியாக வெளியேற்றி விட்டு திருநீறு பூசின மேனேஜர், “இன்ஸ்பெக்டர், எங்களது லாட்ஜ் டீஜண்ட் லாட்ஜ். வேணும்னா சோதனை செஞ்சுக்கலாம்” என்று சவால் விடுவார்.

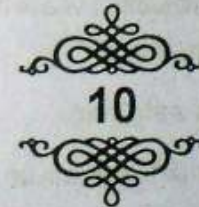
அதில் அறை எண் 6.

உள்ளே அவன் ஜீன்ஸ் பேண்ட், ஜீன்ஸ் சட்டையணிந்து படுத்திருந்தான். உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். கட்டிலுக்கு அடியில் விஸ்கி பாட்டில் பாதி குறைந்திருந்தது. மர ஸ்டூல்மேல் அசைவ மிச்சங்கள் இலையில் கிடக்க, ஈக்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. தரை முழுக்க இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சிகரெட் துண்டுகள்.

இரவு எட்டு மணிக்கு அவன் விழித்தான். எழுந்து அமர்ந்தான். கழற்றி வைத்திருந்த வாட்ச்சில் மணி பார்த்தான். நடந்து அந்த இலையை தகர டின் குப்பைத் தொட்டியில் வீசிவிட்டு வாஷ்பேசினில் முகம் கழுவிக் கொண்டான்.

அவன் தலைசீவிக் கொண்டு, கொடியில் இருந்து மப்ளர் ஒன்றை உருவி கழுத்தில் சுற்றிக் கொண்டான். சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, தலையணையடியில் இருந்த அந்த ரிவால்வர் எடுத்துக் கொண்டான். அதை வயிற்றை எக்கி பாண்டுக்குள் செருகிக் கொண்டு சட்டைமேல் ஒரு ஜெர்கின் அணிந்து கொண்டான்.

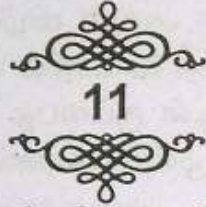
அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

கமிஷனர் ஆஃப் போலீஸ் தலைமையில் உயர் அதிகாரி களின் ரகசிய கூட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது காரசாரமாக.

“ஒரு வாரத்தில் மூணு கொலை நடந்திருக்கு. மூணும் புறநகர் பகுதியில. மூணும் ஒரே ஸ்டைல்ல நடந்திருக்கு. முகமூடி வச்சிருக்காங்க. யாராச்சும் எதிர்த்தா சுடத் தயங்கறதில்லை. இதுவரை நாலு பேரை ஷூட் பண்ணிக் கொலை செஞ்சிருக்காங்க. ஒரு கூர்க்கா, ஒரு ஆட்டோ டிரைவர், ஒரு வேலைக்காரி, ஒரு வீட்டுக்காரர் - இவ்வளவு பேர் சுடப்பட்டிருக்காங்க. இதுவரைக்கும் இந்த கோஷ்டியைப் பத்தி எந்தத் தகவலும் இல்லை. இன்னும் ரெண்டு நாள்ல இந்த கோஷ்டியைப் பிடிக்கலைன்னா பொதுமக்களுக்கு நம்ம மேல உள்ள நம்பிக்கையே போய்டும் என்ன செய்யப் போறோம்?”

ஆள் ஆளுக்கு யோசனைகள் சொன்னார்கள். விவாதித்தார்கள்.

நாளைக்கு தீபாவளி. இன்றைக்கு கடைத் தெருக்களில் கூட்டம் வழிந்தது. மொட்டை மாடிகளில் வெடித்தார்கள். பஸ்கள் பூரண கர்ப்பமாய் இருந்தன. ஒரு ஆட்டோகூட காலியாய் இல்லை. பட்டாசு கடைகளில் திடீரென்று விலைகள் ஒவ்வொரு மணி நேரத்திற்கும் ஏறிக் கொண்டிருந்தன.

நந்தினி டிஸ்பென்சரிக்கு வந்தாள்.

அதிக கூட்டமில்லை. நாஸ் சற்று விரோதத்துடன் புன்னகைத் தாள். உள்ளே இருந்த பேஷண்ட் வெளியே வந்ததும் நுழைந்து, “குட் ஈவ்னிங் டாக்டர்” என்றாள்.

“நீயா, வா!” என்றான் சசிதரன்.

“ரெண்டு பேஷண்ட்ஸ்தான் இருக்காங்க. பார்த்து அனுப்பிச்சிடுங்க.”

பத்து நிமிடத்தில் அவர்களை விசாரித்து மருந்தெழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, “என்ன நந்தினி?” என்றான்.

“உங்களை நான் பார்க்க வரறதுக்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கணுமா?”

“இல்லாம வர மாட்டியே...”

“நீங்கதான் இருந்தாலும் வரமாட்டிங்க.”

“எப்போ வரலை?”

“என் பர்த் டேக்கு என் வீட்டுக்கு வரறதுக்கு எவ்வளவு பிசு! வந்தும் உக்காரக்கூட இல்லை.”

“அதான் சொன்னே, அர்ஜெண்ட்டா வர வேண்டியிருந்திச்சு.”

“அத்தான், நாளைக்கு தீபாவளி. நான் ஃப்ரீ, நீங்களும் ஃப்ரீ. என்ன செய்யலாம் சொல்லுங்க?”

“என்ன செய்யலாம்? கொண்டாடலாம். அவங்கவங்க வீட்ல.”

“இந்தக் கிண்டல் வேணாம். நாளைக்கு நான் உங்ககிட்டே முக்கியமா ஒண்ணு கேக்கணும்.”

“ஏன், இப்பக் கேளேன்.”

“ம்கூம். நல்ல விஷயத்தை நல்ல நாள்லதான் பேசணும்.”

“என்ன நல்ல விஷயம்?”

“தெரியாம கேட்டா பதில் சொல்லலாம். தெரிஞ்சிக்கிட்டே கேட்டா பதில் சொல்ல முடியாது.”

சசிதரன் எச்சில் விழுங்கினான். இவள் என் மேல் எவ்வளவு பிரியம் வைத்திருக்கிறாள். ஆனால் நான் அனிதாவை கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன் என்று தெரிந்தால் எவ்வளவு வேதனைப்படுவாள்?

நந்தினி நல்ல அழகுதான், அறிவாளிதான், அன்பானவள் தான். ஆனால் அனிதாவைப் போல அவ்வளவு கவர்ச்சியான தேக மில்லை. அனிதா முகத்தில் அழகுக்கான முயற்சிகள் இருந்தாலும் உடம்பு ஒரு வரப்பிரசாதம்.

சசிதரனின் முகத்திற்கு முன்னால் சொடுக்கினாள்.

“எங்கே கவனம்? நாளைக்கு மத்தியான சாப்பாடு எங்க வீட்ல, அப்பா, அம்மா சொல்லச் சொன்னாங்க. வர்றீங்க. வர்றப்போ பேசலாம். நான் புறப்படலா?”

“சரி” என்றான். நாளைக்கு வெளிப்படையாக இவளிடம் தனிமையில் சொல்லிவிட வேண்டும் - என்னை நம்பாதே என்று.

நந்தினி புறப்பட்டுச் சென்றதும் - நர்ஸ் மோகனா உள்ளே வந்து மேஜைமேல் பொருள்களை சரி செய்து டிஸ்பென்சரி மூடுவதற்கு ஏற்பாடுகளில் இறங்கிய போது போன் ஒலித்தது, சசிதரன் எடுத்தான்.

“ஹலோ டாக்டர் சசிதரன் ஹியர்.”

“அனிதா பேசறேன்.”

“என்ன அனிதா?”

“நாளைக்கு என்ன ப்ரோக்ராம்?”

“காலைல வீட்ல சாமி கும்பிடணும். மத்தியானம் ஒருத்தங்க வீட்ல சாப்பாட்டுக்கு ஒத்துக்கிட்டிருக்கேன். ஈவினிங் ஃப்ரீதான்.”

“வர்றீங்களா?”

“உன் அபார்ட்மென்ட்டுக்கா?”

“ம்.”

“சரி, வர்றேன். சாயங்காலம் ஏழு மணிக்கு வர்றேன். வெளில எங்காவது போகலாம்.”

“வேணாம். வீட்லயே இருக்கலாம்.”

“சரி, வீட்லயே பேசிக்கிட்டிருக்கலாம்.”

“பேசிக்கிட்டு மட்டும்தானா?”

“ஓக்கே, பார்க்கலாம்” என்று வைத்தான்.

தீபாவளி. அதிகாலையில் இருந்தே நகரம் முழுக்க பட்டாக சத்தத்தில் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. சுவாமிக்கு முன் புத்தாடைகள் வைத்து அவற்றுக்கு குங்குமம் வைத்து... பலகாரங்கள் சாப்பிட்டு... கத்தையான தினசரிகளைப் புரட்டி... சினிமா தியேட்டர்களில் முட்டிக் கொண்டு...

கோலாகலமாக தீபாவளி நகர்ந்து கொண்டிருக்க...

ஒப்புக்கொண்டபடி நந்தினி வீட்டிற்கு வந்தான் சசிதரன். மதிய விருந்து மிகவும் ஸ்பெஷலாக செய்யப்பட்டிருந்தது. அவனுக்குப் பிடித்த ஆப்பிள் பாயாசம், பாதாம் கீர், முந்திரி கேக் என்று திகட்டத் திகட்ட விருந்து.

கை கழுவி, வாய் துடைத்து, வெற்றிலை போட்டு சசிதரன் மாமாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு பிறகு நந்தினி அழைக்க அவள் அறைக்குச் சென்றான்.

நந்தினி எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்து பறந்திருந்த தலையை லுசாகப் பின்னலிட்டு, அடர்த்தியான பச்சை நிறத்தில் பட்டுச் சேலை கட்டியிருந்தாள்.

“இந்த தீபாவளி புடவை நல்லாருக்கா?”

“பிரமாதமா இருக்கு நந்தினி. ஆனா உனக்கு பச்சைக் கலர் பிடிக்காதே.”

“உங்களுக்கு ரொம்ப ரொம்ப பிடிக்குமே. அதனாலதான் பச்சையில வாங்கிக்கிட்டேன்.”

“அப்புறம்? கூப்புட்டே, வந்துட்டேன், வயிறு முட்ட சாப்பிட்டாச்சு, புறப்படலா?”

அவன் கண்களை உற்றுப் பார்த்தான்.

“கேட்டுட்டுமா?” என்றாள்.

“என்ன?”

“எப்போதும் கல்யாணம்?” என்றாள் லேசான வெட்கத்துடன்.

“அது... வந்து... எம்.எஸ். முடிச்சுட்டுதான் கல்யாணம்.”

உண்மையைச் சொல்ல மனம் வரவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலை அதற்குப் பொருத்தமாகப் படவில்லை.

“இன்னும் சீட்டே கிடைக்கலையே...”

“இந்த வருஷம் வாங்கிடுவேன் நந்தினி.”

“கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு படிச்சா என்ன?”

“கான்சென்ட்ரேஷன் திசை திரும்பிடும்.”

“என்னத்தான் இப்படி நழுவறீங்க? வயசாகலையா?”

“யாருக்கு?”

“ரெண்டு பேருக்கும்தான்.”

“நந்தினி, வந்து...நீ...” தயங்கினான், சொல்லி விடலாமா?

“சொல்லுங்க. நான்...?”

என்னை மறந்துடனும், என்று சொல்ல வாய் வரவில்லை.

“நான் காத்திருக்கணும், அதானே?” என்றாள்.

தலையை அசைத்து வைத்தான்.

“நான் புறப்படறேன். ஃப்ரெண்ட்ஸை வரச் சொல்லிருந்தேன்.”

“ஒரு நிமிஷம்” என்ற நந்தினி அவனை நெருங்கி வந்தாள். சட்டென்று அவன் எதிர்பாராமல் அவன் வலது கரம் எடுத்து அதில் தன் இதழைப் பதித்து விட்டு, “போங்க” என்றாள் சிரித்து.

‘படவா! அநியாயமாய் இவள் மனதில் ஆசையை வளர்க்கிறாயே’ என்று தன்னையே திட்டிக் கொண்டு வெளியே நடந்தான் சசிதரன்.

மாலை ஐந்து மணிக்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உறங்கலாம் என்று புரண்டு கொண்டிருந்த நந்தினியை அம்மா எழுப்பினாள்.

“உன்னைப் பார்க்க மோகனான்னு ஒருத்தி வந்திருக்கா.”

மோகனவா? யார்? எழுந்து புடவையை சரிசெய்து கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தாள் நந்தினி. அம்மா அவளுக்கு முன் வைத்திருந்த பலகாரத் தட்டில் இருந்து ஒரு முறுக்கை எடுத்துக் கடித்துக் கொண்டிருந்த மோகனாவை உடனே அடையாளம் புரிந்தது. சசிதரனின் டிஸ்பென்சரியில் வேலை பார்க்கும் நர்ஸ்! இவள் ஏன் என்னைத் தேடி...?

“வாம்மா” என்று அவள் அருகில் சோபாவில் அமர்ந்தாள். சற்றுத் தள்ளி ஈஸிசேரில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்த அப்பா நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

அவள் முறுக்கு தின்று, தண்ணீர் குடித்து, “உங்ககிட்டே தனியா ஒண்ணு சொல்லணும்” என்றாள் சின்னக் குரலில்.

தனியாய் அறைக்குள் வந்ததும், “என்ன, சொல்லு?”

“வந்து, அன்னைக்கு நான் டாக்டரையும் அனிதான்னு ஒரு பொண்ணையும் சம்பந்தப்படுத்திப் பேசினப்போ நீங்க கோபப்பட்டு என்னைத் திட்டினிங்க. நீங்க இன்னும் திட்டினாலும் பரவால்லைன்னு மறுபடி வந்திருக்கேன். மனசு கேக்கலை. நீங்க டாக்டரைக் கட்டிக்கப் போற பொண்ணு. அதனால் எச்சரிக்கையா இருக்கிறது நல்லது. ரெண்டாவது, நான் அனாவசியத்துக்கு கோள் மூட்டறேன்னு நீங்க நினைச்சது தப்புன்னு உணரணும்.”

“சுத்தி வளைக்காம சொல்லு.”

“இதான் அந்த அனிதாவோட அட்ரஸ்” என்று ஒரு துண்டுக் காகிதத்தைக் கொடுத்தான். “டாக்டர் போஸ்ட் செய்யக் கொடுத்த லெட்டர்லேர்ந்து எடுத்து எழுதிக்கிட்டேன் விசாரிச்சேன். அந்தப் பொண்ணு மட்டும் தனியா தங்கி இருக்குதாம். எங்கியோ வேலை பார்க்குதாம். கேரக்டர் அவ்வளவு சரியில்லைன்னு சொல்றாங்க. நேத்து நீங்க வந்து டாக்டரைப் பார்த்துப் பேசிட்டுப் போனதும் அவ போன் செஞ்சா. டாக்டர் சிரிச்சு சிரிச்சுப் பேசினார். இன்னைக்கு சாயங்காலம் ஏழு மணிக்கு அவளைப் பார்க்க அவளோட அபார்ட்மெண்ட்க்கு டாக்டர் வர்றதா சொன்னார். என் வார்த்தைல சந்தேகமிருந்தா நீங்களே போய்ப் பாருங்க. சொல்லித் திருத்துங்க - தப்பு பெரிசா போறதுக்கு முன்னால சொல்லிடறது நல்லதுன்னு பட்டதால தேடி வந்து சொல்றேன். நான் வர்றேன்.”

மோகனா புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

நந்தினி விக்கித்து நின்றாள்.

என் சசிதரனா? நிஜமாகவா?

14

மாலை மணி 6.30 ட்ரெஸ் செய்து கொண்டு செண்ட் போட்டுக் கொண்டான். மணிபர்ஸ் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு மேஜையி லிருந்து கார் சாவி எடுத்தவன் ஒரு வினாடி சிந்தித்தான். பிறகு சாவியை வைத்து விட்டான்.

அனிதாவின் லீட்டைவிட்டுப் புறப்பட எப்படியும் இரண்டு, மூன்று மணி நேரங்களாகும். அதுவரை கார் அங்கே நின்று கொண்டிருக்க வேண்டாம். பின் கண்ணாடியில் கூட்டல் குறி வேறு ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது.

“அம்மா, நான் வெளில போய்ட்டு வர்றேன்.”

சாலையில் நடந்தான். புஸ்வாணங்களும், சங்குசக்கரமுமாக தெருவே வெளிச்சமாக இருந்தது. சர வெடிகள் வெடித்துச் சிதறின. பிள்ளைகள் கம்பி மத்தாப்பை இரண்டு கைகளிலும் பிடித்து வட்ட வட்டமாகச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சசிதரன் ஒரு ஆட்டோ அமர்த்திக் கொண்டான்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் அனிதாவின் அபார்ட்மெண்ட்ஸ் வந்து. லிஃப்டில் மேலே வந்து அவளின் கதவின் அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

கதவு திறந்து அனிதா அவன் உள்ளே வந்ததும், “ஹேப்பி தீபாவளி” என்றாள். இவனும் சொன்னான்.

“என்ன அதிசயமா சேலை?” என்றாள்.

“தீபாவளிக்கு மட்டும் ஸ்பெஷல்” என்றாள். உள்ளே சென்று திரும்பினாள்.

“கடையில் வாங்கின ஸ்லீட்ச்தான். இதான் உங்க தீபாவளி ட்ரெஸ்ஸா?”

“ஆமாம்” என்று அமர்ந்தான். அவளும் அமரப் போக...

“இங்கே உட்காரு” என்று தன் மடியைக் காட்டினாள். அவன் மடியில் அமர்ந்த அனிதாவை அணைத்து முத்தமிட்டான்.

“வேணாம் சசி. அன்னைக்கு மாதிரி பெரிய தப்புவ கொண்டு போய் விட்டோம்.”

“ஸோ வாட்? கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறோமே.”

“அதுக்காக? இது தப்பில்லையா?”

“நம்ம பண்பாட்டுக்கு தப்புதான்” என்று அவள் உதடுகளை நிமிண்டினாள். “ஒரு தப்பை ஒரே தடவையோட நிறுத்திக்கக் கூடாது அனிதா.”

“அது சரி. அந்த ஒரே தப்பையே பார்க்க, பார்க்க மனசுக்கு சங்கடமா இருக்கு.”

“என்ன சொல்றே?”

அனிதா அவனிடமிருந்து விடுபட்டு, "கம் வித் மி" என்று தன் படுக்கை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று கட்டிலில் அமர வைத்தாள். எதிரே இருந்த டி.வி. டெக் நோக்கி சென்றாள்.

"சசி டியர், லைக் டு சீ?" என்று இரண்டையும் ஆன் செய்ய...

கட்டிலில் அனிதாவும், சசிதரனும்!

சசிதரன் அதிர்ந்தான்!

"ஏய்! என்ன இதெல்லாம்?"

"மன்மத லீலை டியர்! நான் தான் அன்னைக்கு ரகசியமாக ஏற்பாடு செஞ்சி எடுத்தேன். இது ஒரு சுவாரசியம். இல்லே?"

"நான்சென்ஸ்" என்று கத்தினான், "முதல்ல அதை அணை!" என்றான். அணைத்தாள். "என்ன விளையாட்டு இதெல்லாம்?"

"கட்டில் விளையாட்டு."

"அறிவு இருக்கா உனக்கு? இதைப் போய் ஏன் ரெக்கார்ட் செஞ்சே?"

"தெரியலை? நிஜமா தெரியலை?" என்று சிரித்தாள்.

அவள் சிரிப்பில் இப்போது காதல் இல்லை. ஒரு திமிர், மமதை, அலட்சியம், அதிகாரம் எல்லாம் கலந்து கட்டியிருந்தது.

சசிதரனுக்கு திடீரென்று அவளின் சுயரூபம் புரிந்தது போலிருந்தது. கடவுளே! இவள் நல்ல பெண் இல்லையா? மோசமானவளா? என் மேல் காதல் என்று உருகினதெல்லாம் நாடகமா? என்னை இங்கே வீழ்த்தினது சாகஸமா? சூழ்ச்சியா? ஏன்? ஏன்?

"அனிதா!" என்றான். என்ன கேட்பது என்றே தெரியவில்லை.

"சசி டியர், இப்போ இந்த கேஸ்டை ப்ரிண்ட் எடுத்து நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் தெரியுமா?"

"அனிதா! நீ...நீ... இவ்வளவு மோசமானவளா?"

"சே! ஏன் அப்படி சொல்றீங்க? கலா ரசனை கொண்டவன்னு சொல்லக் கூடாதா?"

"பாவி! இதுக்காகத்தான் உருகி உருகி நடிச்சியா? உரசி உரசி என்னை உசுப்பேத்தினியா?"

"யெஸ்."

"மரியாதையா அந்தக் கேஸ்டைக் கொடுத்துடு."

"தாராளமா... இதான் மாஸ்ட்டர் கேஸ்ட். இன்னும் ஒரு ப்ரிண்ட்கூட போடலை. வேணும்னா விலைக்குத் தர்றேன் டாக்டர். அதிகமில்லை, ஜஸ்ட் ரெண்டு லட்சம்."

"பிளாக்மெய்ல பன்றியா என்ன?"

"ஆமாம்."

"சசிதரனுக்கு சுறுசுறுவென்று கோபம் உச்சத்திற்குப் போனது. வேகமாக டெக்கை அணுகி அந்த கேஸ்டை வெளியில் எடுக்க முயல..."

"வெயிட்" என்றாள் கட்டிலில் புரண்டு நிமிர்ந்து அவள்.

திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் கையில் ரிவால்வர்!

"என்ன டாக்டர், இவ்வளவு பொறுமையா திட்டம் போட்டு உங்களை மடக்கிப் போட்டு படம் தயாரிச்சிருக்கேன். இப்படி வெடுக்குன்னு எடுத்துட்டுப் போக விட்டுடுவேனா? நான் ரொம்ப பொல்லாதவ டாக்டர். தனியாளுதான். ஆனா தைரியமானவ. இது நிஜமான துப்பாக்கி, சந்தேகமா இருந்தா கால்ல சுட்டுக் காமிக்கட்டுமா?"

"நோ! நோ!" என்றான்.

"இப்படி வாய்யா டாக்டரு" என்று அவனை நகர வைத்தாள். துப்பாக்கியால் அவன் நெஞ்சுக்கு குறி வைத்தாள். "உன்னைச் சுட்டுப் பொசுக்கிட தைரியம் எனக்கிருக்கு. ஆனா அதனால் எனக்கு பலனில்லை. நீ போகலாம். உனக்கு 24 மணி நேரம் டைம் தர்றேன். ரெண்டு லட்சத்தோட வா. வாங்கிக்கோ. போலீசுக்குப்

போறதாயிருந்தா நூறு தடவை யோசி, யாருக்குக் கேவலம்னு. நீ போலீசோட வந்தா கேஸ்ட் தமிழ்நாடு முழுக்க சந்திசிரிக்கும். அதுக்கு ஏற்பாடு செஞ்சிடுவேன். புரியுதா?"

வெளியே எங்கோ அருகில் டமால் என்று ஒரு பெரிய வெடி திடீரென்று வெடித்ததில் அவள் கவனம் சற்றே கலைந்தபோது...

சட்டென்று துப்பாக்கியுடன் சேர்ந்து அவள் கையைப் பாய்ந்து பிடித்து சசிதரன் உடனே முரட்டுத்தனமாக அவள் கையை பின்புறம் வளைத்து, நடு முதுகில் விட்ட குத்தில் வலிபொறுக்க முடியாமல் கத்தி அவள் தன் பிடியைத் தளர விட....

நழுவின ரிவால்வரை லாவகமாகப் பிடித்துக் கொண்டே சசிதரன் அவளைப் பிடித்து மூர்க்கமாகக் கீழே தள்ளினான். மூச்சிறைத்தான். தள்ளி நின்று அவளை நோக்கி துப்பாக்கியைப் பிடித்தான்.

"ஏண்டி மூதேவி! எவ்வளவு கௌரவமான என்னை இப்படி நாசப்படுத்தி பேரமாப் பேசறே?" என்று இவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது...

கீழே விழுந்திருந்த அனிதா அருகில் கிடந்த புத்தகத்தை எடுத்து அவன் கை மேல் எறிய - அவன் நகர்ந்து கொண்டு, "உன்னை... உன்னை..." என்று வெறியேறி...

டுமில் என்று சுட்டே விட்டான்!

வெளியே ஒரு நீளமான சரம் டம், டமார் என்று விடாமல் வெடிக்கத் துவங்க.

அனிதாவின் மார்பில் இருந்து ரத்தம் குபுக் என்று பொங்கி வழிய... மிகச் சில வினாடிகளில் அனிதா இறந்து போனாள்.

நிலமையின் விபரீதம் உடனே உறைத்தது.

அய்யோ! இது... இது... கொலை! என்ன காரியம் செய்தேன்? என்ன இது? என்ன இது? வியர்த்து, விறுவிறுத்துப் போய் ஆடாமல், அசையாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான் சசிதரன்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து... 'ஃ...' என்று அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

சசிதரன் தன் கையில் இன்னும் பிடித்திருந்த ரிவால்வரை உப்பாய் மேல் போட்டான். பொம்மை போல நடந்தான். பெட்ரூமை விட்டு வெளி வந்து வாசல் கதவைத் திறக்க, இன்னொரு அதிர்ச்சி!

நந்தினி நின்று கொண்டிருந்தாள். இவன் பேஸ்த்தடித்து, வியர்த்துப் போய் நிற்கும் கோலம் பார்த்து புருவம் உயர்த்தினாள்.

"உள்ளே வா சீக்கிரம்" என்றான். அவள் உள்ளே வந்ததும் கதவை சாத்தினாள். சட்டென்று அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு பொலபொலவென்று அழ ஆரம்பித்தாள்.

"நந்தினி, உனக்கு துரோகம் செஞ்சதுக்கும், அலட்சியப் படுத்தியதுக்கும் சரியான தண்டனை கிடைச்சுடுச்சி. செமத்தியா மாட்டிக்கிட்டேன். தூக்குதான். நீ நல்ல மாப்பிள்ளையா கட்டிக்க."

"என்ன உளர்நீங்க?"

பதில் சொல்லாமல் படுக்கையறையை நோக்கி கை நீட்டி போய்ப் பார்க்கச் சொல்லி ஜாடை செய்தான். புரியாமல் தயங்கி உள்ளே சென்ற நந்தினி 'ஹக்' என்று தன் இருதயத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

காட்சியின் அர்த்தம் புரிவதற்கே சில வினாடிகள் ஆயின. திரும்ப வெளியில் வர... சசிதரன் இப்போது சரிந்து பாதி இமை மூடி மயக்கத்தில் இருந்தான்.

அவனைத் தூக்கி அமர வைத்து, தேடி தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் குடிக்க வைத்து, "என்னத்தான் இதெல்லாம்?" என்றாள் உடைந்த குரலில். சசிதரன் திணறி திணறி தான் அவள் வலையில் வீழ்ந்ததை, கேஸ்ட் எடுத்ததை, பிளாக்மெயில் செய்ததை, துப்பாக்கி கைமாறி பரபரப்பில் ஆத்திர வேகத்தில்

சுட்டுவிட்டதைச் சொல்லி முடித்தபோது நந்தினி சிலையாக இருந்தாள்.

“நந்தினி, போலீசுக்கு போன் செய்யாதே! நீயே என்னைக் கொன்னுடு. அந்த துப்பாக்கி எடுத்துட்டு வந்து சுட்டுடு. இல்லை வேணாம். உனக்கு அந்த சிரமம் வேணாம். நானே சுட்டுக்கிட்டு செத்துப் போய்ட்றேன். பேப்பர்ல எல்லாம் வந்து, ஊருக்கெல்லாம் தெரிஞ்சி சந்தி சிரிக்க வேணாம்.”

“அசட்டுத்தனமாப் பேசாதீங்க!”

“அசடு அசட்டுத்தனமாதான் பேசுவான். நீ என்மேல வச்ச அன்பை எல்லாம் உதாசீனப்படுத்தி உடம்பு, கவர்ச்சில இவ பின்னால் சுத்தினது அசடு செய்யற காரியம்தானே? நீ ஏன் வந்தே? எப்படி வந்தே? போய்டு. சம்பந்தப்படாதே! நானும் சுட்டுக்கிட்டு செத்துப் போய்ட்றேன். எங்கே துப்பாக்கி?”

சசிதரன் எழுந்து அடுத்த அறைக்குச் செல்லத் துவங்க, அவன் கையைப் பற்றி இழுத்து வலுக்கட்டாயமாக அமர வைத்தாள் நந்தினி.

“பேசாம உக்காருங்க. ப்ளீஸ்...” என்றாள், தண்ணீர் குடித்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“நான் கேக்கற கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்க. நீங்க இங்கே வந்ததை யாராச்சும் பார்த்தாங்களா?”

“நான் கார்ல வரலை. ஆட்டோல வந்தேன். இங்கே ரெண்டே தடவைதான் வந்திருக்கேன். மொத தடவை ராத்திரி நேரம். அடுத்து இதான் ரெண்டாம் தடவை.”

“இந்த லீட்ல இவ மட்டும் தான் தனியா இருக்காளா?”

“ஆமாம்.”

“இவளோட நீங்க சுத்தினது இவ சம்பந்தப்பட்ட யாருக்காவது தெரியுமா?”

“தெரியாது. யாருக்கும் தெரியாது. இப்பதான் கொஞ்ச நாளா பழக்கம். என்னைப் பாடா படுத்திட்டா. சறுக்கிட்டேன். எதுக்காக நீ இதெல்லாம் கேக்கறே? போலீசைக் கூப்படு நந்தினி. என்னைக் கைது செய்யட்டும்.”

“நான் உங்களைக் காப்பாத்த விரும்புறேன் அத்தான். நீங்க தண்டனை அடையறதை என்னால தாங்கிக்க முடியாது. என்னைக் கொஞ்சம் யோசிக்க விடுங்க.”

நந்தினி கைகட்டிக் கொண்டு ஹாலின் குறுக்கே நடந்தாள். நேரம் பார்த்தாள், யோசித்தாள். அடுத்த அறைக்குச் சென்று செத்துக் கிடக்கும் அனிதாவைப் பார்த்தாள். அவளின் மேஜையின் டிராயர்களில் ஆராய்ந்தாள். வீடு முழுக்க சுற்றிப் பார்த்தாள் அவசரமாக. மீண்டும் ஹாலுக்கு வந்து அமர்ந்து யோசித்தாள்.

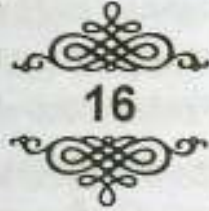
சசிதரனை இந்தக் குற்றத்தில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும். அவர் செய்திருப்பது மிகப் பெரிய தவறுதான். ஆனாலும்... ஆனாலும்... அவர் தூக்கு மேடைக்குப் போவதை என் மனம் விரும்பவில்லை. ஒரு கழிசடையானப் பெண்ணைத்தானே ஆத் திரத்தில் தீர்த்திருக்கிறார்? சட்டப்படி குற்றம்தான். ஆனாலும்... ஆனாலும்... ஒரு வக்கீல் உண்மையை மறைக்கக் கூடாதுதான். ஆனாலும்... ஆனாலும்... ‘எனக்கு துரோகம் செய்தாயல்லவா, அனுபவி!’ என்று விட்டுவிட்டுப் போய் விடலாம். ஆனால் மனசு தவிக்கிறதே. முறையாக இப்போது போலீஸில் தெரிவிப்பதுதான் என் கடமை. ஆனாலும்... ஆனாலும்...

எத்தனை கிரிமினல் வழக்குகளை சந்தித்தாயிற்று. பல முறை சரியான ஆதாரங்களின்றி காப்பாற்ற இயலாமல் நிரபராதி என்று தெரிந்தும் சட்டத்தின் கோரமான பற்கள் கடித்திருக்கின்றன. ஆயிரம் குற்றவாளி தப்பினாலும் ஒரு நிரபராதி தண்டிக்கப் படக்கூடாது என்று ஒரு கோட்பாடு உண்டு. அந்த தப்புகிற ஆயிரம் குற்றவாளிகளில் ஒருவராக... இப்போது சசிதரன் ஏன் இருக்கக் கூடாது?

இவர் ஒரு டாக்டர். ஒரு டாக்டர் உருவாக அரசு எவ்வளவு செலவுழிக்கிறது! டாக்டர் என்பவர் உயிர் காப்பவர். எத்தனையோ உயிர்களை காப்பாற்றியிருக்கிறார். இப்போது ஒரு உயிரை - அதுவும் ஒரு மோசமானவளின் உயிரை அவசரப்பட்டு வாங்கி விட்டார். ஒரு வினாடி தவறுக்கு உயிருக்கு உயிரை பதிலாக எடுத்துக் கொள்வதா?

இவரைக் காப்பாற்றியே ஆக வேண்டும். திறமையாக, சந்தேகமே இல்லாமல். எப்படி? எப்படி?

நந்தினி மிகத் தீவிரமாக யோசிக்க, யோசிக்க... அவளுக்குள் திட்டங்கள் உருவாகின.

16

நந்தினி மணி பார்த்தாள். 8ஐ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. தளர்ந்து சர்வமும் ஒடுங்கி அமர்ந்திருந்த சசிதரனைப் பார்க்க பரிதாபமாயிருந்தது.

“அத்தான், நான் சொல்றபடி எல்லாம் ஒத்துழைச்சா உங்களை இந்த இக்கட்டிலேர்ந்து விடுவிச்சிட முடியும்னு நினைக்கிறேன்.”

சசிதரனின் முகத்தில் லேசான உற்சாகம் தொற்றியது.

“என்ன, சொல்லு.”

“இவளைக் கொன்னது நீங்க இல்லை, ஒரு திருடன்.”

“திருடனா?”

“ஆமாம். இப்ப சமீபமா மெட்ராஸ்ல எல்லா ஏரியாவிலயும் முகமுடி திருடர்கள் நடமாட்டம் அதிகமாயிருக்கு. அதிலயும் இப்ப லேட்டஸ்ட்டா உள்ள குரூப் நவீன துப்பாக்கிகள் வச்சிருக்குது. யாரையும் ஷூட் பண்ண தயங்கறதில்லை. அந்த மாதிரி ஒரு திருடன் இங்கே வந்து இவளை சுட்டுட்டு இந்த வீட்டைக் கொள்ளையடிச்சுட்டுப் போனமாதிரி ஒரு செட்டப்

இங்கே நாம் செய்யப் போறோம். இந்த நேரத்தில நீங்க வேற ஒரு இடத்தில் இருந்ததா அலிபை செட்டப் செய்யப் போறோம்.”

அவளை பிரமிப்புடன் பார்த்து, “எப்படி?” என்றான்.

“நீங்க அமைதியா பார்த்துக்கிட்டே இருங்க” என்றாள் நந்தினி. படுக்கையறைக்குள் நடந்தாள். நேராக அவிதாவின் உடலருகில் சென்றாள். குந்தி அமர்ந்து அவள் கையில் அணிந்திருந்த வளையல்களை, செயின், தோடுகள் இவற்றைப் பொறுமையாகக் கழற்றிச் சேகரித்தாள்.

பிறகு கர்சீப் போட்டு பீரோ சாவியை தலையணைக்கடியில் இருந்து எடுத்துத் திறந்து உள்ளேயிருந்த பொருள்களை அவசர அவசரமாக வெளியே இழுத்துப் போட்டாள். உடைகளைக் கலைத்துக் கீழேப் போட்டாள். பீரோவுக்குள் இருந்த மற்றொரு ஸேஃப் வாலட்டைத் திறந்து இரண்டு நகைப் பெட்டிகள் இருந்ததைப் பார்த்து எடுத்துத் திறந்து உள்ளிருந்த நகைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பெட்டிகளை வீசினாள். கொஞ்சம் பணம், பேங்க் பாஸ் புத்தகங்கள் இருந்தன. பணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

அப்படியப்படியே திறந்த படியே போட்டுவிட்டு, அந்த டீப்பாய் மேலிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டாள். எல்லாவற்றையும் தன் கைப்பையில் போட்டுக் கொண்டாள்.

அவனிடம் வந்தாள், “இங்கே நீங்க எதை எதை தொட்டிங்க?”

அவன் காட்டிய இடமெல்லாம் கைக்குட்டையால் துடைத்தாள்.

“அந்த கேஸ்டை எடுத்துக்கங்க. விரல்ல கர்சீப் சுத்தி வீடியோவை ஆப்பரேட் பண்ணுங்க.”

அதேபோல செய்து அந்த கேஸ்டை வெளியில் எடுத்துக் கொண்டாள் சசிதரன். வாங்கி தன் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டாள்.

“இத்தனை நாள் பழகினதில் அவளுக்கு நீங்க ஏதாச்சும் பிரசண்ட் செஞ்சிருக்கீங்களா?”

“ஒரே ஒரு மேக்கப் செட்.”

“அதிலே உங்க பேர் இருக்குமா?”

“ம்கூம். இருக்காது.”

“விடுங்க. ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து போட்டோ எடுத்துக்கிட் டங்களா?”

“இல்லை.”

“வேற உங்க பொருள் இங்கே எதுவும் இல்லையே?”

“இல்லை.”

“நல்லா யோசிச்சு சொல்லுங்க.”

“வந்து... அனிதாகிட்டே ஒரு சின்ன பாக்ஸை டைரி உண்டு. அதில என் வீட்டு, க்ளினிக் போன் நம்பர்கள் குறிச்சி வச்சிருக்கிறதைப் பார்த்திருக்கேன்.”

“அவ டிராயர்ல அந்த குட்டி டைரி பார்த்த மாதிரி நினைவு இருங்க.”

நந்தினி மேஜை டிராயரைத் திறந்தாள். அந்த குட்டி டைரி இருந்தது. கூடவே மற்றொரு பெரிய டைரியும் இருந்தது. அதை எடுத்துப் புரட்ட, நிறைய பக்கங்கள் வெள்ளையாக இருந்தன. சில பக்கங்களில் ஏதோ எழுதியிருந்தாள். இரண்டு டைரிகளையும் எடுத்துக் கொண்டாள் நந்தினி.

“வாங்க, போலாம்” என்றாள், நந்தினி, “வெயிட்ட. இங்கேர்ந்து நாம் வெளியேறிப் போறதை யாரும் பார்த்துடக் கூடாது.”

நந்தினி அபார்ட்மெண்ட்டின் வாசல் கதவை லேசாகத் திறந்து எட்டிப் பார்க்க... அந்த ஃப்ளோரில் யார் நடமாட்டமும் இல்லை. வராந்தாவில் ஒரு ட்யூப் லைட் இமைத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

“சட்டுன்னு வாங்க.”

“காலிங் பெல் சுவிட்ச்சிலும் துடைத்துவிட்டு இருவரும் விருட்டென்று வெளியேறி, கதவைச் சார்த்திவிட்டு நடந்தார்கள். மாடிப் படிகளில் இறங்கினார்கள்.

காலனி மொத்தமும் கீழே கூடி பட்டாசு வெடித்து சந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்க... இவர்கள் நழுவி நடந்ததை எவரும் கவனிக்கவில்லை.”

“இன்னிக்கு தீபாவளிங்கிறது ஒரு பெரிய அட்வான்ட்டேஜ். நீங்க சுட்ட சத்தத்தை பட்டாசு சத்தமா நினைச்சு யாரும் சந்தேகப் படாம விட்டுட்டாங்க. சீக்கிரம் நடங்க.”

“எங்கே போறோம்?”

“என் காரை தூரமா நிறுத்திட்டு வேவு பார்க்க வந்தேன். நாஸ் மோகனா வந்து நீங்க இங்கே இருப்பீங்கன்னு தகவல் சொன்னா, நேத்து போன்ல அனிதாகூட இவளை பக்கத்தில் வச்சிக்கிட்டுப் பேசினீங்களா?”

“அய்யோ! ஆமாம்.”

“பார்ப்போம். மோகனாவை சரிக்கட்டிடலாம். அவசியப்பட்டா.”

சாலையின் ஓரத்தில் நிறுத்தியிருந்த காரை அடைந்ததும்...

“இந்தாங்க, நீங்க ஓட்டுங்க” என்று சாவி கொடுத்தாள்.

சசிதரன் டிரைவிங் சீட்டில் அமர்ந்தான். இவள் அவன் அருகில் அமர்ந்து கதவை சார்த்திக் கொண்டு, “நேரா பீச்சுக்குப் போங்க.”

“மௌனமாக காரை செலுத்தினான்.”

“இதோ பாருங்க. தைரியமா இருங்க. யார் எத்தனை தடவை கேட்டாலும் நான் சொல்லித் தாற மாதிரியே சொல்லணும். என்ன?”

“யார் கேப்பாங்க, போலீசா?”

“கேட்கலாம். எங்கேயாவது எதையாவது மிஸ் பண்ணிருக் கலாம். அது உங்களைக் காட்டிக் கொடுக்கலாம். அப்போ கேள்வி வரும். பார்ப்போம்.”

“நந்தினி, எனக்கு உன் முகத்தைப் பார்க்கவே கூச்சமா இருக்கு.”

“இப்ப என் முகத்தைப் பார்க்க வேணாம். ரோட்டைப் பார்த் தாப் போதும்.”

“என்னை மன்னிக்க உனக்கு மனசு எப்படி வந்திச்சி?”

“யார் சொன்னது மன்னிச்சிட்டதா?”

“பின்னே ஏன் இவ்வளவு மெனக்கெடறே?”

“உங்களை ஒரு கொலையாளின்னு சொல்றதைக் கேட்க விரும்பலை.”

“அப்ப என்மேல அக்கறை இருக்குன்னுதானே அர்த்தம்?”

“ஒரு டாக்டரை தண்டிச்சி அவரை இழக்கறது பெரிய நஷ்டம். அதைவிட உங்க குடும்பத்துக்கு ஏற்படற அவமானம் - இதெல்லாம் நினைச்சு, உங்களைக் காப்பாத்தச் சொல்லுது.”

“நந்தினி!”

“ம்?”

“ஐ ம் வெரி ஸாரி.”

“எதுக்கு?”

“புத்தி கெட்டு நடந்ததுக்கு, உன்னை நோகடிச்சதுக்கு.”

“ரொம்ப சுலபமான விஷயம் உலகத்திலே என்ன தெரியுமா?”

“என்ன?”

“ஸாரி சொல்றது.”

“நான் உணர்ந்து சொல்றேன் நந்தினி.”

“உணர்றதால பாதிப்புகள், விளைவுகள் மாறிடுமா அத்தான்?”

“மாறாதுதான். என்ன செய்யலாம்? குறுகுறுங்குது. எதுக்கு நான் இதிலேர்ந்து தப்பிக்கணும்? நேரா போய் சரண்ட ராய்ட்றேனே... என் பேர் நாளும். நாறிட்டுப் போகுது.”

“டோண்ட் பி ஸில்லி.”

பீச் வந்தது கார்.

“இப்ப என்ன செய்யணும் நந்தினி?”

“அதோ ஒரு அம்பாசிடர் கார் பார்க்கிங்லேர்ந்து ரிவர்ஸ்ல மெதுவா வண்டியை வெளில எடுக்கிறாங்க இல்லே?”

“ஆமாம்.”

“நேரா போய் அந்த வண்டிய பின் பக்கம் லேசா மோதி நிறுத்துங்க. அந்த ஆள், சண்டைக்கு வருவான். நாமும் சண்டை பிடிக்கணும். போலீஸ் தலையிடற அளவுக்கு சண்டை பிடிக்கணும். புரிஞ்சுதா?”

“ஏன் அப்படி?”

“காரணத்தோடதான் சொல்றேன். போய் மோதுங்க. நம்ம வண்டி டேமேஜ் ஆனாலும் பரவால்லை.”

நந்தினி சொன்னபடி அந்த அம்பாசிடர் காரை குறி வைத்து ஒட்டி பிறகு வேகம் குறைத்து ஆனாலும் அந்தக் காரின் மேல் நச்சென்று மோதி நிறுத்தினதில் ‘டம்’ என்று பெரிய சத்தமாகக் கேட்டது.

அந்த அம்பாசிடரை ஒட்டி வந்தது ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர். ஆனால் துடிப்பான மீசை. பின்னால் வண்டி மோதியதும் - ஆத்திரமாகக் கீழே இறங்கி பின்புறம் வந்து பார்த்தார்.

சசிதரனும், நந்தினியும், இறங்கி நிற்க, “ஏன்யா அறிவு இருக்கா உனக்கு? முட்டாள்தனமா வண்டியோட்றியே!” என்று கத்தத் துவங்க...

“யோவ்! வாயை மூடு. பின்னாடி வண்டி வருதான்னு பார்த்து ரீவர்ஸ் எடுக்க வேணாமா முட்டாளே!”

“யார்யா முட்டாள்? இண்டிகேட்டர் போட்டு, ஹார்ன் அடிச்சிதான் நான் ரிவர்ஸ் எடுத்தேன், தண்ணி போட்டுக்கியா?”

“யாரைப் பார்த்துடா தண்ணி போட்டுக்கியான்னு கேக்கறே?”

சசிதரன் அவர் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்தான்.

அந்த சண்டை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கூட்டம் சேர்த்தது. கடந்து போன ஒரு டிராஃபிக் சார்ஜெண்ட் தன் பைக்கைத்

திருப்பிக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி. "விலகுங்க. என்ன இங்கே கலாட்டா?" என்றார்.

17

ராத்திரி ஒன்பது மணி.

அனிதாவின் அபார்ட்மெண்ட்ஸ் கட்டிடத்தின் க்ரவுண்ட் ஃப்ளோரில் இருந்த வீட்டில் நித்யா சமையல் பாத்திரங்களை தேய்க்கப் போட்டுக் கொண்டே தன் மகளை அழைத்தாள்.

"என்னம்மா?"

"பெரிய சைஸ் ஓவல் எவர்சில்வர் தட்டு எங்கே காணோம்?"

"நீதானேம்மா அதில தீபாவளி பலகாரம் வச்சி காலைல மாடில அந்த அனிதா வீட்ல கொடுத்துட்டு வரச் சொன்னே?"

"திரும்ப தட்டு வாங்கிட்டு வரலையா நீ?"

"இல்லை. நீ போ, அப்புறமா தட்டைக் கொண்டாந்து தர்றேன்னு சொன்னாங்க, வந்துட்டேன்."

"சொன்னபடி கொண்டாந்து தர வேண்டியதுதானே? இன்னும் கொடுக்கலை பாரு. போ! போய் வாங்கிட்டு வா."

"போம்மா, எனக்கு அலுப்பா இருக்கு. நாளைக்கு அவங்களே கொண்டாந்து கொடுத்துடுவாங்க."

மகள் ஓடிப் போனாள்.

நித்யா வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்த தன் கணவனிடம் சொல்லிவிட்டு அவளே மாடிக்குப் புறப்பட்டாள்.

லிஃப்ட் உபயோகித்து வந்து அனிதா வீட்டு காலிங் பெல்லை அழுத்தினாள். காத்திருந்தாள். மீண்டும் அழுத்தினாள், பதிலில்லை.

"அனிதா" என்று கதவைத் தட்டினாள். கைப்பிடியில் கைவைத்து அழுத்திப் பார்க்க, கதவு திறந்து கொண்டது.

உள்ளே வந்து, "அனிதா!" என்றாள், "எங்கே இருக்கீங்க? குளிக்கிறீங்களா?" பதிலில்லை. என்னடி இது, கதவைத் திறந்து போட்டுவிட்டு எங்கே போனாள்?

படுக்கையறையின் கதவு திறந்திருக்க... எட்டிப் பார்த்து பீரோ திறந்து ஒரே களேபரமாக இருப்பதைப் பார்த்து குழம்பி, திரும்பி, ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த அனிதாவைப் பார்த்து அலறினாள்.

18

9.30க்கு போலீஸ் ஸ்தலத்தில் இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் மணிமாறன் இளமையாய் இருந்தார். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பாஸ்கரனின் காதோரங்கள் நரைத்திருந்தன. முன்னவர் ஐ.பி.எஸ். படித்து நேரடி ரெக்ரூட்மெண்ட் பின்னவர் கான்ஸ்டபிளில் வாழ்க்கையைத் துவங்கி ப்ரோமஷனில் இப்போது எஸ்.ஐ. முன்னவர் புத்தகம் படித்து நவீன நுட்பங்கள், கருவிகள் என்று பக்காவாய் அறிந்த அதிகாரி, பின்னவர் இதெல்லாம் படிக்காமல் அனுபவத்தை பெரிய சொத்தாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்.

மணிமாறன் இவரை பெயர் சொல்லி அழைக்கமாட்டார். வயதுக்கு மரியாதை கொடுத்து எப்போதும் 'எஸ்.ஐ.சார்' என்று தான் விளிப்பார்.

பதினைந்து நிமிடங்கள் இருவரும் அந்த படுக்கை அறையை வீட்டின் மற்ற பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்த்த பிறகு...

"என்ன எஸ்.ஐ. சார் நினைக்கிறீங்க?" என்றார் மணிமாறன்.

"தெப்ட்டு! இப்பத்தான் சுலபமா டூப், டூப்புன்னு சுட்டுட்டு கொள்ளை அடிக்கிறானுவளே தம்பி."

“மணி என்ன எஸ்.ஐ. சார்?”

“என்ன?” என்று கண்களைக் குறுக்கிப் பார்த்து, “ஓம்பதே முக்கால்.”

“எத்தனை மணிக்கு குத்தம் நடந்திருக்கணும்?”

“கை, காலு விரைச்சிக்க ஆரம்பிச்சிடுச்சிங்களே தம்பி. ரத்தம் கூட கெட்டிச்சிடுச்சிங்களே...”

“ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு முன்னால் நடந்திருக்கலாம்?”

“இருக்கலாம்.”

“ஏழரை மணிக்கா கொள்ளையடிப்பாங்க?”

“கொள்ளையடிக்கன்னு வொர்க்கிங் அவர்க இருக்குதுங்களா தம்பி? எவ ஏமாந்தவனோ பூந்துட வேண்டியதுதானே?”

மணிமாறன் வீட்டின் முன் ஹாலில் டப்பாயைப் பார்த்தார். அதில் இரண்டு பிளாஸ்டிக் தட்டுக்களில் பலகாரங்கள் இருந்தன.

“கவனிச்சீங்களா?” என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

“தீபாவளி பலகாரம் தம்பி.”

“அதில்லை. ரெண்டு தட்டுக்கள் என்ன அர்த்தம்?”

“யாரோ ரெண்டு பேர் வந்திருக்கணும்.”

“இதிலே சாப்பிட்ட மாதிரியே தெரியலையே சார்? ஸ்வீட் முழுசா இருக்கு. முறுக்கு முழுசா இருக்கு. மிக்சர் கலையாம இருக்கு. வந்தவங்க சாப்பிடவே இல்லை போலிருக்கே.”

“சில பேருநாருக்கா பேருக்கக்கூடத் தொடர்புப் போய்டுவாங்க.”

“ஆக யாரோ ரெண்டு பேர் வந்திட்டுப் போயிருக்கணும் சமீபத்தில். அவங்க யாருன்னு தெரிஞ்சுக்கணும். இந்த கொலை திருடன் செஞ்சதுன்னா அந்த திருடன் அவங்க வந்துட்டுப் போனப்புறம்தான் வந்திருக்கணும்.”

வேளியில் வராந்தாவில் விசாரணைக்காக பக்கத்து, கீழ், மேல் வீடுகளில் இருந்து நபர்கள் திரட்டப்பட்டிருந்தார்கள்.

மணிமாறன் அவர்களை அடைந்து பொதுவாக, “உங்களவ யாராவது துப்பாக்கி வெடிச்ச சத்தம் கேட்டங்களா?” என்றார்.

“விடாம பட்டாக கொளுத்திக்கிட்டிருக்காங்க. ஒரு வேளை கேட்டிருந்தாலும் துப்பாக்கி சத்தம்தான் புரிஞ்சிருக்காது சார்” என்றார் ஒருவர்.

“இந்தப் பொண்ணு வீட்டுக்குள்ளேந்து சந்தேகத்துக்கிடமா யாராச்சும் வெளியேறினதைப் பார்த்தீங்களா? ஏழு மணியேந்து எட்டுக்குள்ளே.”

மௌனம் நிலவியது.

“சரி, இவங்க வீட்டுக்கு யாராவது வந்ததைப் பார்த்தீங்களா?”

யாரும் பார்த்ததாகச் சொல்லவில்லை.

“இந்தப் பொண்ணு பேரென்ன? இந்த வீட்ல யார் யார் இருக்காங்க?”

“இவ பேர் அனிதா சார். ஒரு பிரைவேட் கம்பெனில வேலை பார்க்கிறா. ரொம்ப சகஜமா எல்லார்கிட்டேயும் பேசுவா. அவ மட்டும்தான் இங்கே குடியிருக்கா. பல விதமான கார்கள்ல அவளைப் பார்த்திருக்கோம். கேரக்டர் அவ்வளவு சத்தம்தான் சொல்ல முடியாது. பாவம்! இப்படியா சாவு வரணும்?”

“சமீபமா அவளை யாரோட பார்த்தீங்க?”

“ஒரு வாரம் முன்னாடி ஒரு தியேட்டர்ல வச்சி அவளைப் பார்த்தேன். பக்கத்தில அந்தாள் சிகப்பா, அழகா இருந்தாள். நேர் பின் சீட்ல நான் உக்காந்திருந்தேன். ரெண்டுபேரும் படத்தையே பார்க்கலை. குககுன்னு பேசிக்கிட்டு, கொஞ்சிக்கிட்டு... அப்புறம் பாதியில எழுந்து போய்ட்டாங்க.”

“அந்தாள் யாருன்னு தெரியுமா?”

“தெரியாது சார். ஆனா முகம் நினைவிருக்கு.”

“மணிமாறன் தனக்கு போனில் தகவல் சொன்ன நித்யாவின் கணவர் பக்கம் திரும்பி, “நீங்கதானே போன் செஞ்சதா சொன்னீங்க?”

“ஆமாம் சார். பலகாரம் கொடுத்த தட்டை வாங்கிட்டு வர்றேன்னு என் வைஃப் மாடிக்குப் போனவ பேயறைஞ்ச மாதிரி இறங்கி வந்து பதறி சொன்னா. நானும் ரெண்டு பேரும் வந்து பார்த்துட்டு உடனே உங்களுக்கு போன் செஞ்சோம். எதையும் யாரும் தொடலை.”

“பலகாரம் கொடுக்கறதுன்னா - உங்க குடும்பத்தோட அனிதா கொஞ்சம் நெருக்கமா பழகியிருக்கணுமே. இவங்க சொல்ற மாதிரி அனிதா ஒரு மாதிரியான பொண்ணா மிஸ்டர் கணேசன்?”

“இருக்கலாம். இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆம்பளைங்க ணோட கலகலப்பா பழகறதாலயே ஒரு பொண்ணை மோசமான வளா முடிவு பண்ண முடியாது. எங்க குடும்பத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் அனிதா ரொம்ப அன்பா பழகினா. ரெண்டு இக்கட்டான சந்தர்ப்பங்களில் பணம் கொடுத்து உதவினா. அவ வீட்ல போன் இல்லை. எங்க வீட்டு போனை அவ பயன்படுத்திக்குவா. உள்ளூர் கால்னன்னா அதுக்கு காசு வாங்கறதில்லை.”

“சரி, கடைசியா உங்க வீட்ல அனிதா எப்போ போன் செஞ்சா?”

“நான் அதிகமா வீட்ல இருக்க மாட்டேன். இன்ஷூரன்ஸ் ஏஜண்ட் சுத்திக்கிட்டே இருப்பேன். என் வைஃபுக்குத்தான் கரெக்டா தெரியும். சொல்லு நித்யா. சார் கேக்கறதுக்கு பதில் சொல்லு. உனக்குத் தெரிஞ்ச தகவல் எதானாலும் தாராளமா சொல்லு. அப்பதான் சாருக்கு உதவியா இருக்கும்.”

நித்யா இன்னும் பிணத்தைப் பார்த்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாமல் மருண்டு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“சொல்லுங்கம்மா. அனிதா கடைசியா எப்போ போன் செஞ்சா?”

“நேத்து சாயங்காலம் சார். நான் உக்காந்து டி.வி. பார்த்துக் கிட்டிருந்தேன். அப்போ வந்து போன் பண்ணிக்கிறேன் மாமின்னு சொல்லிட்டு உங்காந்து பேசினா.”

“என்ன பேசினா? யார்கிட்டே? நீங்க கேட்டுக்கிட்டிருந்தீங்களா?”

“கேட்டேன் வந்து...” சற்று தயங்கினாள்.

“சும்மா தயங்காம சொல்லுங்க.”

“ஒரு மாதிரி கொஞ்சி பேசினா. ‘நாளைக்கு என்ன ப்ரோக்ராம்’னு கேட்டா. அப்புறம் ‘வர்நீங்களா’ன்னு கேட்டா. சினுங்கிகிட்டே ‘வேணாம், வீடலயே இருக்கலாம்’னு சொன்னா. அப்புறம் கொஞ்சலா என்னை ஒரு தரம் பார்த்துட்டு ‘பேசிக்கிட்டு மட்டும் தானா’ன்னு கேட்டுட்டு வச்சிட்டா.”

“அப்புறம்?”

“என்னம்மா கொஞ்சற மாதிரி பேசறே? எதுவும் லவ்வு, கிவ்வுல விழுந்திருக்கியான்னு கேட்டேன். ஆமாம்னு சொன்னா, பையன் யாரு. என்ன செய்யறான்னு கேட்டேன். பையன் டாக்டர்ன்னு சொன்னா, நாளைக்கு சாயங்காலம் வருவான்னா. போய்ட்டா.”

“உங்க நம்பருக்கு யாராச்சும் போன் செஞ்சி அவளைக் கூப்பிடுங்கன்னு சொல்லியிருக்காங்களா?”

“இல்லை. ஒரு தடவை இவ எங்க போன்ல மதுரைக்கு ஒரு ட்ரங்கால் புக் பண்ணிட்டு வெய்ட் பண்ணினா. அப்போ வாசல்ல ஒரு கார் வந்து நின்னுது. அதைப் பார்த்துட்டு இவ போய் கார்ல வந்தவன்கிட்டே பேசிட்டு திரும்பி வந்து நான் அவசரமா வெளில போறேன். மதுரை கால் வந்தா இந்த நம்பர்ல கனக்ஷன் கொடுக்கச் சொல்லுங்கன்னு ஒரு நம்பர் குறிச்சிக் கொடுத்தா.”

“அந்த நம்பர் என்னன்னு தெரியுமா?”

“டெலிபோன் டைரக்டரிமேல பென்சிலால் எழுதிக் கொடுத்தா. எடுத்து வரட்டுமா?”

“எடுத்துட்டு வாங்க. அந்த கார்ல வந்தவனை பார்த்தீங்களா நீங்க?”

“இல்லை.”

“அது என்ன கார்?”

“காரையே நான் பார்க்கலை. ஹாரன் சத்தம் கேட்டு இவ எழுந்து போய்ட்டு வந்தா.”

நித்யா எடுத்து வந்த டைரக்டீரியின் மேல் பென்சிலில் எழுதியிருந்த நம்பர் குறித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

மேலும் மேலும் விசாரிக்கப்பட்டது. நாய் வந்து முகர்ந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றது. ஃபாரன்சிக் மனிதர்கள் வந்து ரேகை சேகரித்தார்கள். மணிமாறனும், பாஸ்கரனும் அந்த வீட்டையே அவசினதில் சமையலறையின் கப்போர்டில் அந்த தபாலில் வந்த கவர் கிடைத்தது.

எடுத்துப் பிரித்துப் பார்க்க...

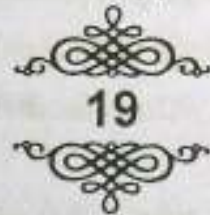
“ஹலோ அனிதா,

எப்படி இருக்கிறாய்? எனக்கு குறுகுறுப்பாக இருக்கிறது. என்மேல் உனக்கு கோபமில்லையே. அத்து மீறி நடந்து கொண்டு விட்டேனோ? காரணம் உன் இளமைதான். நீ கோபமில்லை என்று போனில் சொன்னால்தான் என் மனம் ஆறுதல் அடையும். உன்மேல் நான் மாறாத அன்பு கொண்டுள்ளேன் என்பதை நீ உணர்கிறாயா என் தேவதையே?”

இப்படிக்கு,

நான்தான்

அந்தக் கடிதத்தை பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

19

மறுநாள் காலை 11 மணி. போலீஸ் ஸ்டேஷனில் போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டை கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த மணிமாறன், பாஸ்கரனைப் பார்த்தார்.

“என் சந்தேகம் இன்னும் அதிகமாய்டுச்சி சார்.”

“என்ன தம்பி?”

“சமீப காலமா மெட்ராஸ்ல எக்ஸ்டென்ஷன் ஏரியாஸ்ல நடக்கிற கொள்ளைக்கும் இந்த கொள்ளைக்கும் சம்பந்தமில்லை. ஃபாரன்சிக் லேபல போன் பண்ணி கேட்டுட்டேன். அந்த கொள்ளைகள்ல கொள்ளைக்காரங்க விட்டுட்டுப் போன கைரேகைகள் நம்மகிட்டே இருக்கு. நேத்து கலெக்ட் பண்ண ரேகைகள் எதுவும் ஒத்துப் போகலை. அடுத்து அவங்க கூட்டுக் கொன்ன நிகழ்ச்சிகள்ல தோட்டாக்களை வச்சி எந்த துப்பாக்கியை பயன்படுத்தறாங்கன்னு தெரியும். இங்கே அனிதா மார்புல எடுக்கப்பட்டிருக்கிற தோட்டா வேற வகை. இந்தியன் மேக் இல்லை. ஜெர்மன் மேக். இந்தக் கொலை பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது ஒரு இம்ப்போர்ட்டட் ரிவால்வர்.”

“என்ன சொல்ல வர்றீங்க தம்பி?”

“ராத்திரி ஏழரை மணி வாக்கில உயிர் பிரிஞ்சிருக்கலாம்னு பி.எம். ரிப்போர்ட் சொல்லுது.”

“அது யாரு மேல் வீட்ல குடியிருக்கிறவங்களா?”

“பி.எம்ன்னா போஸ்ட் மார்ட்டம் சார்.”

“ஆமாமாம்.”

“ஏழரை மணி, கொள்ளை நடத்தற வேளை இல்லை. அதிலயும் இது தனி வீடு இல்லை. பதினாறு வீடுகள் உள்ள அபார்ட்மெண்ட்ஸ். அதிலயும் மூணாவது மாடி கூட்டு கொலை பண்ணிட்டு கொள்ளையடிச்ச நாலஞ்சு சம்பவங்களும் எக்ஸ்டென்ஷன் ஏரியாஸ்ல தனி வீடுகள்லதான் நடந்திருக்கு. இதுவோ செண்ட்டரான இடம்.”

“அப்போ இது திருட்டுக்கான கொலை இல்லைன்னு சொல்றீங்களா தம்பி?”

“அப்படித்தான் ஸ்ட்ராங்கா சந்தேகப்படறேன். முழுசா உறுதி செஞ்சிட முடியலை. அனிதா ஒரு டைப்பான பொண்ணு. பலரோட சுத்தறவ, டீப்பாய்ல ரெண்டு தட்டுல பலகாரம். ஸோ யாரோ வந்திருக்கான். முதல் நாள் தன் காதலனுக்கு போன்ல பேசி

கொஞ்சி வர்நீங்களான்னு கேட்டிருக்கா. என் காதலன் டாக்டர்ன்னு சொல்லிருக்கா, நாளைக்கு சாயங்காலம் வருவார்ன்னு சொல்லிருக்கா. லோ, அந்த டாக்டர் காதலன் யார்ன்னு கண்டுபிடிச்சி கொஞ்சம் விசாரிக்கணும்."

"ஏன் தம்பி! ஒரு போன் நம்பர் குறிச்சிக்கிட்டோமே..."

"அப ஆமாம். மறந்துட்டேன் பாருங்க அதை."

மணிமாறன் டெலிபோன் எடுத்து டைரக்டரி என்கொயரிக் கான எண் சுழற்றி தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, "என்கிட்டே ஒரு போன் நம்பர் இருக்கு. அந்த நம்பரோட அட்ரஸ் வேணும்" என்றார்.

சில நிமிடங்கள் லைனில் காத்திருந்த பின், சொல்லப்பட, குறித்துக் கொண்டு வைத்தார் மலர்ச்சியுடன்.

அந்த விலாசத்தின் முதல் வரி 'டாக்டர் சசிதரன்' என்று துவங்கியது.

"குட் மார்னிங்."

பேப்பரை மடக்கி எதிரே பார்த்த சசிதரன் உள்ளுக்குள் உடனடியாக வெலவெலத்துப் போனான். எதிரே யூனிஃபார்மில் நின்றிருந்தார் இன்ஸ்பெக்டர் மணிமாறன். வாசலில் அவர் வந்த பைக் இளைப்பாறியது.

"வாங்க" என்றான் இயல்பை வரவழைத்துக் கொண்டு.

"நீங்க தானே டாக்டர் சசிதரன்?"

"ஆமாம். உட்காருங்க."

"உங்க டிஸ்பென்சரி போனேன். பூட்டியிருந்திச்சி. ஈவினிங் மட்டும் தான் பார்ப்பிங்கன்னு சொன்னாங்க. வீட்டு அட்ரஸ் விசாரிச்சிக்கிட்டு இங்கே வந்தேன்."

"அப்படியா? நான் என்ன செய்யணும் உங்களுக்கு?"

"சும்மா ஒரு என்கொயரி. உங்களுக்கு அனிதாங்கிற பொண்ணைத் தெரியுமா?"

உள்ளே எச்சரிக்கை மணியடித்தது. யார் வந்து எப்படித் கேட்டால், எப்படி பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று நந்தினி சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாள்.

"யாரு? புரியலையே... என்ன செய்றாங்க அவங்க?"

"இன்னிக்கு பேப்பர்ல நியூஸா கிடக்கறாங்க. 'மீண்டும் வீடு புகுந்து கொள்ளை! இளம் பெண் சுட்டுக்கொலை!' நீங்க வச்சிருக்கிற பேப்பர்ல ரெண்டாம் பக்கத்தில் போட்டுக்கே, அந்த அனிதா."

"யெஸ். யெஸ். இப்பதான் படிச்சேன். அந்தப் பொண்ணைப் பத்தி என்கிட்டே எதுக்காக விசாரிக்கிறீங்கன்னு புரியலையே..."

"அந்தப் பொண்ணு வீட்ல சில டெலிபோன் நம்பர்ஸ் குறிச்சி வச்சிருந்தாங்க. அதில உங்க டிஸ்பென்சரி நம்பரும் ஒண்ணு. அதனால ஒரு ஃபார்மலான என்கொயரிதான் இது. அப்போ உங்களுக்கு அந்தப் பொண்ணைத் தெரியாது, இல்லையா?"

"தெரியாது சார். உடம்பு சரியில்லைன்னா என்கிட்டே காட்ச் சொல்லி யாராச்சும் என் நம்பர் கொடுத்திருக்கலாம். இல்லைன்னா அவளே என்கிட்டே எப்பவாவது ட்ரிட்மெண்ட் எடுத்திருக்கலாம். தினம் நாற்பது அம்பது பேரை பார்க்கிறப்போ, வி காண்ட் ரிமம்பர் ஃபேஸஸ் யு நோ."

"நியாயம்தான். யு ஹேவ் கார்?"

"யெஸ். பிரிமியர் பத்மினி. ஏன்?"

"சும்மாதான் கேட்டேன். மோடீ?"

"இன்னும் இல்லை சார்."

"நேத்து ஈவினிங் எங்கே இருந்தீங்க சார்?"

“நேத்து ஈவினிங் நாளும் என் வுட் பீ லாயர் நந்தினியும் பீச் போயிருந்தோம். காபி ஆர் கூல்ட்ரிங்ஸ்?”

“நோ, தேங்ஸ், நான் வர்றேன்.”

மணிமாறன் புறப்பட்டு பைக்கில் மறைந்ததுமே சசிதரன் போனில் நந்தினியை அழைத்தான். விபரங்களைச் சொன்னான்.

“போச்சு! அப்போ வேற எந்த ரூபத்திலேயோ அவங்களுக்கு உங்க மேல சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கு. அவர் கேட்டதா சொன்ன கேள்விகள் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்தோடதான் கேட்டிருக்கிற மாதிரி தெரியுது.”

“நந்தினி, பயமா இருக்கு எனக்கு?”

“ரொம்ப லேட்டான பயம் இது. தைரியமா இருங்க. ரொட்டி உங்க வேலைகளைப் பாருங்க. குறிப்பா உங்களை பாய்ண்ட் அவுட் பண்ண மாதிரி வலுவான தடயம் எதுவும் கிடைச்சிருந்தா இப்படி சாதாரணமா விசாரிச்சுட்டுப் போக மாட்டாங்க. பார்க்கலாம். மறுபடி யாராச்சும் வந்தா எனக்கு போன் செய்ங்க.”

சசிதரன் பெருமூச்சுடன் போனை வைத்தான்.

கார் வந்து நிற்பதைப் பார்த்ததும் ‘தன் வீட்டிற்கு காரில் யார்?’ என்று யோசித்துக் கொண்டே பின்னலை அவசரமாக முடிந்து, “வாங்க, வாங்க” என்றாள் நர்ஸ் மோகனா.

“இதான் உங்க வீடா? எங்கே யாரையும் காணோம்?” என்று மர ஸ்டூலில் அமர்ந்தாள் நந்தினி.

“வீட்டுக்காரர் வெளில போயிருக்கார். ரெண்டு பிள்ளைங்களும் அவங்க தாத்தா வீட்டுக்குப் போயிருக்குது. உள்ளுர்தான். என்னம்மா இன்னிக்கு பேப்பர்ல அப்படிப் போட்டுக்கான்! எனக்கு எதுவுமே புரியலை.”

“அதைப் பத்திப் பேசத்தான் வந்தேன். நேத்து நீ சொன்னி யில்லே, ஏழு மணிக்கு போய்ப் பாருங்கன்னு, எனக்கு எவனோ ஒருத்தி வீட்டுக்கு வேவு பார்க்கிற மாதிரி போக இஷ்டமில்லை. ஆறு மணியிருக்கும். நான் நேரா அத்தான் வீட்டுக்குப் போய் ‘கார்ல ஏறுங்க முக்கியமா பேசணும்’னு சொல்லி ஏத்திக்கிட்டு நேரா பீச் போய்ட்டேன். மனசை திறந்து சொல்லுங்க யாரு அனி தானு கேட்டேன். நான் உங்க மேல உயிரையே வச்சிருக் கேன்னு அழுதேன். ஒரு மணி நேரம் ஒரே புலம்பல். அழுகை. அப்புறம் அவர் லேசா மனசு தடுமாறிட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடு. இனிமே அவளைப் பார்க்கவேப் போறதில்லைன்னு சத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்தார். காவலை எழுந்து பேப்பரைப் பார்த்தா எவனோ கொள்ளையடிக்க வந்தவன் சுட்டுட்டுப் போயிருக்கான். பீரோ எல்லாம் திறந்தபடி போட்டோவே போட்டிருந்தான் பார்த்தியா?”

“ஆமாம், எப்படியோ உங்களையும் டாக்டரையும் பிடிச்சனி விலகிச்சுன்னு சந்தோஷப்படுங்கம்மா.”

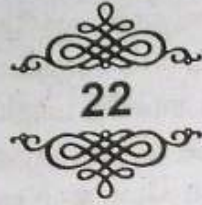
“என்ன இருந்தாலும் அவளும் ஒரு பொண்ணு. அவளுக்கும் கனவு, லட்சியம் எல்லாம் இருந்திருக்கும். கொஞ்ச நாளா அனிதா நம்ம டாக்டர்கிட்டே பழகினதால ஒரு வேளை போலீஸ் டாக்டரை விசாரிக்கலாம். உன்னைக் கூட விசாரிக்கலாம். எனக் கெதுவும் தெரியாது. நான் பார்த்ததே இல்லைன்னு சொல்லிடு. இல்லைன்னா கோர்ட்டு, சாட்சின்னு இழுத்தடிப்பாங்க.”

“அதெல்லாம் நமக்கெதுக்குங்க? அனிதாவா யாரு, ஆளையே பார்த்ததில்லைன்னு சொல்லிடறேன். உள்ளதுக்கே நேரம் பத்தலை.”

“நீ வந்து என்கிட்டே சொன்னது, நான் டாக்டரை தனியா அழைச் சுட்டுப் போய் கண்டிச்சது இதெல்லாம் ரகசியமா இருக்கட்டும். டாக்டர் கிட்டேகூட நீ சொன்னதா நான் சொல்லலை. புரிஞ்சதா?”

“சரிம்மா”

அவள் கொடுத்த காபியைக் குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள் நந்தினி.

22

அன்று மாலை, சசிதரனின் டிஸ்பென்சரி.

“அடுத்து தாத்தா நீங்க உள்ளேப் போங்க” என்றாள் நர்ஸ் மோகனா.

இருமிக் கொண்டே இருந்த நரைத்த மீசை தாத்தாவும், அவர் உதவிக்கு வந்திருந்த இளைஞனும் உள்ளே வந்தார்கள்.

“என்ன பண்ணுது பெரியவரே?” என்றான் டாக்டர் சசிதரன்.

“ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி குளிக்கிறப்போ பாத்ரூம்ல வழக்கி விழுந்துட்டேன். கையை ஊனி விழுந்துட்டேன். அதி லேர்ந்து முழங்கைல ஒரே வலி. நீட்டினா வலி. மடக்கினா வலி.”

“ஃப்ராக்ச்சர் ஆகியிருக்கானு பார்க்கணும். நீங்க ஆர்த்தோ ஸ்பெஷலிஸ்ட்கிட்டே போறது நல்லது.”

“தமிழில் சொல்லுங்க. புரியலையே.”

“எலும்பு வைத்தியர்கிட்டே போகச் சொல்றேன்.”

“அப்படியா? இங்கே பக்கத்தில இருக்காங்களா யாரும்?”

“நான் அட்ரஸ் எழுதித் தர்றேன்.”

சசிதரன் பேடில் ஒரு ஆர்த்தோ ஸ்பெஷலிஸ்ட் அட்ரஸை ஆங்கிலத்தில் எழுதத் துவங்க...

“தம்பி தமிழ்ல எழுதினாத்தான் எனக்குப் படிக்க வரும்.”

சிரித்துக் கொண்டு தமிழில் எழுதித் தந்து வழியும் விளக்கிச் சொல்லக், கிழவரும், உதவியும் வெளியே வந்தார்கள்.

டிஸ்பென்சரிக்கு தள்ளி அடுத்த சந்தில் நின்று கொண்டிருந்த போலீஸ் ஜீப்புக்கு வந்ததும் மீசையை எடுத்து சுருட்டி பாக் கெட்டில் வைத்துக் கொண்டார் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பாஸ்கரன்.

சினிமா தியேட்டரில் அனிதாவுடன் பார்த்ததாகச் சொன்னா அபார்ட்மெண்ட் இளைஞனைப் பார்த்து மணிமாறன் கேட்டார்.

“என்ன பார்த்திங்களா? இவர்தானா?”

“சந்தேகமே இல்லை சார். இவரேதான். அதே சிகப்பு, கிராப்பு, கொழு கொழு கன்னம். இவனேதான் சார் அனிதாவோட சினிமா பார்த்தது.”

“என்ன எஸ்.ஐ. சார் தமிழ் கையெழுத்து வாங்கினீங்களா?”

“இதோ” என்று சசிதரன் எழுதிக் கொடுத்து விலாசத்தை தர, அதை வாங்கி மணிமாறன் அனிதாவின் வீட்டில் எடுத்த ‘நான்தான்’ என்று கையெழுத்திட்ட கடிதத்தின் கையெழுத்துடன் ஒப்பிட்டார்.

“ஒரே மாதிரிதான் இருக்கு. போதுமே. இது போதுமே அரெஸ்ட் வாரண்ட் வாங்கறதுக்கு” என்றார் பாஸ்கர் உற்சாகமாக.

23

மறுநாள் காலையில் நந்தினி தன் அலுவலகத்தில் ஜூனியர் வாசவை அறைக்குள் அழைத்தாள்.

“வாசு, உங்களுக்கு பாங்க்ல லாக்கர் ஒண்ணு இருக்கிறதா சொன்னீங்கதானே?”

“ஆமாம் மேடம்.”

“நான் ஒரு சின்ன சீல்ட் பார்சல் தர்றேன். அதிலே சில முக்கியமான கேஸ் சம்மந்தப்பட்ட பத்திரங்கள் இருக்கு. நீங்க உங்க லாக்கர்ல வச்சிருங்க. அப்புறம் நான் எப்போ கேக்கறேனோ அப்ப எடுத்துத் தாங்க.”

“சரிங்க மேடம்.”

அரக்கு சீல் வைத்த அந்த சிறிய பார்சலை அவனிடம் கொடுத்து உடனே சென்று வைத்துவிட்டு வரச் சொல்லி அனுப்பினாள்.

அதற்குள் அனிதா வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்த பொருள்கள் யாவும் இருந்தன. போலீஸ் சசிதரனை சந்தேகப்பட்டு விசாரித்துவிட்டுப் போனதால், இனிமேலும் தன் வீட்டில் வைத்திருப்பது சிறந்ததல்ல என்று யோசித்து முடிவெடுத்திருந்தாள்.

வாசு சென்ற கொஞ்ச நேரத்தில் போன் அடித்து, எடுத்து “ஹலோ, நந்தினி ஹியர்” என்றாள்.

“நந்தினி, நான் சசிதரன் பேசறேன். இங்கே வீட்ல போலீஸ் வந்திருக்கு. என்னை அரெஸ்ட் பண்ணாங்களாம். சர்ச் வார்ட்னட் காட்டிட்டு வீடு பூரா தேடறாங்க. நாய் வேற வந்துவீடு பூரா அலையுது. தெரு பூரா நின்று வேடிக்கை பார்க்குது. பர்மிஷன் வாங்கிட்டு நான் போன் செஞ்சேன்.”

“மைகாட்! அந்த அளவுக்கு ஆய்டுச்சா? சரி நான் வர்றேன். எதுவும் பதில் சொல்ல வேணாம். உடனே வர்றேன்.”

• நந்தினி பத்தே நிமிடங்களில் சசிதரன் வீட்டிற்கு வந்து...

“என்ன இன்ஸ்பெக்டர், எதுக்காக இவரை கைது செய்றீங்க?”

“அனிதாவை இவர் கொலை செஞ்சிருக்கலாம்ன்னு ஸ்ட்ராங்கா சந்தேகப்படறோம். இவர்கிட்டே விசாரிச்சப்போ அனிதா யாருன்னு கேட்டார். ஆனா இவர் கைப்பட காதல் கடிதமே அவளுக்கு எழுதி இருக்கார். நேத்து சாயங்காலம் அனிதா வீட்ல இவரை இறக்கி விட்டதா ஒரு ஆட்டோ டிரைவர் சொல்றார். இவரையும், அனிதாவையும் ரொம்ப நெருக்கமா தியேட்டர்ல பார்த்த ஒரு சாட்சியும் உண்டு. இவர் டிஸ்பென்சரி போன் நம்பர் அங்கே இருக்கு. இதோ முறையா மாஜிஸ்ட்ரேட் கிட்டே அரெஸ்ட் வாரண்ட் வாங்கியிருக்கோம்.”

நந்தினி வியர்த்தாள். சசிதரனுக்கு எதிராக இவ்வளவு விஷயங்கள் போலீசுக்கு கிடைக்கும் என்று இவள் நினைக்கவே

இல்லை. ஆட்டோ டிரைவர் நேரில் பார்த்த சாட்சி- போன் நம்பர், கைப்பட எழுதிய காதல் கடிதம் மைகாட்!

“இன்ஸ்பெக்டர், நீங்க இவரை சந்தேகப்படலாம். அதுக்கு உங்களுக்கு உரிமை இருக்கு. சந்தர்ப்ப சாட்சியங்களும் சந்தேகப் படச் சொல்லலாம். ஆனா உண்மை அது இல்லை. அனிதாவை இவருக்குத் தெரியும். அவ்வளவுதான். காதல் எல்லாம் கிடையாது. குறிப்பா நேத்து ஈவினிங் முழுக்க நானும், இவரும் பீச்ல இருந்தோம்.”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி மேடம்...இதெல்லாம் கோர்ட்ல சொல்ல வேண்டிய விஷயங்கள். நான் இவரை அழைச்சுட்டுப் போகலாமா?”

நந்தினி - சசிதரன் அருகில் வந்தாள்.

“எவ்வளவு கடுமையா விசாரிச்சாலும் உண்மையைச் சொல்ல வேணாம், என்னோட பீச்சில இருந்ததை மட்டும் சொல்லுங்க. அனிதாவோட பேசிப் பழகினது உண்மைன்னு சொல்லுங்க. மிச்சம் நான் பார்த்துக்கறேன். முதல்ல உங்களை பெயிலில் எடுக்கணும். ரொம்ப சிரமம்தான்” என்று விடுவிடுவென்று மெதுவான குரலில் மற்றவர்களுக்குக் கேட்காமல் சொல்லிவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் மணிமாறனிடம் வந்தாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர், இவர் ஒரு டீசன்ட் ஜென்டில்மேன். வாரண்ட்டோட வந்திருக்கிற உங்களை தடை செய்ய முடியாது. ஆனா நான் பெய்ல் மூவ் பண்ணேன். இவரை எந்த கோர்ட்ல எப்போர் சப்மிட் பண்ணப் போறீங்க? இவரை நீங்க டீசன்ட்டா நடத்தணும் சார். இவர் குற்றவாளி இல்லை. குற்றவாளி மாதிரி குழ்நிலை காட்டுது” என்றாள்.

மணிமாறன் தலையசைத்து அவள் கேள்விகளுக்கு பதிலளித்து விட்டு அவனை அழைத்துச் சென்றதும் சசிதரனின் அம்மா, “என்னம்மா இதெல்லாம்?” என்று பதறினாள், கலங்கினாள்.

24

சசிதரனை ஸ்டேஷனில் வைத்து விசாரித்தார்கள். சற்று கடுமையான வார்த்தைகளும் பயன்படுத்தினார்கள்.

“துப்பாக்கி எங்கே?” என்று மறுபடி மறுபடி கேட்டார்கள். சசிதரன் தனக்கும் அனிதாவுக்கும் அறிமுகம், பழக்கம் எல்லாம் உண்டேயொழிய, அது காதலல்ல என்று சாதித்தான். நேற்றிரவு நந்தினியோடு பீச்சில் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும் நந்தினியின் காரை பத்பநாபன் என்பவரின் காரின்மேல் இடித்து பெரிய தகராறு ஆகி விசுவலிங்கம் என்னும் டிராஃபிக் சார்ஜெண்ட் தலையிட்டு சண்டையைத் தீர்த்து வைத்து தனக்கு பெனால்டி போட்டு பணம் கட்டி ரசீது வைத்திருப்பதாகவும் வாதிட்டான்.

மறுநாள் மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் அவனை சமர்ப்பித்து இன்னும் விசாரிக்க வேண்டியிருப்பதால் பெயிலில் விடக் கூடாதென்றும், போலீஸ் காவலில் விட வேண்டுமென்றும் கேட்டார்கள்.

நந்தினி கடுமையாக வாதிட்டு ஜாமீன் கேட்டாள்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் வழக்கை ஆராய்ந்துவிட்டு ஜாமினில் விட முடியாது என்று மறுத்தார். அப்படியென்றால் கோர்ட் கஸ்டடியில் வைக்கச் சொல்லி வாதிட்டு அதில் வென்று...

சசிதரனை பதினைந்து தினங்கள் ரிமாண்ட்டில் மத்திய சிறைச்சாலையில் விசாரணைக் கைதியாக வைத்திருக்க மாஜிஸ்ட்ரேட் உத்திரவிட்டார்.

நந்தினி சிறைச்சாலையில் அனுமதி பெற்று அவனை தனியே சந்தித்தாள்.

“என்ன அத்தான் இது, அவளுக்கு நீங்க லெட்டர் எழுதினதை சொல்லி இருந்தா அந்த வீட்ல தேடி அதையும் அப்புறப் படுத்தியிருக்கலாமே. உங்க கைப்பட லெட்டர்ங்கிறது ரொம்ப ஸாலிடான ஆதாரம் அவங்களுக்கு.”

“பதட்டத்தில் நான் மறந்துட்டேன்.”

“பார்ப்போம். முடிஞ்சவரைக்கும் கேசை உடைக்கப் பார்க்கிறேன். அடிச்சாங்களா உங்களை?”

“லேசா. ஆனா எனக்கு வேண்டியதுதான்.”

“மறுபடி வந்து விசாரிப்பாங்க. உளறிடாதீங்க. நான் சொல்லிக் கொடுக்கற மாதிரியே சொல்லுங்க. கொலைக்கு பயன்படுத்தின ஆயுதம் கிடைக்காதது நமக்கு ப்ளஸ் பாய்ண்ட்.”

“அது பத்திரமா இருக்கா? உங்க வீட்லயும் தேடலாம்.”

“தேட மாட்டாங்க. தேடினாலும் கிடைக்காது. அது பத்திரமா இருக்கு” என்றாள் நந்தினி.

25

சில தினங்களுக்குப் பிறகு போலீஸார் வழக்கு தொடர்ந்து - செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் கேஸ் விசாரணைக்கு வந்தது. சிறையிலிருந்து தாடியுடன் சசிதரன் கொண்டு வரப்பட்டான். அவன் சார்பாக வாதிட முன் வந்திருந்தாள் நந்தினி.

நீதிபதி வந்ததும் முதலில் தள்ளி வைக்க வேண்டிய சில வழக்குகளை மறுதேதி போட்டு தள்ளி வைத்தார். மற்றொரு வழக்கில் முக்கியமான சாட்சிக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று டிபன்ஸ் தரப்பு வக்கீல் ஹெல்த் சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்து மறுதேதி கேட்டதை கண்டித்தார் நீதிபதி.

“இதுவரை மூன்று முறை தள்ளி வைத்தாயிற்று. இதுவே கடைசி முறை. அடுத்த முறை அவசியம் நீங்கள் சாட்சியை விசாரித்தேயாக வேண்டும்” என்று அழகான ஆங்கிலத்தில் கண்டித்தார்.

அடுத்ததாக அனிதா கொலை வழக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. அரசாங்க தரப்பு வக்கீல் சவுரிராஜன் வழக்கின் கருக்கத்தைச் சொன்னார்.

"மை லார்ட், அனிதா இளம் பெண். வேலைக்குப் போகும் இளம் பெண். பல ஆண்டுகளுடன் கலகலப்பாக பழகும் பெண். அவள் டாக்டர் சசிதரனை காதலித்தாள். அவரும் அவளை காதலித்தார். இந்த சமயத்தில் அனிதாவுக்கு வேறு ஆண்டுகளுடன் தொடர்பு இருப்பதை அறிந்த டாக்டர் ஆத்திரப்பட்டு சம்பவம் நிகழ்ந்த தீபாவளி அன்று தனிமையில் வசிக்கும் அனிதாவின் வீட்டில் அவளை சுட்டுக் கொலை செய்துவிட்டு கொலையை திருட்டுக்காக நடந்த கொலையாக திசை திருப்ப முயற்சிகள் செய்து நழுவி விட்டார். இந்தக் கொலையை டாக்டர் சசிதரன்தான் செய்தார் என்பதை சாட்சியங்கள், தடயங்கள் மூலம் நிரூபிக்க தயாராய் இருக்கிறேன்."

அடுத்து டிபன்ஸ் தரப்பில் தான் ஆஜர் ஆவதாக குறிப்பிட்ட நந்தினி தன் வாதச் சுருக்கத்தைக் கூறினாள்.

"மை லார்ட், என் கட்சிக்காரர் டாக்டர் சசிதரன் ஒரு அப்பாவி. ஒரு நிரபராதி. அவருக்கும் அனிதாவுக்கும் பழக்கம் உண்டு. ஆனால், அவளை கொலை செய்கிற எண்ணம் இவருக்கு இல்லை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் அவருக்கு எதிராக அமைந்திருக்கின்றன. சம்பவம் நிகழ்ந்தபோது டாக்டர் அங்கே இல்லவே இல்லை என்பதையும் அவர் இந்தக் குற்றத்தில் சம்பந்தப் படாதவர் என்பதனையும் நான் இந்தக் கோர்ட்டில் நிரூபிக்க தயாராக இருக்கிறேன்."

முதலில் டாக்டர் சசிதரன் கூண்டுக்கு அழைக்கப்பட்டான்.

முதலில் பப்ளிக் பிராசிகியூட்டர் அவனைக் கேள்வி கேட்க அனுமதி பெற்று அணுகினார்.

"டாக்டர் சசிதரன், உங்க வயசு என்ன?"

"இருபத்தி ஒம்போது."

"உங்களுக்கு கல்யாணமாய்டுச்சா?"

"இன்னும் இல்லை."

"உங்களுக்கு காதல் அனுபவம் உண்டா?"

"இல்லை."

"இறந்துபோன அனிதாவை தெரியுமா?"

"தெரியும்."

"எப்படித் தெரியும்?"

"என்கிட்டே வைத்தியம் பார்த்துக்க வருவாங்க."

"அனிதாவோட நீங்க நெருங்கிப் பழகினிங்களா?"

"கலகலப்பா பழகினேன் நட்புணர்வோட."

"நீங்க அனிதாவை காதலிக்கலையா?"

"இல்லை."

"அனிதா உங்களை காதலிச்சாங்களா?"

"அது எனக்குத் தெரியாது."

"அனிதா உங்களை காதலிக்கிறதா சொன்னதுண்டா?"

"இல்லை."

"நீங்க அனிதா வீட்டுக்குப் போனதுண்டா?"

"போனதில்லை."

"நீங்களும் அனிதாவும் சேர்ந்து சினிமாவுக்குப் போனதுண்டா?"

"இல்லை. போனதில்லை."

"நீங்க அனிதாவுக்கு உங்க கைப்பட லெட்டர் எழுதிருக்கீங்களா?"

"இல்லை."

"நீங்க பொய் சொல்றீங்க. இந்த லெட்டரை போலீஸ் அனிதா வீட்லேர்ந்து கைப்பற்றியிருக்காங்க. கவர்ல உங்க அட்ரஸ் இல்லை. உள்ளே லெட்டர்லயும் 'இப்படிக்கு, நான் தான்'னு எழுதிருக்கீங்க. ஆனா இந்த கையெழுத்து உங்களோடது தானே?"

"இல்லை. இது என் கையெழுத்து இல்லை. இந்த லெட்டரை நான் எழுதலை."

பப்ளிக் பிராசிகியூட்டர் நீதிபதி பக்கம் திரும்பினார்.

“யுவர் ஆனர், இந்த லெட்டரில் இவர் கையெழுத்து இல்லைன்னாலும் இது இவர் எழுதினதுதான். இவர் எழுதின வேற சில கையெழுத்துக்களையும் இந்த லெட்டரையும் லேபரட்டரிக்கு அனுப்பி ஒப்பிடச் சொன்னோம். ரெண்டும் ஒரே கையெழுத்துத்தான்னு சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்திருக்காங்க.”

குறிப்பிட்ட சர்ட்டிபிகேட் கோர்ட் கிளார்க் மூலம் நீதிபதி யிடம் தரப்பட்டது.

“இந்த லெட்டர்ல என்ன எழுதியிருக்குன்னு நான் சத்தம் போட்டு படிக்க அனுமதி வேணும்.”

“ப்ரொஸ்ட்.”

“ஹலோ அனிதா, எப்படி இருக்கிறாய்? எனக்கு குறுகுறுப் பாக இருக்கிறது. என்மேல் உனக்கு கோபமில்லையே. அத்து மீறி நடந்து கொண்டு விட்டேனா? காரணம் உன் இளமைதான். நீ கோபமில்லை என்று போனில் சொன்னால்தான் என் மனம் ஆறுதல் அடையும். உன்மேல் நான் மாறாத அன்பு கொண்டுள்ளேன் என்பதை நீ உணர்கிறாயா என் தேவதையே? இப்படிக்கு, நான்தான்! யுவர் ஆனர், இந்தக் கடிதம் இவரும் அனிதாவும் நெருக்கமாக பழகினார்கள் என்பதையும், சசிதரன் அனிதாவை காதலித்தார் என்பதையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன.”

மீண்டும் சசிதரனை அடைந்தார்.

“தீபாவளிக்கு முதல் நாள் அனிதா உங்களுக்கு போன் செஞ்சாங்களா?”

“இல்லை.”

“தீபாவளி அன்னிக்கு ஈவினிங் உங்களை வீட்டுக்கு இன்வைட் பண்ணாங்களா?” நீங்களும் வர சம்மதிச்சீங்களா?”

“இல்லை.”

“தீபாவளி அன்னைக்கு ஈவினிங் நீங்க ஆட்டோவில அவங்க வீட்டுக்குப் போனீங்களா?”

“இல்லை.”

“வேற எங்கே போனீங்க?”

“என் முறைப் பெண் லாயர் நந்தினியோட அவ கார்ல பீச்சுக்குப் போயிருந்தேன்.”

“இது அப்பட்டமான பொய்!”

“அதான் உண்மை.”

“நீங்க அனிதாவை கூடலை?”

“இல்லை. இல்லை.”

“மை லார்ட், குற்றவாளி பிடிவாதமாக பொய் பேசுகிறார். எனது சாட்சிகள் மூலமே அனைத்தையும் நிரூபிக்கிறேன்.”

“அப்ஜெக்ஷன் யுவர் ஆனர்” என்று எழுந்தாள் நந்தினி, “குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருப்பவர்தான் இவரேயொழிய குற்றவாளி என்று இன்னும் தீர்ப்பாகவில்லை. ஆகையால் பப்ளிக் பிராசிகியூட்டர் அந்த வார்த்தையை உபயோகிப்பதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன்.”

“யுவர் அப்ஜெக்ஷன் ஈஸ் சஸ்டைன்ட். மிஸ்டர் பி.பி. இனி அந்த வார்த்தையை உபயோகிக்காதீர்கள்.”

“யெஸ் யுவர் ஆனர்.”

“மிஸ் நந்தினி, நீங்க டாக்டர் சசிதரனை விசாரிக்க ஏதாச்சும் எஸ்டாப்ளிஷ் பண்ண விரும்பறீங்களா?”

“யெஸ் யுவர் ஆனர், வித் யுவர் பர்மிஷன்.”

நந்தினி கூண்டில் இருக்கும் சசிதரனை அணுகினாள்.

“டாக்டர், சம்பவம் நடந்த தீபாவளி சாயங்காலம் நீங்க என்னோட பீச்சில இருந்தப்போ ஏதாச்சும் குறிப்பிடற மாதிரி சம்பவம் நடந்துச்சா?”

“ஆமாம், புறப்படற சமயத்தில் நான் காரை ஒரு கார் பின்புறம் தெரியாம மோதிட்டேன். அந்தக் கார் ஒனருக்கும் எனக்கும் தகராறு வந்து சண்டை வரைக்கும் போய்டுச்சி. அப்போ ஒரு டிராஃபிக் சார்ஜெண்ட் வந்து சமாதானம் செஞ்சி அவருக்கு காய்பன்சேஷன் தரணும்னு சொல்லி எனக்கு ஸ்பாட்ஃபைன் இருநூத்தம்பது ரூபா போட்டார்.”

நந்தினி நீதிபதி பக்கம் திரும்பினாள். “இதோஃபைன் கட்டின ரசீது. இதிலே நேரம் இருக்கு. அப்போது மணி 8.55.”

பப்ளிக் பிராசிகியூட்டர் எழுந்தார். “போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டிடி குற்றம் நிகழ்ந்தது ஏழரை மணிக்குள்ளே மைலார்ட் அதுக்கப்பறம் குற்றம் நிகழ்ந்த இடத்திலேந்து பீச்சுக்கு பத்தே நிமிஷத்தில் போக முடியும்.”

“மைலார்ட், இந்த வழக்கே அடிப்படையான ஆதாரங்கள் எதுவும் இன்றி சின்ன சின்ன யூகங்களின் அடிப்படையில் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. மரணம் துப்பாக்கி குண்டு பாய்ந்ததால் என்று நிரூபணமாகி உள்ளது. தோட்டாவையும் இங்கே எக்ஸிபிட்டாக கொடுத்துள்ளார்கள். ஆனால் இந்த தோட்டாவை துப்பிய ரிவால்வர் எங்கே? திருட்டு போல செட்டப் செய்ததாக ஒரு குற்றச்சாட்டு உள்ளது. அப்படியென்றால் திருடப்பட்ட பொருள்களை, நகைகளை போலீசார் கைப்பற்றி இங்கு கொடுத்துள்ளார்களா? அதுவும் இல்லை. என் கட்சிக்காரர் காதல் கடிதம் எழுதினதாக சொல்கிறார்கள். அந்த கையெழுத்தை இவர் மறுக்கிறார். ஒருவரைப் போல ஒருவர் கையெழுத்து திறமையாக போட முடியும். எத்தனையோ போர்ஜரி வழக்குகளில் நாம் பார்த்து வியந்திருக்கிறோம். வேண்டுமென்றே என் கட்சிக்காரரை குற்றவாளியாக போலீஸோ அல்லது யாரோ செய்த சதியாக நான் குற்றம் சாட்டுகிறேன்.”

“யுவர் ஆனர், கொலைக்கு பயன்படுத்திய ஆயுதமும், திருட்டு போல தெரிவதற்காக நிஜமாகவே திருடப்பட்ட நகைகளும் டாக்டர் சசிதரனால் மிகவும் சாமர்த்தியமாக ஒளித்து

வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை கைப்பற்ற போலீஸார் மிகுந்த தீவிர நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். சோதனைகள் போட்டார்கள். மோப்ப நாய்களை பயன்படுத்தினார்கள். டாக்டரை தீவிரமாக விசாரிக்க இயலாதபடி கோர்ட் கஸ்டடியில் ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டது ஒரு துரதிர்ஷ்டம். ஆனால் சந்தர்ப்ப சாட்சி யங்களைக் கொண்டே டாக்டர்தான் குற்றவாளி என்று தீர்மானிக்க இயலுகிறது. பல வழக்குகளில் சர்க்கம்ஸ்டன்ஷியல் எவிடென்ஸ் கொலை ஆயுதத்தை விடவும் முக்கியமான பங்கேற்று உள்ளது என்பதை சொல்வதோடு போர்ஜரி வழக்குகளில் ஒரிஜினல் கையெழுத்துக்கும் டீப்ளிகேட் கையெழுத்துக்கும் வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்க அல்ட்ரா வயலட் கதிர்வீச்சு சோதனை செய்வார்கள். அந்த சோதனையின் அடிப்படையில்தான் டாக்டர் எழுதின காதல் கடிதத்தையும் நிரூபித்துள்ளோம்.”

வழக்கு, தொடர்ந்து பல தினங்கள் விசாரிக்கப்பட்டது.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மணிமாறன் விசாரிக்கப்பட்டார். போஸ்ட் மார்ட்டம் செய்த டாக்டர் விசாரிக்கப்பட்டார். ஃபாரன் சிக் லேபரட்டரி டெக்னீஷியன் விசாரிக்கப்பட்டார்.

அபார்ட்மெண்ட்சில் வசிக்கும், தியேட்டரில் இரண்டு பேரையும் பார்த்ததாக சொல்லப்பட்ட ஆசாமியை நந்தினி திறமையாக விசாரித்தாள்.

“தியேட்டர்ல அனிதாவோட பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது டாக்டர் சசிதரன்னு நீங்க போலீஸ்ல சொன்னது உண்மைதானா.”

“உண்மை தான்.”

“தியேட்டர்ல உங்களுக்கு முன் சீட்ல உட்கார்ந்திருக்கிறது அனிதான்னு எப்போ பார்த்தீங்க?”

“நியூஸ் ஒடிட்டு இருந்தப்போ.”

“அப்புறம்தான் பக்கத்தில இருக்கிற நபரைப் பார்த்தீங்க?”

“ஆமாம்.”

“அவங்க ரெண்டு பேரும் பாதியிலேயே எழுந்து போய்ட்டாங்க?”

“ஆமாம்.”

“இடைவேளைக்கு முன்னாடி எழுந்து போனாங்களா, பின்னாடியா?”

“படம் போட்டு பத்து, பதினஞ்சி நிமிஷத்திலேயே எழுந்து போய்ட்டாங்க.”

“அனிதாவையோ டாக்டரையோ அந்த தியேட்டர் சந்திப்புக்கு அப்புறம் எப்பவாவது பார்த்திருக்கீங்களா?”

“இல்லை.”

“போலீஸ் உங்களை அழைச்சுட்டுப் போய் இவர்தானா தியேட்டர்ல பார்த்த நபர்னு கேட்டாங்களா?”

“ஆமாம். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் நோயாளி வேஷம் போட்டுக் கிட்டார். நான் அவருக்கு உதவி செய்ற மாதிரி கூட போய் டிஸ்பென்சரில டாக்டரைப் பார்த்தேன். அப்புறம் வெளில வந்ததும் அவர்தான்னு சொன்னேன்.”

“தியேட்டர்ல டாக்டர் என்ன கலர் சட்டை போட்டிருந்தார்?”

“நினைவில்லை.”

“நினைவில்லையா, அது என்ன கலர் சட்டைன்னு இருட்டுல பார்க்க முடியலையா? யோசிச்சு சொல்லுங்க.”

“அது என்ன கலர் சட்டைன்னு இருட்டுல தெரியலை.”

“அன்னைக்கு உங்களுக்கு பக்கத்து சீட்ல உக்காந்திருந்தவர் முகம் நினைவிருக்கா?”

“இல்லை.”

“யுவர் ஆனர், இவர் அனிதாவுக்கு அருகில் இருந்த நபரை திரைப்படம் ஓடும் வெளிச்சத்தில் - அரையிருட்டில் தான் பார்த்திருக்கிறார். அதை வைத்து டாக்டர் சசிதரன்தான் இவர்

பார்த்தது என்று உறுதியாக ஏற்க முடியாது. அனிதாவுக்கு பல ஆண்டுகளோடு பழக்கம் உண்டு என்று ஏற்கனவே மதிப்பிற்குரிய அரசாங்க வக்கீல் கூறியிருப்பதால் - சினிமா தியேட்டரில் டாக்டர் சசிதரனைத் தான் இவர் பார்த்தார் என்பதை ஏற்க இயலாது.”

பிறகு அபார்ட்மெண்ட்சில் கீழ் வீட்டில் குடியிருக்கும் நித்யாவை அரசாங்க வக்கீல் விசாரித்து தன் கட்சியை ஸ்தாபித்த பிறகு க்ராஸ் எக்ஸாமினேஷனுக்கு நந்தினி எழுந்தாள்.

“மிஸஸ் நித்யா, தீபாவளிக்கு முதல் நாள் உங்க வீட்டு போன்ல அனிதா லோக்கல் கால் பேசினப்போ நீங்க என்ன செய்துகிட்டிருந்தீங்க?”

“டெலிவிஷன் பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன்.”

“டெலிவிஷன் பார்த்துக்கிட்டே அனிதா போன்ல என்ன பேசறானும் கவனிச்சிங்களா?”

“ஆமாம். ஒரு ஆர்வத்தினால கவனிச்சேன்.”

“இவ பேசினது மட்டும்தானே உங்களுக்கு கேட்டது?”

“ஆமாம்.”

“பேசினப்போ கொஞ்சிப் பேசினதா சொல்லியிருக்கீங்க. பேச்சுல சசிதரன்னு பேரை உபயோகிச்சாரா?”

“இல்லை.”

“பேசி முடிச்சதும் நீங்க லவ் பண்றியான்னு கேட்டிங்க. அதுக்கு என்ன சொன்னா அனிதா?”

“ஆமாம்னு சொன்னா. யாரு பையன்னு கேட்டேன். பையன் டாக்டர்ன்னு சொன்னா. நாளைக்கு சாயங்காலம் வீட்டுக்கு வருவார்னு சொன்னார்.”

“டாக்டர் சசிதரன்னு சொன்னாளா?”

“இல்லை.”

“நீங்க போகலாம்.”

பிறகு போலீஸ் தரப்பில் நிறுத்தப்பட்ட ஆட்டோ டிரைவர் தியாகராஜனை பப்ளிக் பிராசிகியூட்டர் விசாரித்து முடித்ததும், நந்தினி குறுக்கு விசாரணையில்...

“எத்தனை வருஷமா ஆட்டோ ஓட்டுறே?”

“பனிரெண்டு வருஷமா.”

“டாக்டர் சசிதரனை தெரியுமா உனக்கு?”

“நல்லா தெரியும்.”

“எப்படித் தெரியும்.”

“எனக்கு அவர்கிட்டேதான் வைத்தியம் பார்த்துக்குவேன்.”

“உனக்கு உடம்புல என்ன?”

“வயித்து வலி வரும்.”

“தண்ணி போடுவியா?”

“அப்ஜெக்ஷன் யுவர் ஆனர். இது சாட்சியின் கௌரவத்தை குலைக்கும் ஒரு கேள்வி” என்றார் பி.பி.

“இல்லை யுவர் ஆனர். இந்த சாட்சி போலீஸாரால் வலுவான சாட்சியாக உருவாக்கப்பட்ட சாட்சி என நிரூபிக்க அந்தக் கேள்வி அவசியம்.”

“அப்ஜெக்ஷன் ஓவர்ஸூட்ட், ப்ரொஸூட்”

“சொல்லுப்பா. தண்ணியடிக்கிற பழக்கமுண்டா?”

“உண்டுங்க.”

“தினமுமா?”

“விசேஷ நாளுங்கள்லயும், காசு பொரள்றப்பவும் மட்டும்தாங்க. டாக்டர் கூட அட்வைஸ் பண்ணியிருக்காருங்க.”

“தீபாவளி ஒரு விசேஷ நாள் அன்னைக்கு தண்ணடி யடிச்சியா?”

“நைட்டு பத்து மணிக்குதாங்க அடிச்சேன்.”

“அன்னிக்கு சாயங்காலமே நீ அடிச்சுட்டேன்னு நான் சொல்றேன். அந்த மெதப்புல யாரையோ சவாரி ஏத்திக் கொண்டு போய் விட்டுட்டு டாக்டர்ன்னு சொல்றேன்னு நான் சொல்றேன்.”

“யம்மா, நான் தண்ணி போடறவன்தான். ஆனா போதையிலயும் நிதானம் தவற மாட்டேன். வண்டி ஓட்டறப்போ நான் தண்ணியடிச்சதில்லை.”

“யுவர் ஆனர். இதே தியாகராஜன் இரண்டு முறை குடிபோதையுடன் ஆட்டோவை ஓட்டி மாட்டி ஃபைன் கட்டின விபரத்திற்கான ஜெராக்ஸ் பிரதிகள். இந்த ஒரு பொய் மூலமே இந்த சாட்சி முழுக்க முழுக்க பொய் பேசுகிற சாட்சி என்று அனுமானிக்கலாம். குறிப்பிட்ட தினம் தியாகராஜன் டாக்டரை ஆட்டோவில் ஏற்றி சவாரி செல்லவே இல்லை. அல்லது அன்று ஏற்றிச் சென்றது வேறு யாரோ, ஒரு குடிகாரனின் சாட்சியத்தை கோர்ட் ஏற்றுக் கொள்வது சிறப்பாகாது. தட்ஸ் ஆல் யுவர் ஆனர்” என்று அந்த விசாரணையை முடித்துக் கொண்டதுடன் -

கோர்ட்டின் அன்றைய தின அலுவல் முடிவு பெற்றது.

26

சிறைச்சாலையில் தனிமையில் சசிதரனை சந்தித்து மௌனமாக நின்றாள் நந்தினி.

“நந்தினி, விசாரணை எல்லாம் முடிஞ்சிடுச்சே. தீர்ப்பு எப்படி இருக்கும்?”

“சொல்ல முடியாது அத்தான். அவங்களுக்கு ஃபேவரா சில பாய்ண்ட்ஸ். நமக்கு ஃபேவரா சில பாய்ண்ட்ஸ். கூடுமானவரைக்கும் அவங்க சாட்சிகளை உடைக்க முயற்சி பண்ணிருக்கேன், பார்ப்போம்!”

“என்ன நந்தினி இப்படி நம்பிக்கையில்லாம சொல்றே?”

“என்னால உறுதியா சொல்ல முடியலையே. ஆட்டோ டிரைவரும், உங்க கைப்பட லெட்டரும் ரொம்ப ஸ்ட்ராங்கான எவிடென்ஸ் அவங்களுக்கு. பரிட்சை எழுதிட்டு ரிசல்ட்டுக்கு காத்திருக்கேன். தைரியமா இருங்க. பாதகமா தீர்ப்பு வந்தா அப்பீல் செஞ்சிடலாம்” என்றாள் நந்தினி.

தீர்ப்பு நாள். எல்லோரும் பரபரப்பாக காத்திருந்த தீர்ப்பை நிதானமாக படித்தார் நீதிபதி. தீர்ப்பின் இறுதிப் பகுதியில்...

“இந்த வழக்கின் வாத பிரதிவாதங்கள் மற்றும் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களை வைத்துப் பார்க்கும் போது டாக்டர் சசிதரன் கொலை செய்யப்பட்ட அனிதாவை காதலித்ததும், நெருக்கமாக பழகினதும் அவர் கைப்பட எழுதின கடிதத்தின் மூலம் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் நிரூபணம் ஆகிறது. சம்பவம் நிகழ்ந்த தினம் அனிதா டாக்டர் சசிதரனை எதிர் பார்த்ததும் நிரூபணமாகியுள்ளது. டாக்டர் சசிதரனை அனிதாவின் வீட்டில் இறக்கி விட்ட ஆட்டோ டிரைவர் குடிகாரராக இருந்தாலும் அந்த சமயம் குடித்திருந்தார் என்பது நிரூபிக்கப்படவில்லை என்பதால் அவரின் சாட்சியத்தை இந்த கோர்ட் ஏற்கிறது. ஆனால்... கொலை, நிகழ்ந்த இடத்தில் டாக்டர் சசிதரன் இருந்தார் என்பதற்கோ, அவர்தான் துப்பாக்கியால் சுட்டார் என்பதற்கோ நேரடி சாட்சிகளோ, தடயங்களோ இல்லை. இந்தப் பகுதியில் போலீசார் அலட்சியமாக வழக்கை தொடுத்துள்ளார்கள். குற்றத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வது போலீசாரின் சாமர்த்தியமின்மையைக் காட்டுகிறது. ஆகவே, டாக்டர் சசிதரன் இந்தக் கொலையை செய்திருக்கலாம் என்று யூகிக்கவும், சந்தேகிக்கவும் ஏராள வாய்ப்புகள் இருக்கிறதேயொழிய - டாக்டர் சசிதரன் தான் இதை செய்தார் என்று ஊர்ஜிதப்படுத்தும் ஒரு வலுவான சாட்சியம் இந்த வழக்கில் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை. ஆகவே மனதில் எழும்

சந்தேகத்தை டாக்டர் சசிதரனுக்கு சாதகமாக்கி அவரை விடுதலை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. சரியான ஆதாரங்களுடன் போலீஸ் மீண்டும் வழக்கு தொடர முயலலாம்.”

சசிதரன் உற்சாகமானான். நந்தினியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆனால் நந்தினி அவனைப் பார்க்கவில்லை.

கோர்ட் கலைந்ததும், பல வக்கீல்கள் நந்தினியின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினார்கள். வாழ்த்து தெரிவித்தார்கள்.

நந்தினி அமைதியாய் நன்றி சொல்லி நடந்தாள், தன் காருக்கு.

அவளைத் தொடர்ந்து சிரித்த முகத்தோடு வந்தான் சசிதரன்.

“நந்தினி, கூப்பிட்டுக்கிட்டே இருக்கேன். கவனிக்காம வந்துட்டியே. ரொம்ப சந்தோஷம் நந்தினி” என்றான்.

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்ற நந்தினி அமைதியாக சொன்னாள். “எனக்கு சந்தோஷமில்லை அத்தான்.”

“ஏன் அப்படி சொல்றே?”

“என் வக்கீல் வாழ்க்கையில் இது வரைக்கும் நியாயத்துக்காக மட்டும்தான் வாதாடி ஜெயிச்சிருக்கேன். இதான் முதல் தடவை அநியாயத்துக்காக வாதாடி ஜெயிக்கிறது. இது இந்த கௌனுக்கு நான் செஞ்சிட்ட பெரிய துரோகம். உங்க மேல நான் வச்சிருந்த அன்புக்காக உங்களைக் காப்பாத்திட்டேன். ஆனா உங்களை காப்பாத்தறதுக்காக நான் செஞ்ச பாவத்துக்கு என்ன பரிகாரம்னு புரியலை எனக்கு. துப்பாக்கியை ஒளிச்ச வச்சதால நீங்க தப்பிச்சீங்க. ஆனா இது நான் செய்யக் கூடாத காரியம்.”

“நந்தினி, உன் தொழில் தர்மத்தையும் மீறி எனக்காக இப்படியெல்லாம் செஞ்சி என்னை சட்டத்துக்கிட்டேர்ந்து காப்பாத்தியிருக்கே. உன் அன்பை உணராம நான் தடுமாறினது - எவ்வளவு பெரிய மடத்தனம்! எத்தனை ஆயிரம் தடவை மன்னிப்பு கேட்டாலும் தரும். என்னை மன்னிச்சு. நீ என்னை

சிறை வச்சிடு. இல்லறம்ங்கிற சிறை!" என்று சிரித்து அவள் கையைத் தொட....

வெடுக்கென்று விலகினாள்.

"என்னைத் தொடாதீங்க" என்றாள். சட்டென்று காரில் ஏறி அமர்ந்தாள். "அத்தான், சட்டம் சறுக்கினதால நீங்க நிரபராதின்னு சொல்லிடுச்சி. ஆனா என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நீங்க குற்றவாளிதான். உங்களுக்காக வாதம் செஞ்ச நானும் குற்றவாளிதான். இந்தக் காயங்கள் அவ்வளவு சுலபமா ஆறாது. நான் வர்றேன்" காரை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்டாள்.

"நந்தினி! நந்தினி!" என்று இவன் அழைத்துக் கொண்டே யிருக்க, அவள் கதையின் தலைப்பிற்கேற்ப வராமல் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

ஏமாந்தது யாரோ!